

РОБЕРТ ВАН ХЮЛИК

ПРИВИДЕНИЕТО ОТ ХРАМА

Част 18 от „Китайски загадки“

Превод от английски: Лиляна Андонова, 1996

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Да припомним, че в китайския език фамилното име (изписано тук с главни букви) предшества собственото.

ДИ Жендзие — през 670 г. от и. е. магистрат на Ланфан, окръг край западната граница на Танската империя

ХУН Лан — негов доверен помощник, сержант в съдилището

МА Жун — един от неговите помощници

СЕНСАН — скитащ разбойник

АЛЮ — негов приятел

МОНАХА — главатар на просяците

Госпожа ЧАН — игуменка на храм „Пурпурни облаци“

ПРОЛЕТНО ОБЛАЧЕ — нейна прислужница

ТАЛА — будистка магьосница

ЛИ Мей — сарафин и собственик на златарски магазин

ЛИ Къ — негов брат, художник

У Дзунджен — префект

Госпожа У — негова съпруга

ЯН Мудъ — студент

ГЛАВА I

Двама души разговарят под разцъфналите бадеми; един зловец предмет изчезва, увит в пояс

Тя се взираше безмълвно в предмета, поставен до стария кладенец. Никакъв по лъх не раздвижваше застоялия, горещ и влажен въздух в тъмната градина на храма. От надвисналите бадемови клони плавно полетяха надолу няколко цветчета, удивително бели в светлината на фенера. Изглеждаха още по-бели в мига, когато докоснаха кървавите петна по порутените камъни. Притиснала към гърдите си свободно падащата роба, тя каза на високия мъж:

— Хвърли и нея вътре. Няма опасност, старият кладенец не се полза от години. Дори ми се струва, че са забравили за съществуването му.

Той отпрати тревожен поглед към бледото и безизразно лице, остави фенера върху купчината камъни и потрошени тухли до кладенеца и с припрени движения се зае да разхлабва пояса си.

— Искам да съм сигурен, че сме взели всички предпазни мерки. Първо ще я увия и тогава... — той изведнъж осъзна, че гласът му кънти в безмълвната градина, и продължи шепнешком: — По-добре да я закопая при дърветата зад храма. Онзи пиян глупак спи като пън, а наоколо едва ли има друга жива душа сега, след полунощ.

Тя наблюдаваше безучастно, докато мъжът зави отсечената глава в пояса си. Ръцете му трепереха неудържимо и той дълго не успяваше да завърже краищата.

— Не издържам повече! — промърмори, за да се оправдае. — Много... идва ми твърде много. Как изобщо... как успя да го направиш? Само с два удара, толкова ловко...

Жената сви рамене.

— Просто трябва да знаеш точното разположение на ставите — отвърна тя с безразличие. — Миналата го дина тази градина беше

цялата засипана със сняг. Навсякъде бяло, бяло... — гласът ѝ внезапно замлъкна.

— Да — потвърди пламенно той. — Наистина! И долу в града беше много красиво. Целите стрехи на пагодата сред лотосовото езерце бяха в ледени висулки, все едно камбанки — мъжът отри потта от сгорещено то си лице и добави: — Колко чист бе леденият въздух! Помня, че сутрин...

— Престани да си спомняш! — прекъсна го тя хладно. — Забрави за това, мисли само за предстоящото. За щото сега вече ще успеем да го измъкнем. Цялото! Хайде, да вървим да го вземем.

— Сега ли? — възкликна ужасено той. — Точно след като... — но в този миг видя презрителното и изражение и добави припряно: — Страшно съм изморен, казвам ти...

— Изморен ли? Та нали все се хвалиш колко си бил жилив!

— Но защо сега да бързаме? Можем да отидем и да си го вземем, когато пожелаем. И да...

— Аз лично бързам... Е, добре, една нощ можем да изчакаме.

Той я погледна с потъмнели от копнеж очи. Отново му бягаше, затворена в себе си. Толкова силно бе желанието му за тази жена, че чак изпитваше болка.

— Защо не може да си единствено моя? — простена той. — Знаеш, че съм готов да направя всичко, което поискаш. Доказал съм го вече със...

Спря наскре изречението, защото забеляза, че тя не го слуша. Взираше се между клоните, обсипани с бели цветове. На фона на вечерното небе се открояваха върховете на двете триетажни кули, обградили главния корпус на храма в свършена симетрия.

ГЛАВА II

Съдията Ди разсейва унилото си настроение с един отдавнашен случай; мил подарък поднася неочаквана изненада

Още от ранна утрин на другия ден над град Ланфан висеше задушлива жега. След като се завърна в кабинета си от сутрешната разходка, съдията Ди с досада установи, че памучната роба, просмукана от пот, лепнеше за широките му плещи. Той извади от ръкава си малка дървена кутия и я постави на писалището. После отиде до скрина в ъгъла. След като се преоблече в чиста лятна дреха от син памук, разтвори прозореца и погледна навън. Ма Жун тъкмо пресичаше каменния двор на съдебната сграда, понесъл тава с цяло печено прасенце. Снажният мъж си тананикаше нещо. Песента му кънтеше и звучеше никак странно в безлюдния двор.

Съдията притвори прозореца и се настани зад писалището, отрупано с книга. Разтривайки чело, осъзна, че би трябвало да се чувства щастлив в този тържествен ден. Погледът му попадна на малката абаносова кутия, която бе сложил в ъгъла на писалището. Кръглата нефритова украса върху лакирания черен капак проблясваше в матово зелено. По време на сутрешната си разходка из града зърна кутийката във витрината на един антиквар и веднага реши да я купи. Нефритовата украса бе изваяна във формата на йероглифа, означаващ „дълголетие“, и това я правеше особено подходяща за днешното събитие. Да, очевидно нямаше реална причина да се чувства неудовлетворен от каквото и да било. Трябва да се овладее. Явно еднообразният живот в тази отдалечена гранична провинция започваше да го гнети. Не биваше да се поддава на временни обезсърчения.

С решителен жест той разчисти писалището пред себе си, като отмести настрана обемистите папки, и плесна с ръце, за да повика прислугата. Една закуска щеше да притъпи неприятното усещане в

стомаха му. Вероятно жегата също бе виновна. Той посегна към голямото ветрило от пера на жерав. Облегна се назад в черното резбовано кресло и започна бавно да си вее.

Вратата се отвори и един дребничък старец затътри нозе към него. Носеше дълга сини роба, на посивяла та му глава бе нахлупена черна шапчица. Пожела на съдията добро утро и грижливо положи подноса със закуската върху помощната масичка. Щом започна да пренася чайника и чинийките с осолена риба и зеленчуци на писалището, съдията Ди му каза усмихнат:

— Трябваше да оставиш на прислужника да ми сервира закуската, Хун! Защо си правиш този труд?

— Тъй и тъй минавах през кухнята, господарю. Там ей сега влезе Ма Жун с най-голямото печено прасе, което съм виждал през живота си.

— Да, добре ще дойде за довечера. Подай ми чайника, мога и сам да се обслужа. Ти поседни.

Старецът само поклати глава. Наля сръчно на съди ята чаша горещ чай и сложи пред него купичка с димящ ориз, от която се носеше вкусно ухание. Едва тогава се отпусна на ниската табуретка пред писалището, хвърляйки крадешком угрижени погледи към измъченото лице на съдията. Беше служил в негово то семейство още когато Ди беше малко момче, за това познаваше всички настроения на своя господар. Съдията взе пръчиците за хранене и рече:

— Снощи не спях много добре, Хун. Надявам се тази обилна закуска да ми върне силите.

— Климата в Ланфан е доста суров — педантично забеляза старият служител. — Студена влажна зима, после горещо задушно лято с внезапни хладни повеи откъм пустинните степи отвъд границата. Трябва да се грижите за здравето си, господарю. В такива места е много лесно човек да си навлече сериозна настинка — той отпи от чая, внимателно повдигайки с лявата длан дългия си пооредял мустак. След като постави обратно чашата, продължи: — Забелязах, че снощи тук светеше доста след полунощ. Надявам се, че не е възникнал някой важен случай?

Съдията поклати глава.

— Не, нищо особено. Откак преди половин година въведох здрав ред и уважение към закона, тук не е ставало тежко престъпление.

Няколко убийства в града, някоя и друга кражба и толкоз. Работата ми се състои главно в рутинни административни дела: регистриране на раждания, бракове и смъртни случаи, разрешаване на дребни спорове, събиране на данъци... Мирно и спокойно. Дори твърде спокойно — и той се засмя, но както забеляза старецът, смехът му беше пресилен. — Извинявай, Хун — побърза да продължи съдията. — Просто еднообразието започва да ме гнети, това е всичко. Но скоро ще превъзможна това състояние. Все пак повече се притеснявам за моите съпруги. Живота им е твърде скучен в този затътен край. В провинциален град като нашия не могат да си намерят достойни приятелки, пък и възможностите за развлечения са малко. Няма добри театрални постановки, няма дори подходящи места за излет... А и татарското влияние тук все още се усеща тъй силно, че дори и традиционните ни китайски сезонни празненства не се спазват с всичките им ритуали. Затова и се радвам, че довечера ни предстои малко тържество по случай рождения ден на първата ми съпруга.

Той поклати глава и известно време се храни безмълвно. След като остави пръчиците, се облегна от ново назад.

— Попита ме за снощи, Хун. Знаеш ли, докато ровех из съдебните архиви, попаднах на папката с онзи нашумял и все още неразрешен случай с кражбата, извършена тук. Златото на императорския ковчежник.

— Защо ви вълнува този случай, господарю? Той е от миналата година, още отпреди да поемете своя пост.

— Така е. За да сме напълно точни, станало е на втория ден от осмия месец в годината на Змията. Но мен винаги са ме привличали неразрешените случаи, Хун. Все едно нови или стари.

Старият помощник закима бавно.

— Помня, че четох за тази кражба в Императорския вестник още докато бяхме в Пуян. Тогава тя предизвика голямо вълнение в официалните среди. Ковчежникът минавал оттук на път за татарския хан отвъд границата. Имал задачата да закупи едно хергеле от най-расовите татарски жребци за императорските конюшни. За целта носел петдесет тежки златни слитъка.

— Да, Хун. Златото било откраднато през нощта и заменено с олово. Крадецът не е открит досега, а...

На вратата се почука. Влезе Ма Жун, засмян до уши:

— Купих едно грамадно печено прасе, господарю! — Видях те, като го носеше, Ма Жун. Довечера ще дойде само една гостенка, приятелка на жените ми, при това вегетарианка. Тъй че ще има предостатъчно за всички. А сега седни тук. Тъкмо говорехме със сержанта за кражбата на златото от ковчежника миналата година.

Едрият мъжага седна тежко на втората табуретка.

— Един императорски ковчежник би трябвало да знае как се пази повереното му държавно съкровище — презрително подхвърли той. — Нали за това му плащат! Спомням си случая. Не го ли освободиха впоследствие от поста му?

— Точно така — отвърна съдията Ди. — И досега не са открити нито крадецът, нито златото. При това случаят е разследван най-грижливо — той положи ръка върху папката пред себе си и продължи: — Тази преписка е много поучителна, Ма Жун, заслужава си да я проучиш подробно. Магистратът първо е разпитал капитана и войниците от охраната на ковчежника. Стигнал е до заключението, че кражбата е извършена от вътрешен човек, тъй като подобни количества зла то се охраняват строго и наличието им се пази в тайна, а единствен ковчежникът е бил наясно с целта на мисията. Още един факт потвърждава тази версия. Багажът на ковчежника се е състоял от три кожени куфара с една и съща големина, форма и цвят, като капаците им са били заключени с еднакви катинари. Единствената отличителна особеност на куфара със златото е била леко пропуканата му странична стена. И точно той е бил разбит. Останалите два куфара, с дрехите и личните вещи на ковчежника, изобщо не са били докоснати. Затова и магистратът е заподозрял, че извършителят е бил човек от свитата.

— От друга страна, обаче — намеси се сержант Хун, — крадецът е подменил златото с олово. Явно се е надявал ковчежникът да открие липсата едва когато отвори куфара в края на пътуването, на татарска територия. Това пък недвусмислено говори за външен човек. Всички посветени знаят, че според официалното правило преносителят на държавно съкровище е длъжен всяка вечер преди лягане да се увери, че златото е непокътнато, и да направи същото сутрин на ставане.

Съдията Ди кимна.

— Напълно вярно. Но пък моят предшественик е сметнал, че оловото е било сложено умишлено, за да внуши мисълта за външен крадец.

Ма Жун се бе надигнал и сега стоеше пред прозореца. Огледа празния двор и каза с гримаса:

— Чудя се с какво се занимава началникът на стражата! Сега е време за сутрешната строева подготовка на личния състав — но в този миг зърна раздражение в погледа на съдията и побърза да добави: — Съжалявам, господарю. Но откак Цяо Тай и Тао Ган заминаха за столицата да обсъждат съкращението на нашия гарнизон, на мен сам се пада задължението да надзиравам войниците и стражата — той си седна на място то и попита, за да демонстрира интерес:

— Никакви улики ли не е оставил крадецът? — Никакви — отвърна кратко съдията. — Стаята в сградата на съдилището, където е бил настанен ковчезникът, има само една врата и един прозорец, как то сам знаеш. Четирима стражници са пазили пред вратата в коридора цяла нощ. Крадецът е влязъл през прозореца. Разкъсал е книжните щори, промушил е ръка и никак е успял да отвори резето, с което се затваря решетката.

Сержант Хун бе придърпал пред себе си дебелата папка и я прелистваше. После вдигна очи и каза, поклащайки глава:

— Да, магистратът е взел всички необходими мерки. Щом се установило, че свитата на ковчезника е извън всяко подозрение, е направил справка за всички професионални крадци в града, както и за прекупвачите на крадена стока. Нещо повече, той...

— Допуснал е само една грешка, Хун — прекъсна го съдията. — И тя е, че е ограничил разследването в рамките на окръг Ланфан.

— А как иначе? — запита Ма Жун. — Кражбата е била извършена тук, нали?

Съдията се изправи на крака.

— Така е, наистина. Но сигурно е била замислена на друго място преди пристигането на ковчезника в Ланфан. Затова аз лично бих започнал разследването от Тонкан, съседния окръг отвъд планините. Ковчезникът е пренощувал и там. Вероятно някой е узнал, че той носи цяло съкровище в кожения куфар с пукнатата стена. Тази ценна информация е пристигнала в Ланфан преди самия ковчезник. Извикай старшия писар, Ма Жун.

Сержант Хун ги наблюдаваше с колебливо изражение. Подръпвайки козята си брадичка, каза:

— По същата логика, господарю, крадецът е могъл да узнае тайната на което и да е друго място по пътя от столицата до тук. Или дори преди още ковчежникът да се е отправил на път, в самата столица.

— Не, Хун, съвсем ясно е, че информацията е изтекла в Тонкан. В официалните си показания ковчежникът е заявил, че куфарът със златото се е спукал точно преди той да пристигне там. Вероятно поради прекомерната тежест на товара.

Ма Жун въведе в стаята възрастен мъж с мършав врат. Писарят се поклони и поздрави съдията, след което зачака почтително.

— Събирам сведения за кражбата на златото от ковчежника — съобщи му Ди. — Искам да отидеш в Тонкан, последната му спирка преди Ланфан. Ще се явиш в местния съд и ще се опиташ да откриеш някой, който си спомня пътуването на императорския пратеник. Искам да -узная дали ковчежникът е приемал някакви посетители вечерта, когато е преспал там, дали се е ползвал от услугите на местна компаньонка, дали е получавал съобщения, накратко: всички възможни подробности.

Той измъкна от книгата на писалището една официална бланка и написа няколко препоръчителни реда до своя колега в Тонкан. След като подпечата документа с големия червен печат на съда, го връчи на писаря.

— Тръгвай веднага. Но първо се запознай със съдържанието на тази папка, докато ти приготвят кон. Гледай да се върнеш до вдругиден.

— Разбира се, ваше превъзходителство.

Писарят тъкмо се канеше отново да се поклони, когато Ма Жун запита:

— Знаеш ли къде е началникът на стражата?

— Отиде да арестува един скитник, господине. Снощи в някаква градска кръчма станала разправия и скитникът убил един известен побойник.

— Ясно — каза съдията Ди, — обикновена свада между престъпници, за която няма да е нужна кой знае колко подробна преписка. Можеш спокойно да заминеш. На добър час!

След като старшият писар излезе, Ма Жун заяви кисело:

— Ето с какво бил зает умничкият ни началник. Арестувал страшен разбойник! При това без да е упълномощен. Горкият, ако все така не се грижи за себе си, скоро ще легне болен от претоварване.

— Жалко, че не можахме да задържим на поста стария Фан — обади се сержант Хун. — А каква е тази кутийка, господарю? Досега не съм я виждал на писалището ви.

— Кутийка ли? — сепна се съдията Ди. — О, да, купих я от антикваря на ъгъла, зад храма на Конфуций.

Зърнах я преди половин час, докато правех утринната си разход"а. Това ще бъде малък дар от сърце за първата ми съпруга по случай рождения и ден. Ще и я връча на вечерята — той взе кутията и я подаде на своите събеседници: — Много е подходяща за рожден ден заради този йероглиф на капака. Означава „дълголетие“. Стилът е заимстван от старинен ръкопис — той кимна през рамо и добави: — При това е същият четка на прозореца в кабинета ми.

Съдията подаде кутийката на Ма Жун, който я огледа преценяващо и подхвърли:

— Съвсем подходящ размер за съхраняване на визитни картички — сетне я доближи до очите си: — Жалко само, че на капака има няколко драскотини. Кой ли глупак се е опитал да изчегърта думата „вход“ отстрани на кръглия орнамент? А от другата страна пък се е опитал да напише „отдолу“. Дайте ми я до обед, господарю. След съдебното заседание ще я занеса на един познат майстор, който има дюкянче до Южната врата. Той ще се опита отново да полира одрасканите места по капака.

— Добра идея. Какво пак се загледа?

Сега Ма Жун се взираше във вътрешната страна на капака.

— Тук има някакво залепено листче — измърмори той.

— Сигурно е етикетчето — предположи съдията. — Хайде, откъсни го.

Помощникът повдигна ъгълчето с нокътя на палеца си. После отвърна:

— Не, не е етикетче. Виждам два реда, написани от опаката страна с червен туш. Откъсна се! Сега да го обърнем. Ама че почерк! Нищо не мога да разбера.

Той подаде листчето на съдията, който повдигна рунтавите си вежди и прочете на висок глас:

— „Загивам от глад и жажда. Моля ви, елате да ме измъкнете оттук. Нефритова Звезда. Дванайсети ден от деветия месец в годината на Змията“ — съдията вдигна озадачено очи. — Кому е хрумнало да си прави глупави шегички и да ги лепи върху капака на тази; кутия?

— Може изобщо да не е шега, господарю — възклик на Ма Жун. — Девойка, на която са дали името Нефритова Звезда, трябва да е голяма хубавица. Нищо чудно да са я похитили.

Сержант Хун се усмихна снизходително. Добре познаваше влюбчивата душа на своя по-млад колега,; затова само промълви:

— Всеки миг си готов да хукнеш да спасяваш похитени девиси, братко Ма! Но това вероятно е само листче, откъснато от страниците на сантиментален роман или пиеса.

— Глупости! — отвърна раздражено Ма Жун. — Клетото момиче е написало бележката със собствената си кръв, после я е сложило в кутията и я е хвърлило през прозореца на заключената стая. Хартията е била още влажна и докато кутията се е търка ляла, е залепнала за капака. Случило се е преди година, но това не е причина да оставим на мира негодниците, които са я уморили от глад — той се обърна към съдията и нетърпеливо запита: — Какво ще кажете, господарю?

Съдията Ди бе разгънал листчето върху писалище то си и го проучваше внимателно, подръпвайки бакенбарди. После вдигна очи.

— Разсъжденията ти са доста разумни, Ма Жун. И все пак ще се присъединя по-скоро към мнението на сержант Хун. Ако това наистина е било зов за по мощ, тогава... — той отпрати поглед към вратата: — Влез!

В стаята пристъпи началникът на стражата и чинно поздрави. Доволна усмивка грееше на грубото му лице, обградено от гъста остра брада.

— Позвовете да докладвам, че току-що арестувах един убиец, ваше превъзходителство. Разбойник на име Алю. Снощи при кръчмарска свада е убил един тукашен нехранимайко и....

— Знам, писарят вече ми съобщи. Отлично, началник! След малко ще изслушам подробностите по случая, на сутрешното съдебно заседание. Имало ли е свидетели?

— Много, ваше превъзходителство. Кръчмарят, два ма комарджии и още...

— Добре. Погрижи се всички да се явят в съда.

След като началникът си тръгна, съдията Ди се изправи на крака. Взе абаносовата кутийка и замислено я огледа, след като изпитателно я претегли на ръка. Най-сетне я пъкна в ръкава си.

— По-късно ще се занимаем подробно с това странно послание — заяви той на двамата си помощници. — Разполагаме с около час до започването на съдебното заседание. Какъвто и да е бил смисълът на съобщението, то безспорно провали благото ми намерение да ощастливя с подаръка нашата рожденичка. Затова реших да се върна при антикваря и да избира някоя друга вещ. Тъкмо ще го разпитам кога и как му е попаднала въпросната кутия. А ти, Хун, иди в канцеларията, за да провериш в досиетата дали има някак ви данни за девойка на име Нефритова Звезда, без следно изчезнала през деветия месец от годината на Змията. Ти пък, Ма Жун, ще ме придружиш до антикварния дюкян. Съвсем наблизо е, ще отидем пеш.

ГЛАВА III

**Ма Жун се възмуцава от алчността на един антиквар;
съдията Ди показва познанията си за изкуството**

Щом слязоха по широките стълби на главния вход, съдията Ди и Ма Жун установиха, че улицата към Южната врата вече е пълна с народ въпреки ранния час и изнурителната жегга. Тънкият пилон на пагодата сред езерцето с лотосите едва се виждаше през влажната мараня, затиснала, целия град.

Съдията крачеше отпред. Никой не разпозна в него окръжния магистрат, тъй като беше в семплата синя роба и вместо официалната шапка от черен сатен носеше на главата си обикновена дневна шапчица. Ма Жун, който го следваше по петите, беше с униформата на офицер от окръжния съд — кафява роба с черен колан и кантове, както и плоска черна шапка.

След като повървяха известно време, Ма Жун внезапно спря. Изневиделица го бе приковал погледът на две големи пламенни очи, вторачени от няколко метра в него, без да мигат. Успя да зърне бледо красиво лице, наполовина забулено от пребрядка в татарски стил. Жената изглеждаше необичайно висока. Той тъкмо се канеше да я запита какво иска от него, и между двамата се изпречиха хамали, понесли на раменете си голям дървен сандък. Когато отминаха, непознатата беше изчезнала в тълпата. Съдията Ди се извърна към него и посочи към високия покрив на храма на Конфуций, който изникна пред тях.

— Магазинът е на ъгъла на втората пряка вдясно зад храма — после забеляза отнесеното изражение на Ма Жун и попита: — Какво има?

— Видях една много странна жена, господарю. С много особени, невероятно големи очи...

— Май няма да е зле по-малко да се заяпваш подир всяка фуста — подхвърли раздразнено съдията. — Хай де, нямаме много време.

В тясната пресечка зад храма минувачите бяха по малобройни. Лъхна ги приятна хладина, щом престъпиха прага в малкия сумрачен дюкян на антикваря. Възрастен мъж с отдавна нересана дълга брада при тича бързо иззад тезгяха, явно разпознал съдията.

— С какво мога още да услужа на негово превъзходителство? — профъфли той с беззъба усмивка.

— Когато дойдох тук преди малко — отвърна знатният клиент, — забравих да попитам за някакво нефритово украшение. Може би чифт гривни или пък дълга игла за коса?

Антикварят измъкна изпод тезгяха правоъгълен поднос с накити.

— Ето ви цяла една отбрана колекция, ваше превъзходителство!

Съдията порови из бижутата, избра чифт старинни гривни от бял ахат, изваяни във формата на разцъфнали сливови клонки. Остави ги настрана и попита за цената.

— Един сребърник. Специална цена за специален клиент.

— Вземам ги. А дали ще можете да си спомните как се е озовала у вас онази абаносова кутия, която купих сутринта? Винаги ми е интересно да науча произхода на скъпоценностите, които съм харесал.

Старецът побутна назад шапчицата си и се почеса по посивялото теме.

— Как се е озовала у мен?... Негово превъзходителство ще изчака ли да провера в регистъра? Само за минутка!

— Защо не се опитайте да отбиете от цената, господарю? — гневно попита Ма Жун, когато антикварят излезе. — Цял сребърник! Да се чуди човек как този стар негодник е още жив!

— Но гривните си струват цената. А съм убеден, че ще се понравят и на първата ми съпруга.

Антикварят се измъкна от склада на дюкянчето. Положи върху тезгяха дебел опърпан регистър. По сочи с пръст някаква записка и промърмори:

— Открих. Купил съм кутията преди четири месеца от господин Ли Къ.

— Кой е той? — запита съдията.

— Ами Ли Къ е... тъй да се каже, посредствен художник, ваше превъзходителство. Специализирал се е в пейзажите. По цял ден ги рисува, а купувачи няма. На кого ли наистина ще му хрумне да си купува съвременен пейзаж! Разни планини, които човек може и сам да види в натура извън града, при това безплатно. Е, ако ставаше въпрос за старинни гравюри...

— Къде живее този господин Ли?

— Наблизо, ваше превъзходителство. В уличката до камбанарията. Стара разнебитена къща. Да, сега си спомням. Кутията се намираще в един кош с разни трошляци, които господин Ли искаше да изхвърли. Беше цялата изцапана с кал. Да бе видял само този прелестен нефритов орнамент... — беззъбата му уста се разтегли в лукава усмивка. После побърза да до бави: — Всъщност му дадох добра цена за целия куп, ваше превъзходителство. Братът на господин Ли притежава златарски магазин, не особено голям, но... Не бих искал да обидя достойните представители на тази фамилия. Нищо чудно един ден да имам делови отношения с никой от тях.

— Щом Ли Къ има заможен брат, защо самият той живее в бедност? — запита съдията Ди.

Събеседникът му сви рамене.

— Разправят, че миналата година се скарали жестоко. Негово превъзходителство знае какви са сегашни те нрави... хората престанаха да тачат свещената връзка между бащи и деца, между братя. Винаги съм казвал, че...

— Правилно. Ето ви парите. Не, няма нужда от опаковка — съдията пхна ахатовите гривни в ръкава си. Щом излязоха навън, каза на своя помощник: — От тук до камбанарията са десет минути път. Тъй или иначе, направихме някаква крачка. Защо пък да не се запознаем и с господин Ли Къ?

Те отново пресекоха главната улица и заобиколиха издадената кръгла основа на камбанарията. Бронзовата повърхност на огромната камбана, провесена от боядисаните червени греди, проблясваше матово. Всяка сутрин оттук се разнасяше звън, който будеше гражданите на зазоряване. Един отзивчив разносвач на вода ги упъти как да стигнат до паянтовата дървена къща в тясна уличка, явно обитавана от дребни занаятчии. Входната врата беше от обикновени

чамови дъски, чиито пукнатини някой се бе опитал да запълни без особено усърдие. Прозорците на фасادا та бяха със спуснати кепенци.

— Ако съдя по къщата, този Ли не изглежда да е в особено цветущо състояние — отбеляза съдията Ди, докато чукаше на вратата.

— Грешката му е, че не е станал антиквар — кисело отвърна Ма Жун.

Отвътре се разнесоха тежки стъпки. Никой отмести резето и вратата се откряна. Висок небрежно облечен мъж се дръпна сепнато назад.

— Кой... какво...? — заекна той.

Явно бе очаквал, че е никой амбулантен търговец. Съдията Ди мълчаливо се вглеждаше в изпитото лик с тънки черни мустаци и големи неспокойни очи Дълга кафява роба, изпоцапана с боя, висеше свободно около мършавото тяло, черната кадифена шапка беше доста протрита.

— Вие ли сте господин Ли Къ, художникът? — запита учтиво съдията Ди и когато мъжът кимна мълчаливо, продължи: — Аз съм съдията Ди, а това е моят помощник Ма Жун — лицето на Ли Къ пребледня и съдията подхвана по-приветливо: — Посещението ни е съвсем импровизирано, господин Ли. Аз съм любител на пейзажите и ми казаха, че вие сте майстор. Разхождайки се тази сутрин, попаднах във вашия квартал и ми се прииска да разгледам картините ви.

— За мен е голяма чест, ваше превъзходителство. Наистина голяма чест! — изрече бързо Ли. После лицето му помръкна. — За съжаление точно сега къщата ми е в ужасно безредие. Снощи домашният ми помощник не се прибра. Иначе редовно чисти. Ако негово превъзходителство благоволи да дойде някой друг път...

— За мен това няма никакво значение! — прекъсна го с фамилиарен жест съдията и претъпи прага.

Художникът въведе двамата в обширна стая с прихлупен таван, заемаща вътрешната част на дома. Тя бе сумрачна, тъй като се осветяваше само от два широки прозореца, облепени отвътре с копринен та пет. Домакинът примъкна разнебитено кресло с висока облегалка до статива в средата, а на Ма Жун предложи бамбукова табуретка.

Докато Ли приготвяше чая, приведен над малка масичка до стената, погледът на съдията обхождаше небрежно нахвърляните рула

хартия и коприна, както и вазите с четки от всякакъв размер. Боята в малките дървени купички беше засъхнала и напукана като пръст, тънък слой прах покриваше и блокчето неразтворен туш. Самият художник явно току-що бе закусил: в края на големия статив бе закрепена пукната купа с оризова каша, а до нея — къс промаслена хартия с малко мариновани зеленчуци.

На стената вляво висяха черно-бели пейзажи. На съдията Ди някои от тях се сториха доста интересни. Ала когато се обърна към платната, окачени на от срещната стена, лицето му се смръщи. На всички картини бяха изобразени будистки божества, при това не ведрите и красиви богове и богини от старата будистка религия, а полуголите демони със страховити лица от по-късната езотерична школа. Ужасяващи многоглави и многоръки фигури с чудовищни лица, изхвъркнали от орбитите очи и широко зейнала паст, гирлянди от отсечени човешки глави... Някои държаха в обятията си своите женски половинки. Картините бяха в ярки цветове, като преобладаваха златното и зеленото. След като Ли сложи на масата две чаши чай, съдията подхвърли:

— Харесват ми вашите пейзажи, господин Ли. Близки са до традиционния стил на древните майстори.

Художникът изглеждаше поласкан от тези думи.

— Самият аз обичам пейзажите, ваше превъзходителство. През пролетта и есента излизам из планини те на север или на изток от града. Мисля, че в област та няма връх, който да не съм изкачил. В моите картини се опитвам да предам същността на природните сцени, които съм наблюдавал.

Съдията Ди кимна одобрително. После се извърна и посочи религиозните изображения.

— Защо е било нужно тънък майстор като вас да пада тъй ниско, че да рисува такива варварски ужасии?

Ли седна на бамбуковата пейка до прозореца. По устните му пробяга тънка усмивка.

— Пейзажите не могат да напълнят купичката ми с ориз, ваше превъзходителство. Но сред татарите и уйгурите в града ни има голямо търсене именно на такива будистки изображения. Както сам знаете, тези хора са привърженици на противната за нас нова вяра, според която чрез сношението между мъжа и жената, аналогично на сливането

на Небето със Земята, може да се постигне спасение на душата. Поклонниците се отъждествяват с тези страховити божества и техните женски половинки. Обредите им включват...

Съдията вдигна ръка, за да го възпре.

— Знам всичко за тези разюздани гнусотии, вършени под религиозно прикритие. Те водят до прелюбодейство и най-долни престъпления. Докато служех като магистрат в Ханюан, ми се наложи да разследвам няколко ужасни убийства, извършени в един даоистки манастир, където тайно се практикували подобни обреди. Дали даоистите са ги заимствали от будистите, или обратно, не знам, пък и не ме интересува — той гневно подръпваше брадичката си. Внезапно изглежда остро художника. — Нали не искате да кажете, че тези отвратителни обичаи са разпространени и в нашия окръг?

— О, не, ваше превъзходителство, вече не. Преди десетина години обаче храмът „Пурпурни облаци“, онзи на хълма отвъд Източната врата, беше обсебен от тази секта и мнозина татари, както и други вар вари будисти от другата страна на границата идваха на поклонение. Но в един момент властите се намесиха решително и монасите заедно с монахините трябваше да напуснат. Будистите от града обаче продължават да държат на вярата си. Купуват такива картини и ги окачват в домашните си олтари. Твърдо са убедени, че тези кръвожадни божества ги закрилят от всяко зло и им дават дълъг живот и много синове.

— Глупави суеверия! — гневно каза съдията. — Автентичното учение на Буда съдържа много възвишени идеи. Аз съм правоверен конфуцианец, както, надявам се, и вие, господин Ли, и не се кланям на никакви будистки божества. Всъщност защо да не ви поръчам един пейзаж? Отдавна имам желание да сложа в библиотеката си природна картина от граничния район, която да улавя контраста между планините и широка та открита степ, затова ще ви бъда много благодарен, ако изпълните молбата ми. При това с удоволствие ще ви препоръчам и на мои познати. Разбира се, при условие че престанете да рисувате тези ужасни будистки сцени.

— На драго сърце ще се подчини на заповедта ви, ваше превъзходителство.

— Добре! — съдията Ди измъкна абаносовата кутия от ръкава си. Положи я на масата и запита: — Към вашата колекция ли е

принадлежала тази кутия?

Той се взираше напрегнато в лицето на художника, но установи само, че Ли е учуден.

— Не, ваше превъзходителство, никога не съм я виждал. Впрочем на пазара могат да се купят с десетки. Тукашните дърводелци ги майсторят от изхвърлени парчета абаносово дърво, а хората ги купуват, за да държат в тях печатите или визитните си картички. Но досега не бях виждал толкова изящен старинен образец. И да съм я зърнал на някоя витрина, просто не съм я разгледал, защото знам, че не мога да си я позволя.

Съдията Ди върна кутията в ръкава си.

— Брат ви никога ли не купува картини от вас? — попита уж небрежно той.

Лицето на Ли посърна. Той отвърна сковано:

— Брат ми е заможен търговец. Не се интересува от изкуство и презира всички художници.

— Само с домашния помощник ли живеете тук?

— Да, ваше превъзходителство. Мразя да се занимавам с домакинска работа. Ян, така се казва младежът, но бива в това отношение. Студент е по литература, но все още не е успял да положи дипломния си изпит поради липса на средства. Подрежда дома, освен това ми помага с бъркането на боите и тъй нататък. Жалко, че не можете да се срещнете с него — като видя, че съдията вече се надига, той заговори припряно: — Няма ли да пийнете още малко чай, ваше превъзходителство? Не ми се случва често да разговарям с такъв високообразован мъж и...

— Съжалявам, господин Ли, но трябва да се връщам в съда. Благодаря ви за чая. И не забравяйте да ми нарисувате пейзаж от крайграничните райони.

Ли почтително ги придружи до вратата.

— Този разпасан художник е най-долен лъжец, ваше превъзходителство — избухна Ма Жун веднага щом двамата се озоваха на улицата. — Дядката антиквар беше сигурен, че е купил кутията именно от него. А той не е от онези, дето ще сбъркат, когато се отнася до търговия.

— Отначало — заговори съдията — Ли ми се стори свестен момък. По-късно обаче като че ли се раз колебах в първоначалното си

впечатление — той замълча за миг. — Трябва наистина да бързам за съда, но ти можеш да разпиташ из околните мага зини какво е мнението за Ли. И за помощника му попитай, за да добием по-пълна представа.

Ма Жун кимна. В тясната уличка се виждаше една едничка фирма на магазин. На нея пишеше с едри йероглифи, че тук се шият фини коприни и воали, прозирни като паяжина, по мярка на клиента. Шивачът разгъваше топ коприна. В задната част на помещението край дълга тясна маса бяха насядали четири възрастни жени и усърдно тропосваха или бродираха. Майсторът поздрави любезно посетителя, но лицето му помръкна, когато чу, че го питат за художника.

— Беден като църковна мишка — каза той с отвращение. — Виждам го понякога, когато минава оттук, но досега не е поръчал и една кърпичка. А помощникът му си е направо нехранимайко. Връща се в късна доба и се събира с какви ли не отрепки. Често обръща с главата надолу този почтен тих квартал, напива се като талпа, крещи и пее с цяло гърло.

— Учените младежи обичат понякога да му отпуснат края — опита се да го успокои Ма Жун.

— Учен бил, дрън-дрън! Ян е просто един обесник. Пък и обича да се труфи. За нещастие наскоро поръча при мен нова роба. Не плати и грош. Добре щях да го наредя аз него, ала...

Той се наведе през тезгяха и огледа улицата в двете посоки.

— Знаете ли, трябва да се пазя... Не ми се иска да цъфне тук с неговите разбойници и да посипят с кофи боклук фината ми коприна.

— Ако Ян е такъв нехранимайко, то защо господин Ли го държи на служба?

— Защото са от един дол дренки. Лика-прилика са, господине. И защо този Ли не се ожени, питам ви аз? Вярно, че е беден, но колкото и да е закъсал един мъж, все ще си намери момиче, по-бедно и от него самия, та да свият приличен дом като всички почтени хора. Кукуват там в оная съборетина и дори не са наели жена да им шета. Само небесата знаят какво се върши там нощем!

Шивачът изгледа Ма Жун въпросително, но тъй като едрият мъж не го попита за повече подробности, наклони глава към него и зашепна:

— Не съм от ония, дето много дрънкат, нали ги знаете? Винаги съм казвал: остави другите на мира, за да те оставят и те на мира. Само едно ще ви река: преди известно време съседът ми видял да се шмугва там някаква жена. Вика, че било към полунощ. И когато споделих с бакалина, той също ми каза, че е виждал Ли да извежда жена от дома си. На зазорява не, представяте ли си! От такива случки страда доброто име на квартала ни, господине. А това засяга пряко и моята търговия.

Ма Жун отбеляза, че светът наистина не върви на добро. След като разбра, че пълното име на студента е Ян Мудъ, той се сбогува с шивача. Прибра се в съда, проклинайки жегата.

ГЛАВА IV

**Сержант Хун докладва за безуспешно дирене в архивите;
един нехранимайко отрича отправените му пред съда обвинения**

Когато Ма Жун влезе в кабинета на съдията Ди, Хун тъкмо помагаше на своя господар да облече тежката официална роба от зелен брокат с извезана със злато широка яка. Намествайки на главата си черната шапка със стърчащи краища пред специално високо огледало, съдията изслуша отчета на Ма Жун за проведения разговор с шивача.

— Не знам какво да мисля за всичко това — замислено каза Ди. — Хун прехвърли папката с безследно изчезналите, но и той не стигна доникъде. Нека сам ти каже какво е открил.

Сержант Хун взе лист с някакви записки от писалището и рече:

— На четвъртия ден от деветия месец са регистри рани двама изчезнали. Първият случай е с един татарски търговец на коне от града, който съобщил, че дъщеря му внезапно се изгубила. Обаче след няколко месеца тя се появила заедно със съпруг от задграничната степ и малко бебе на ръце. При втория случай братът на един железар и ковач на име Мин Ао обявил, че човекът излязъл от къщи на шестия ден от деветия месец и повече не се върнал. За да се уверя докрай, прегледах целия списък от годината на Змията, но никъде не се споменава за девойка на име Нефритова Звезда.

Ударът на големия бронзов гонг над входа на съда долетя до кабинета. Проехтя трикратно, напомняйки, че съдебното заседание трябва да започне всеки момент.

Сержант Хун дръпна завесата, разделяща кабинета на съдията Ди от съдебната зала. Виолетовата тъкан бе извезана със златна нишка, очертаваща огромен единорог, традиционния символ на проникателност та. Съдията се изкачи на подиума зад високата съдийска маса, застлана с червена покривка, която от пред висеше до пода. На масата имаше купчина официални документи и до тях —

голям квадратен пакет, обвит с намаслена хартия. Съдията го огледа любопитно, после скръсти ръце в широките си ръкави и вдигна глава към заседателната зала.

В обширното помещение с висок таван беше доста хладно. Виждаха се десетина-петнайсет слушатели, небрежно облежани на стената отзад. Явно искаха най-вече да се скрият от жегата, а не толкова да изслушат вълнуващ съдебен процес за убийство. Осем стражници се бяха подредили в две редици по чети рима пред подиума, а началникът им стоеше малко встрани, стиснал в ръка солиден кожен камшик. От широкия му кожен колан висяха два чифта белезници. Зад него съдията видя четирима мъже, явно работници, облечени в чисти сини куртки, с доста разтревожени лица. Двама писари седяха до ниска масичка отляво на подиума с готови за писане четчици.

След като сержант Хун и Ма Жун се изправиха зад креслото на съдията Ди, той вдигна чукчето — продълговато парче плътно дърво — и удари с него по съдийската маса.

— Обявявам заседанието на окръжния съд в Ланфан за открито! — съобщи той.

Прочете обвинителния акт и нареди на началника да доведе обвиняемите пред масата.

По даден знак двама стражници отидоха до входа и подкараха към подиума един върлинест мъж. Беше облечен в изпокърпена кафява куртка и широки панталони. Съдията Ди набързо огледа дългнестото му, изпечено от слънцето лице, украсено с проскубани мустаци и къса брадичка. Отдавна неподстригвана сплъстена коса висеше на омазнени кичури върху челото му. Стражниците го натиснаха да падне на колене върху каменните плочи пред съдийската маса. Самият началник се изпъчи над коленичилия, поклащайки камшика си напред-назад. Съдията Ди прегледа справката най-отгоре на купчината пред себе си. После вдигна очи и запита строго:

— Ти ли си Алю, трийсет и две годишен, без опре делена професия и местожителство?

— Да — изхленчи обвиняемият. — Но искам да заявя тук и сега, че...

Полицейският началник докосна предупредително рамото на Алю с дръжката на камшика.

— Отговаряй само на въпросите на негово превъзходителство! — изръмжа той.

— Моля ви да изложите обстойно съдебния случай пред обвиняемия, господин началник.

Офицерът се изпъна, прокашля се с достолепен вид и започна:

— Снощи този мъж се отбил за вечерния ориз в кръчмата на Чоу, недалеч от Източната врата, заедно със Сенсан, печално известен побойник в квартала. Изпили четири кани вино и се скарали кой да плати. Намесил се и кръчмарят Чоу, в резултат на което бил постигнат компромис. Алю и Сенсан се съгласили да хвърлят зарове. Тъй като вторият загубил доста, внезапно се нахвърлил върху другаря си и го обвинил в измама. Стигнало се до ръкопашен бой, при което Алю понечил да халоса Сенсан с празна кана по главата. Кръчмарят се обърнал за подкрепа към околните. С общи усилия успели да убедят двамата да напуснат заведението. Чули Сенсан да казва, че ще си уредят сметките в изоставения храм. Имал предвид стария будистки храм „Пурпурни облаци“, ваше превъзходителство, дето е на хълма оттатък Източната врата. От десетина години вече седи празен и всякаква паплач се навърта нощем там.

— Наистина ли в храма са отишли обвиняемият и Сенсан? — запита съдията Ди.

— Наистина, ваше превъзходителство. Стражите на Източната врата заявиха, че двамата излезли около час преди полунощ, като гръмогласно си разменяли обвинения в измамничество. Стражите ги предупредили, че ще залостят вратата през нощта, на което Алю изкрещял, че и бездруго не възнамерява да се връща в града.

Арестантът вдигна очи и понечи да каже нещо. Но началникът леко вдигна камшика си и той побърза да се свие отново с наведена глава.

— Тази сутрин на зазоряване ловецът Мън се яви в съдилището и съобщи, че когато влязъл в централната част на храма, за да си почине, открил един труп, проснат пред олтара. Незабавно се отпратих натам с двама стражници. Главата беше отсечена и лежеше до тялото в локва кръв. Идентифицирах жертвата като известния побойник Сенсан. Там за белязах и оръжието на престъплението, а именно тежка брадва с двойно острие, татарска изработка. Наредих да се претърсят околностите на храма и намерих обвиняемия заспал под едно дърво в

края на храмовата градина. Куртката му беше опръскана с кръв. Опасявах се, че докато отида да взема заповед за задържането му, той може да избяга, затова го арестувах на място с обвинение в скитничество. Когато разбрах, че последното място, което посетил, преди да напусне града, била кръчмата на Чоу, отидох веднага там и собственикът ми разказа за избухналата свада. Господин Чоу е тук в момента, за да даде показания заедно с двама от редовните си клиенти, които били свидетели на кавгата. Тук е и ловецът Мън.

Съдията Ди кимна. Обърна се към Ма Жун и го полита шепнешком:

— Не е ли твърде необичайно едно сдърпване между побойници да бъде разрешено с брадва?

— Така е, господарю — отвърна помощникът. — По естествен би бия удар с нож или със сопа по главата.

— Нека сега да разгледаме оръжието на престъплението.

Ма Жун разви хартията. Пред очите им се показа брадвичка с двойно острие и извита дръжка, около метър дълга. Острите като бръснач ръбове бяха зацапани със спечена кръв. Бронзовият наконечник беше изваян във формата на зловещо ухилена демонска глава.

— Как се е сдобил убиецът с това чуждоземско оръжие, началник?

— Открил го е на място, ваше превъзходителство. В централната зала на храма няма друго освен олтарна та маса в дъното. Но в една ниша на страничната стена са поставени две алебарди и две брадвички. Когато храмът е бил още действащ, оръжията са били използвани при ритуалните танци. После монасите ги изоставили там. Никой не смее да ги открадне, защото са свещени и могат да донесат нещастие.

— Сенсан имал ли е роднини в града, началник?

— Не, ваше превъзходителство. По-рано живял с брат си на име Лаоу, но неотдавна той се преселил в съседния окръг Тонкан.

Сержант Хун се наведе към съдията и прошепна:

— В протоколите за официалните процедури, предприети от тамошния магистрат, открих, че наскоро той е осъдил Лаоу на шест месеца затвор. Записано е и името на една жена, с която съжителства. Обвинението е кражба на прасе.

— Ясно — каза съдията и се обърна към подсъдимия: — Алю, разкажи пред съда какво точно се случи снощи.

— Нищо, милостиви господарю, абсолютно нищо. Кълна се! Сенсан е най-добрият ми приятел, защо ми е да...

— Скарали сте се сериозно и ти си го цапардосал по главата — прекъсна го рязко съдията Ди. — И това ли отричаш?

— Не беше така, ваше превъзходителство. Та ние с него все се карахме, за да минава времето. Сенсан ме обвини, че го лъжа на зарове, което си беше истина. Всеки път го правя и той все не можеше да разбере как става. Открай време си е така между нас. Повярвайте, милостиви господарю, не съм го убивал. Заклевам се! Никога не съм вдигал ръка на някого, и през ум не ми е минавало...

Съдията удари с чукчето.

— Разкажи какво се случи, след като двамата напуснахте кръчмата.

— Тръгнахме към Източната врата и по пътя все се разправяхме, но така, по приятелски. Щом излязохме от града, се хванахме под ръка и запяхме. Сенсан ме теглеше нагоре по стъпалата, защото бях страшно изморен. Нали целия следобед бях мъкнал дърва за оня кождер... Та като пристигнахме в двора на храма, той ми рече: „Ще ида вътре да си легна на олтарната маса.“ Аз обаче вече не можех и крачка да направя, строполих се под едно дърво и заспах на мига. Събудих се чак сутринта и видях как този дръвник... — той млъкна сепнато, защото началникът на стражата вдигна заплашително камшика, и после продължи със сгърчено от страх лице: -...ей този офицер ме рита в ребрата и крещи, че съм бил убиец!

— Имаше ли още някой в изоставения храм?

— Нямаше жива душа, ваше превъзходителство. — Регистраторът на смъртните случаи прегледа ли трупа, началник?

— Да, ваше превъзходителство, ето доклада му.

Началникът извади сгънат лист от ръкава си и го положи почтително с две ръце на масата. Съдията Ди хвърли един поглед на документа, а Ма Жун и сержант Хун надникнаха през рамото му.

— Странно, че си е направил труда да отсича главата — промърмори Ма Жун. — Едно обикновено прерязва не на гърлото щеше да свърши същата работа.

Съдията се извърна и го изгледа.

— Регистраторът на смъртните случаи твърди — тихо каза той, — че по тялото не са открити други рани или следи от насилие. Тъй като Сенсан е бил известен побойник, това също буди известни подозрения — той се замисли за миг, поглаждайки дългата си черна бра да. После отново заговори на двамата си помощници: — Нашият регистратор е аптекар по образование. Съвестен човек е, не ще и дума, но му липсва опит в съдебната медицина. Мисля, че е най-добре сами да огледаме трупа, преди да продължим разпита.

Той удари с чукчето и нареди:

— Обвиняемият да бъде отведен в ареста. Съдебното заседание се прекратява до второ нареждане.

Надигна се и изчезна зад завесата с бродирания единорог, следван от Хун и Ма Жун.

ГЛАВА V

Зловещото убийство се оказва преплетено с друго престъпление; сержант Хун присъства на идилична сцена

Тримата мъже минаха през канцеларията и тръгнаха към ареста в задната част на съдилището, където една малка стая бе отредена за морга. Тежка застояла миризма изпълваше тясното помещение. В средата на пода от червени плочки имаше висока маса с яки крака. Върху нея се мъдреше издължена форма, покрита с тръстикови рогозки. Отстрани на пода се виждаше кръгъл кош. Съдията Ди посочи именно към него.

— Нека първо огледаме главата — каза той на Ма Жун. Ма Жун постави коша на масата. Щом надигна капака, направи гримаса на отвращение.

— Гадна работа, господарю — той придърпа шала пред носа си и извади от коша главата, като я хвана за дългата коса, втвърдена от спечена кръв.

Постави я отстрани, с лицето нагоре. Съдията се взираше мълчаливо в страховитата гледка, преплел длани зад гърба си. Сенсан имаше подпухнало смугло лице, лявата му буза бе обезобразена от грозен стар белег. Сплъстените кичури, полепнали по ниското набръчкано чело, отчасти прикриваха изцъклените кръвясали очи. Над чувствената уста висяха проскубани мустаци, плътните устни бяха изкривени в грозна гримаса. От шията бе останало само чуканче, покрито с разкъсана кожа и съсирена кръв.

— Не особено привлекателно лице! — отбеляза съди ята. — А сега дръпни тръстиковата рогозка, Хун.

Показа се голо обезглавено тяло, доста съразмерно, със стройни бедра и широки рамене. Ръцете бяха дълги и мускулести.

— Снажен, силен мъж — обобщи Ма Жун. — Такъв едва ли ще положи кротко врат да му отсекаат глава та — той се наведе над тялото

и се зае да проучва кървавата шия. — Аха, забелязвам сини подутина и ожулвания по кожата. Сенсан е бил удушен, господарю. По всяка вероятност с тънка примка, метната отзад.

Съдията Ди кимна.

— Сигурно си прав, Ма Жун, подутината е явно доказателство. Би било логично лицето да има друго изражение, но причината вероятно е последвалото обезглавяване. Кога ли е било извършено това гнусно престъпление? — съдията опипа ръцете и краката, после сви десния лакът. — Ако съдим по състоянието на тялото, смъртта трябва да е настъпила към полунощ. Поне това съвпада с твърденията на началника на стражата.

Тъкмо се канеше да пусне ръката на мъртвеца, когато внезапно застина. Разтвори свития юмрук и разгледа гладката длан, а после пръстите. Накрая пусна китката и отиде в другия край на масата, за да види стъпалата. Вдигна глава и каза на сержант Хун:

— В този кървав вързоп в ъгъла навярно са дрехите на убития. Сложи го тук на масата и го развържи.

От купчината дрехи съдията подбра едни изкърпени панталони и ги премери върху краката на мъртвеца.

— Точно както предполагах! — промърмори той. Из гледа мрачно двамата си помощници и каза: — Изобщо не бях прав тази сутрин, приятели, когато заявих преди. Ето че имаме работа с двойно убийство...

Двамата го зяпнаха недоумяващо.

— Двойно убийство ли? — възкликна сержант Хун. — Какво означава това, господарю?

— Че са били убити едновременно двама души, не един. Главите са били отсечени, за да се разменят телата. Не виждате ли, че това не е тялото на Сенсан? Сравнете само смуглата кожа на лицето с гладката била кожа на тези ръце и крака, погледнете поддържаните пръсти, стъпалата без нито един мазол. Нещо повече, макар мъжът да е бил доста висок, панталоните на Сенсан са въздълги дори за него. Нашият началник има още много да учи.

— Веднага ще го извикам, този пън! — измърмори гневно Ма Жун. — Ще го науча аз...

— Не, нищо не прави — спря го съдията. — Убиецът вероятно е имал твърде важни основания да нареди така нещата, че уж е бил убит

само Сенсан и че това е неговото тяло. Не бива да го изваждаме от заблуда та, че е успял, поне на първо време.

— Тогава къде са истинското тяло на нашия градски побойник и главата на неизвестния засега мъж? — запита учуден Ма Жун.

— И аз бих искал да знам това — отвърна лаконично съдията. — Пресвети небеса, двойно убийство, а не разполагаме и с най-дребното указание за възможна та цел! — той се взря в разкривеното лице на Сенсан, подръпвайки мустак. После се извърна и рязко заяви: — Отиваме в ареста да поговорим с Алю.

Малката килия беше толкова мрачна, че трудно различава сгушената фигура на затворника зад железните решетки. Щом видя тримата мъже, той по бърза да се отдръпне в най-отдалечения ъгъл, дрънчейки силно с веригите.

— Не ме бийте! — извика панически Алю. — Кълна се, че...

— Млъквай! — изръмжа съдията, сетне подхвана по дружелюбно: — Идвам да поговоря с теб за приятеля ти Сенсан. Ако не си го убил ти в изоставения храм, кой тогава го е сторил? И как си изцапал дрехите си с кръв?

Затворникът пролази до решетката. Обви колене с окованите си ръце и заговори с хленчещ глас:

— Нищо не проумявам, милостиви господарю. От къде да знам? Не ще и дума, Сенсан си имаше врагове. Че кой ги няма в днешно време, при цялото това боричкане? Ала не знам някой, който ще стигне чак до убийство. Не, ваше превъзходителство. И само небесата са наясно как кръвта е попаднала върху дрехите ми. Сигурен съм, че я нямаше, когато излизахме от кръчмата — той поклати глава и продължи да нарежда: — Сенсан беше як мъжага, знаеше да си служи с юмруците. И с нож го биваше. Милостиви небеса, да не би да е...

Мъжът замлъкна уплашено.

— Говори, негоднико! Кой може да е бил?

— Ами... духът, господарю. Викат му Привидението от храма. То е жена, увита от главата до петите в прозрачен саван. Обикаля там из градината, винаги при пълнолуние. Кръвожадна е като вампир. Най-обича да отхапе някому главата. Никога не ходим в храма, когато...

— Престани да дрънкаш глупости! — прекъсна го нетърпеливо съдията. — Карал ли се е Сенсан с някого напоследък? Имал ли е сериозна разправа, не просто пиянско заяждане?

— Ами той се сдърпа сериозно с брат си, ваше превъзходителство, някъде преди две седмици. Брат му се казва Лаоу. Не е толкова як, колкото Сенсан, но пък е страхотен мръсник. Отнел му момата, затуй Сенсан се закле да му отмъщава до гроб. Скоро след като стана разправията, Лаоу се премести със същата тая женска в Тонкан. Но може ли заради една фуста да се убие човек, ваше превъзходителство? Виж, да беше за пари...

— А имал ли е Сенсан приятел или познат, доста висок и слаб мъж? Строен и конте, да речем, продавач в магазин или нещо такова?

Алю се замисли напрегнато, сбърчил гъстите си вежди. След малко отвърна:

— Май че да, виждал съм го наистина няколко пъти с един такъв висок младеж, доста спретнато облечен, със синя роба. Пък и на главата си носеше истинска шапка. Попитах Сенсан какъв е и за какво си приказва с него така оживено, но той само рече да си затварям устата и да си гледам работата. И аз така направих.

— Ще разпознаеш ли този човек, ако го видиш сега?

— Не, ваше превъзходителство. Те се срещаха след здрачаване в предната градина на храма. Мисля, че младежът беше без брада. Само с мустаци.

— Добре, Алю. Надявам се да си казал всичко, което знаеш. За твоє собствено добро!

На отиване в канцеларията съдията Ди каза на два мата си помощници:

— Думите на Алю ми звучат доста правдоподобно. Но някой съзнателно е сторил всичко възможно, за да го превърне в изкупителна жертва. В ареста ще е по сигурно за него, затова нека си стои засега там. Сержант Хун, събщи на началника на стражата, че съдебното заседание се отлага за утре. А сега трябва да се преоблека, защото обещах на моите съпруги да споделя с тях обедния ориз в този празничен ден. След това, Хун, ще отидем тримата заедно с началника в изоставения храм, за да огледаме сцената на това двойно убийство. А от теб, Ма Жун, искам да походиш следобед из северозападния квартал на града, свърталището на татари, уйгури и всякакви други варвари. След като убиецът е използвал татарска брадвичка, може да е бил именно татарин или приел чуждоземската вира китаец. Трябва да си свикнал с такава брадвичка с крива дръжка, за да извършиш с нея

подобно убийство. Та отбий се в евтините гостилници, където ходи простолюдието, и деликатно се постарай да научиш нещо за случая.

— Ще направя и нещо повече, господарю — каза помощникът с блеснали очи, — ще поговоря с Тълби.

Сержант Хун изгледа многозначително съдията, но тактично се въздържа от коментар. Тълби беше уйгурска проститутка, която бе завъртяла главата на Ма Жун преди половин година. Връзката им продължи кратко, понеже той бързо се насити на пищните ѝ прелести, а тя пък демонстрира непреодолимо влече ние към чай с лой и също толкова непреодолимо отвращение към миенето и къпането. А когато откри, че избраницата му поддържа отдавнашна връзка с друг любовник, монголски пастир на камили, когото бе дарила с две момченца на по четири и седем години, Ма Жун елегантно се оттегли от ложето и. Използва голяма част от спестяванията си, за да я откупи от вертепа, и направи от нея собственичка на уличен казан за чорба. Камиларят се ожени за Тълби, двамата поканиха Ма Жун за кум и сватбеното тържество бе ознаменувано чак до зори с печено агне и силна монголска ракия, докарала на Ма Жун най Силния махмурлук през живота му. След като раз мисли, съдията каза предпазливо:

— Обикновено тези хора са много сдържани и потайни, щом се отнася до собствената им раса. От друга страна обаче, ти си бил доста близък с дамата и току-виж ти се доверила. Може би си струва да опиташ. Обади ми се веднага щом се върнеш.

Сержант Хун и Ма Жун изядоха заедно обедния ориз в караулното помещение. Снажният помощник прати един стражник да му донесе голяма кана вино от най-близката кръчма.

— Знам я аз оная скоросмъртница, с която ще ме напои моята изгора — каза той кисело, докато надигаше чашата. — Затова по-добре предварително да се погрижа за стомаха си. А сега ще отида да се преоблека в нещо по-вехто, та да не бия на очи в оная махала. Желая ви успех при огледа на храма.

След като Ма Жун излезе, сержант Хун допи чая си и се запъти към съседното крило на сградата, където бе домът на съдията. Старият домоуправител го уведоми, че след обидата господарят се оттеглил в задната градина заедно с трите си съпруги. Сержантът кимна и тръгна натам. Той бе единственият мъж от персонала на съдилището, на

когото бе разрешено да влиза в женското отделение на дома, и тази привилегия го изпълваше с голяма гордост.

В градината цареше приятна хладина, тъй като предишният магистрат се бе погрижил специално за местоположението и поддръжката ѝ, а в това отношение очевидно бе тънък познавач. Високи дъбови и акациев дървета простираха клони над лъкатушните алеи, покрити с гладки черни плочки в причудлива форма. При всяка извивка на пътеката долиташе приятният ромон на ручейчето, покрай което нагъсто бяха нацъфтели храсти с майсторски съчетани цветове.

След последния завой сержант Хун излезе на малка полянка, обградена с обрасли в речен мъх камъни. Втората и третата съпруга седяха на груба каменна пейка под високите шумолящи бамбукови клони и гледаха към езерцето с лотосите в дъното на градината. Почти непосредствено зад него се извисяваше външната стена, умело прикрита с редица борови дървета. В средата на езерцето имаше малка беседка, чийто заострен покрив с изящно завити стрехи се крепеше на шест тънки колони, боядисани в червено. Съдията Ди и първата съпруга седяха вътре, облакътени на една маса до парапета.

— Съдията се кани да напише нещо — съобщи на Хун втората съпруга. — Решихме да останем тук, за да не го безпокоим.

Тя имаше приятно миловидно лице. Косата и беше събрана в семпъл кок на тила, а над бялата рокля носеше жакет от виолетова коприна. Нейно задължение беше да надзирава воденето на домакинство то. Третата съпруга, крехка и стройна в синята копринена рокля с дълги ръкави, престегната под гърдите с червен пояс, имаше сложна висока прическа, открояваща изящните черти на лицето и. Нейна слабост бяха рисуването и калиграфията, но се интересуваше също и от спортовете на открито, най-вече от езда. Тя отговаряше за възпитанието на децата от трите съпруги на Ди. Сержант Хун кимна на дамите и се спусна по каменните стълби към езерцето. Тръгна по сводестия мраморен мост над езерото. Беседката бе построена върху най-високата част на моста. Съдията, с четчица за писане в ръка, се взираше замислено в червен лист хартия. Първата съпруга енергично стържеше блокче туш върху страничната масичка. Тя имаше овално лице с правилни черти, кокът ѝ бе оформен от три плътни кичура, прихванати с тясна златна панделка. Везаната копринена рокля в синьо и бяло подчертаваше чудесна та и фигура, започнала леко да натежава,

откак бе навършила трийсет и девет години. Беше се омъжила за съдията, когато бе на деветнайсет, а самият той — на два̀сет години. Като най-голямата дъщеря на висш сановник, сърдечен приятел на бащата на Ди, тя бе получила отлично класическо образование, притежаваше силен характер и водеше с твърда ръка цялото домакинство.

Сега спря да стърже блокчето и даде знак на мъжа си, че е готова. Съдията потопа четчицата, отметна десния ръкав от китката си и с едно-едничко умело движение изписа йероглифа „дълголетие“ с височина около четири стъпки. Застанал на моста, сержант Хун учтиво изчака съдията да приключи и после при стъпи в беседката.

— Забележителен калиграфски стил, господарю! — възкликна той.

— Държах благопожеланието да бъде изписано лично от ръката на господаря, Хун — поясни първата съпруга със сияеща усмивка. — Довечера ще окачим този надпис на стената в гостната.

Към езерцето притичаха също втората и третата съпруга, за да се възхитят на написаното. Те възторжено пляскаха с ръце.

— Е — усмихна се доволно съдията Ди, — нямаше как да не излезе красиво, щом първата ми съпруга сама приготви туша, а вие двете — червената хартия и четчицата! А сега трябва да вървя, защото се налага да направим оглед на изоставения храм. Снощи там се сбиха двама скитници. Ако остане време, ще намина и при игуменката в нейния скит, за да и съобщя, че възнамерявам да поставя денонощна стража около хълма.

— Наистина, моля ви да го сторите — каза развълнувано втората съпруга. — Майката игуменка е тъй самотна там, само с една прислужничка до себе си.

— Опитайте се да я убедите да се премести в града — добави първата съпруга. — Тук има два-три параклиса, в които може да се настани в уединение. Това ще и спести дългия път до нас в дните, когато идва да ни учи да подреждаме цветя.

— Ще направя всичко възможно — обеща съдията. Съпругите му много харесваха игуменката, една от малкото им приятни компаньонки в Ланфан. — Може би ще закъснея — предупреди той след миг, — но вие, тъй или иначе, целия следобед ще приемате съпруги те на видните граждани, които ще дойдат, за да поднесат

поздравления. Все пак ще се опитам да се върна колкото може по-рано.
Трите жени го изпратиха до входа на градината.

ГЛАВА VI

Съдията Ди предприема търсене в изоставения храм; двамата със сержант Хун срещат една сопната любителка на гъските

В предния двор вече ги очакваше големият официален паланкин, заобиколен от осем яки носачи. Там беше и началникът на стражата с десетина конници. Съдията влезе в паланкина, по следван от сержант Хун. Докато ги носеха към Източната врата, старецът попита:

— Защо убиецът си е направил толкова труд да отсече главите на жертвите, господарю? Пък и да размени после телата?

— Очевидният отговор, Хун, е че убиецът — или убийците — не е имал нищо против да се разбере самоличността на убития Сенсан, но по някаква загадъчна причина не е желал тялото му да бъде открито. Същевременно е искал да скрие, че е извършено второ убийство, както и да забули самоличността на втората жертва. Биха могли обаче да съществуват и други, не толкова очебийни обяснения. Както и да е, засега да не си блъскаме главите с това. Първата ни грижа е да открием трупа на Сенсан и главата на втората жертва. Вероятно са заровени някъде в храма или около него.

Когато кортежът излезе от Източната врата, неколцина безделници, шляещи се край малките магазин чета и сергии по пътя, тръгнаха отзад, любопитни да узнаят какво става, но началникът на стражата вдигна заплашително камшик и им изръмжа да се връщат. Малко след вратата една декоративна каменна арка в подножието на гористия склон указваше началото на стълбище. Началникът и стражниците слязоха от конете. Докато носачите полагаха паланкина на земята, съдията Ди каза тихо на своя помощник:

— И внимавай, Хун, другите не бива да узнаят какво точно търсим. Ще им кажа, че е някакъв сандък или нещо подобно — той

слезе и отправи колеблив поглед към стръмните стъпала: — Доста мъчително изкачва не за такава жега, нали, началник!

— Около двеста стъпала са, ваше превъзходителство. Но оттук е най-бързо. По задния склон се вие пътека, не толкова стръмна, която започва долу от шосето, съвсем близо до Северната врата. Оттам обаче е най-малко един час път. Само ловци и събирачи на дърва я използват. Скитниците, които нощуват в храма, обикновено се качват оттук.

— Добре тогава — съдията събра полите на робата си и пое нагоре по широкото, доста пострадало от времето каменно стълбище.

В средата на пътя нареди да спрат и да отдъхнат за малко, тъй като забеляза, че старият му помощник съвсем се е запъхтял. Когато излязоха най-горе, пред погледа им се ширна буренясала поляна, обградена с високи дървета. В отсрещния ѝ край се издигаха три те свода на храмовата порта от сив скален камък, от двете ѝ страни започваше висок зид, непристъпен на вид. Върху централния свод изпъкваша три йероглифа от многоцветна мозайка: Храм „Пурпурни облаци“.

— Пътеката край стената надясно води до малкия новопостроен храм, тъй наречения скит, ваше превъзходителство — обясни началникът на стражата. — Там живее игуменката с една прислужничка. Не ми остана време да ги разпитам дали снощи не са видели или чули нещо.

— Първо искам да огледам местопрестъплението — заяви съдията. — Води ни!

Каменният двор пред храма се губеше под буренаци, тук-там стените бяха доста порутени, но централното крило с висок покрив, обграден от две триетажни кули, бе устояло през годините.

— Тази чуждоземска архитектура, Хун — отбеляза съдията Ди, — явно никога не би могла да се мери по изящество с нашия национален стил. Трябва да при зная обаче, че от техническа гледна точка индуските строители са свършили добра работа. Двете кули са свършено симетрични. Доколкото разбирам, храмът е отпреди триста години и все още е в забележително добро състояние. Къде откри Алю, началник?

Офицерът ги отведе в края на буренясалия двор, вляво от построяката. Надясно пък се виждаше друга дива поляна с разхвърляни по нея едри камъни. Съдията установи, че тук е доста по-

хладно, отколкото долу в града. В чистия въздух се носеше неспирното пронизително цвъртене на цикади.

— Този буренак е бил някога просторна, добре под държана градина, ваше превъзходителство — забеля за началникът на стражата. — А сега в тия гъсталаци не смеят да припарят дори негодниците, които се събират в храма и вътрешния двор. Разправят, че гъмжало от отровни змии — той посочи към един грамаден дъб и добави: — Обвиняемият лежеше под това дърво, ваше превъзходителство, с глава на коренището. Смятам, че първоначално е възнамерявал да си плюе на петите след убийството на Сенсан. Но се е препънал в тъмното и както е бил пиан, това окончателно го е срутило.

— Ясно. Нека сега да влезем вътре.

Докато стражниците отваряха шесткрилата храмова врата с декоративна метална решетка, по главите им се посипаха парченца прогнило дърво. Съдията Ди изкачи трите широки каменни стъпала, прекрачи високия праг и с любопитство огледа огромното полутъмно помещение. Отдясно и отляво се виждаха две редици от по шест масивни каменни колони, подпре ли високите дървени греди на покрива, от който висяха прашни паяжини, подобни на многобройни сиви флагове. Пред стената в дъното смътно се очертаваше солидна абаносова олтарна маса, дълга над три метра и висока към метър и половина. В страничната стена имаше малка тясна врата, а над нея високо в стената бе пробит квадратен прозорец с дървени капаци от вътрешната страна. Сочейки към него, съдията Ди запита:

— Дали твоите хора ще успеят да го отворят, началник? Доста е тъмно.

По знак на офицера двама стражници отидоха до една ниша в стената зад лявата редица колони. Извадиха от нея две алебарди и се опитаха да отворят с тях капациите на прозореца. Докато се трудеха старателно, съдията Ди тръгна към средата на залата, оглеждайки се безмълвно, като бавно поглаждаше дългите си бакенбарди. Застоялият влажен въздух сякаш задръстваше дробовете му. Нищо наоколо не подсказваше за оргиите, разигравали се тук преди години, освен дупките, издълбани на равни разстояния в стена та, за да се закрепят в тях пламтящи факли, и все пак помещението излъчваше нещо тайнствено и злокобно. Внезапно съдията бе завладян от натрапчивото усещане, че отнякъде го следят невидими враждебни очи.

— Казват, че навремето стените били украсени с огромни пъстроцветни изображения, ваше превъзходителство — заговори току до него началникът на стражата. — Голи богове и богини, а също...

— Нямам навик да надавам ухо за слухове — прекъсна го рязко съдията. Но като видя как замръзна усмивката върху лицето на грубоватия мъж, го запита по-дружелюбно: — Откъде, мислиш, е тази пепел по пода зад колоните?

— Зимно време скитниците си палят огън. Идват да нощуват под покрив, особено през студените месеци, тъй като дебелите стени ги предпазват от дъжд и сняг.

— Но тази купчина пепел в средата изглежда съвсем неотдавнашна — отбеляза съдията.

Пепелта бе струпана в малка хлътнатина, специално издълбана в една от каменните плочи, около която бе изваян венец от лотосови цветчета. Плочата се намираше в самия център на пода, а осемте плочи около нея бяха белязани с някакви чуждоземски знаци. В този миг капациите на високия прозорец в дъното паднаха с трясък. От таванските греди се стрелнаха два малки тъмни силуета. Единият прелетя съвсем близо до главата на съдията със зловещ пронизителен писък. След миг прилепите се насочиха към здрачния купол над централния вход. Сержант Хун бе при клекнал пред олтарната маса и изучаваше пода. Из прави се мъчително и заяви:

— Сега вече, когато се вижда по-добре, господарю, ясно личи, че тук се е била събрала истинска локва кръв. Но дебелият слой прах и мръсотия са я попили. Има и множество доста объркани отпечатъци, тъй че е трудничко да се направят точни изводи.

Съдията Ди се приближи до него и също се вгледа в пода.

— Пресвети небеса, какво ли е ставало тук? Началник, прати стражници насам! — Когато мъжете се наредиха пред него в полукръг, той продължи: — Имам сведения, че преди или след убийството в храма или около него е бил заровен дървен сандък. Нека да започнем търсенето оттук. Ние със сержант Хун и трима стражници поемаме лявото крило, а ти, началник, заедно с останалите — дясното. Вероятно става дума за доста голям сандък, затова търсете тайни шкафове, подови плочки, които скоро са били размествани, замаскирани входове и други подобни неща. На работа!

Двама стражници отвориха вратата до нишата с ритуалните оръжия, в която освен дългите алебарди, върнати отново на мястото им, се намери и една татарска брадвичка с двойно острие, същата като онази, с която бе извършено убийството. Влязоха в тесен коридор, дълъг към осем метра, с по четири врати от всяка страна. Зад тях имаше тесни продълговати стаички, осветени единствено от скосени прозорци. Облепени те с хартия решетки бяха доста изпочупени.

— Явно това са били килиите на монасите — отбеляза съдията. — Предполагам, че в дясното крило има още осем стаички, тъй като архитектурният план на храма е съвършено симетричен. Стражник, ела насам! — той посочи към пода: — Опитай се да разместиш тези няколко плочки. Май не прилягат плътно една към друга. Другите двама да огледат в отсрещните килии.

Стражникът провря острието на ножа си в процепа между плочките. Извади с лекота три от тях.

— Я да видим какво е било закопано тук?

Мъжът продължи да дълбае в рохкавата пръст, но отдолу се показаха само масивните камъни на храмовата основа.

— На вярна следа сме, господарю! — възкликна развълнувано Хун. — Някой се е опитвал да зарови тук нещо обемисто, но се е отказал, щом е видял, че не може да изкопае достатъчно дълбока яма.

— Точно така, Хун. В такъв случай няма защо да търсим в другите килии. Убиецът трябва да е тръгнал после към кулата, за да търси там скривалище. Той...

— Заповядайте да огледате и тук, ваше превъзходителство — повика го един стражник отвън. — Разрових ме половината под на отсрещната килия.

Те веднага го последваха. Шест от плочките в средата на пода бяха извадени и грижливо наредени в ъгъла. Съдията Ди прокара пръст по най-горната. Беше покрита с тънък слой прах.

— Да проверим сега и в съседните килии.

Установиха, че навсякъде някой бе размествал каменната настилка. В някои килии плочките бяха старателно наредени обратно, в други — небрежно на хвърляни в ъгъла.

— А сега към кулата! — нареди съдията.

Той излезе през сводестия вход в края на коридора и се озова в доста обширно осмоъгълно помещение, представляващо приземният

етаж на Западната кула. Тук по пода не личаха никакви следи от разместване.

— Напълно обяснимо — промърмори Ди. — Плочките са редени върху цимент и ще е нужна кирка, за да се разкъртят. Да огледаме обаче стените.

Тук-там прогнилите дъски на дървената ламперия над тухлите бяха изкъртени и отдолу се разкриваше кухня, широка около три сантиметра.

— Не разбирам защо... — понечи да запита недоумяващият Хун.

— За мен пък е съвсем ясно — прекъсна го рязко съдията. — Момчета, огледайте внимателно стълбището и двата горни етажа! Хайде, сержант, ще се качим горе да подишаме чист въздух.

Тръгнаха по скърцащите стъпала, като внимателно прекрачваха зеещите на места дупки. Около върха на кулата се виеше тесен балкон, сгушен под надвисналите стрехи на заострения покрив. Съдията Ди се изправи до ниския парапет. Скръсти ръце в широките си ръкави и се загледа в необятната дървесна зелени на отдолу. След малко се извърна към своя помощник и заяви усмихнат:

— Извини ме, че одеве ти се сопнах толкова грубо, Хун. Това наистина е твърде досадно разследване. Попаднахме на първата явна следа, но тя май няма никаква връзка с въпросното убийство. Някой преди нас е претърсил много старателно храма. Но не с цел да укрие трупа и отсечената глава, при това не и вчера, а преди известно време. Като че ли са търсили нещо по-дребно, около двајсетина сантиметра дълго.

Сержант Хун кимна замислено и попита:

— Откъде съдите за големината на предмета, господарю?

— Когато неизвестният засега извършител е откъртил плочките от пода на първата килия и е открил, че пръстта отдолу е не повече от десетина сантиметра в дълбочина, е продължил да търси във всяка следваща стая с надеждата да открие там нещо заровено. После е отпрал и няколко дъски от ламперията, а зад тях до тухлената стена разстоянието е съвсем тясно, както сам се убеди току-що — той се замисли за миг и продължи: — Предполагам, че са тършували двама, независимо един от друг. Единият е бил доста опитен в подобни издирвания и се е постарал да намести обратно изровените плочки.

Другият се е отнесъл по небрежно, просто ги е нахвърлял в ъгъла и грубо е откъртил дървената ламперия.

— Казахте, че това търсене на някакъв малък предмет няма връзка с нашия случай, ала знаем със сигурност, че Сенсан често е идвал в храма. Нищо чудно да съществува някаква връзка между убийството му и тършуването, дори и да е станало по-отдавна.

— Тук си прав, Хун. Трябва сериозно да обмислим тази възможност. Не е изключено Сенсан и вторият мъж да са били убити, понеже са открили онова, което и други са търсили — той отново се замисли, поглаждайки дългата си брада. — А що се отнася до липсващия труп и втората глава, едва ли можем да се надяваме, че ще ги намерим вътре. Сигурно си обърнал внимание, че няма и капка кръв, нито дори опит да бъде измита кървава следа — съдията Ди посочи короните на дърветата долу. — Явно човешките останки са някъде там из пущинака. Доста трудно ще е да ги открием в тази огромна градина около храма. Май ще е най-добре да слизаме.

Тримата стражници, които бяха изследвали двата долни етажа, докладваха, че не са открили никакви следи от претърсване. Стените не били облицовани, никъде не личало тухлите да са размествани. Началникът на стражата ги очакваше в централната зала и уморено бършеше прашното си запотено лице с кър па. Подчинените му се бяха насъбрали около него и разговаряха шепнешком.

— Някой е тършувал по подовете и лампериите, ваше превъзходителство — докладва унило той. — Но не открихме следа от сандък.

— Явно е заровен някъде из градината, началник. Впрочем накъде води тази тясна врата до олтара? Не видях изход във външната стена, докато оглеждах сградата от върха на западната кула.

— Към продълговатото тясно помещение зад централната зала, ваше превъзходителство. Първоначално там е имало изход, но е бил зазидан отдавна.

— Добре. Изведи хората си в градината. Нека търсят пресни следи от разровена пръст. В това време, сержант, ние с теб ще посетим скита.

Докато прекосяваха предния двор, съдията подхвана:

— Хун, нашият убиец явно е имал съучастник. Едва ли е по силите на сам мъж да извлече трупа на Сенсан навън, да нацапа с

кръвта му дрехата на Алю, сетне да зарови тялото му и главата на втория мъж някъде из гъсталака наоколо. Двама убийци и никакъв явен мотив... това никак не ми харесва.

Те минаха през трикрилата врата и поеха по пътеката край външната стена. Съдията продължи:

— Във времена на политически брожения будистки те монаси обикновено заравят златни статуи или други култови ценности, за да ги спасят от грабеж. Ако в този изоставен храм е било заровено съкровище, щяхме да имаме налице силен мотив. Единственият проблем е, че никога не съм чувал нещо подобно във връзка с нашия град.

— А не е ли възможно някой да е попаднал на сведения в стар, забравен ръкопис, господарю?

— Да, в това има известна логика, Хун. А може би същият този човек е наел двама-трима негодници да му помогнат в тайното издирване на закопано съкровище. Ако Сенсан и втората жертва са били сред тях и са се опитали да си присвоят цялата плячка, ето ти причина да ги убият. Такава версия обяснява връзката между търсенето и двойното убийство.

Пътеката навлезе в малката горичка между храма и скита. Съдията спря и се обърна назад.

— Оттук добре се вижда целият храм. Склонът за почва много стръмно надолу веднага зад стената и пътеката прави остри завои. Трябва да научим нещо повече за историята на храма, Хун. Щом се върнем в съдилището, заеми се да прегледаш старите папки в архива. Опитай да разбереш кога точно властите са разгонили монасите и служителите, кой е бил игумен и къде се е преместил впоследствие, а също дали някога се е говорело за заровено съкровище.

След кратък преход през горичката зърнаха красиво боядисаната стена на скита — малък едноетажен храм, построен в класически китайски стил. Украшеният с лакирани зелени плочки покрив беше изящно извит и завършваше с повдигнати стрехи във формата на драконови опашки. Дочу се далечно крякане на гъски — единственият звук освен монотонното цвъртене на цикадите. Сержант Хун потропа с излъсканото медно чукало на лакираната в червено порта. Едва след като повтори няколко пъти, зад железните решетки на малкото

прозорче се показва лицето на момиче. То огледа изпитателно двамата посетители с големите си живи очи и попита рязко:

— Какво желаете?

— Ние сме от съдилището — представи се сержантът. — Отворете!

Девојката ги въведе в малък каменен двор. Явно бе прислужничка, тъй като носеше простичък тъмносин жакет и широки панталони от същата материя. Съди ята Ди забеляза, че лицето и е с обикновени, но доста приятни черти, а на пълните и бузи имаше трапчинки. Сивите плочи в двора бяха безупречно чисти и напръскани с вода, за да държат хладина. Отляво се виждаше малка постройка от червени тухли, отдясно — по-обширна, с веранда пред нея. Страничните стени на храма бяха прясно варосани, а колоните, подпирачи извитите стрехи — боядисани в червено. Край кладенеца в ъгъла една над друга имаше две сковани полици: на едната бяха подредени саксии и цветя, а на другата — порцеланови вази с изкусно съчетани букети. Съдията различи познатия стил на подреждане, който бяха усвоили собствените му съпруги, и предположи, че това е кът, стъкмен от самата игуменка. Из въздуха се носеше нежното ухание на орхидеи. Съдията усети облекчение след тягостната гледка на запуснатия храм.

— Е — подкани го нетърпеливо девојката, — с какво мога да ви помогна, господа?

— Отнеси визитната ми картичка на игуменката — отвърна съдията Ди, тършувайки из ръкава си.

— Тя спи — намръщи се момичето. — Тази вечер трябва да слиза до града, за да присъства на тържество в резиденцията на окръжния съдия. Ако обаче много настоявате, ще...

— О, не — възпря я съдията, — дошъл съм само да разпитам дали не сте чули или видели нещо подозрително снощи. Някакви скитници са вдигали към полунощ врява в изоставения храм.

— Полунощ ли? — засмя се тя. Махна с ръка към постройките и заяви: — Всичко това лежи на моите ръце. Поддържам го съвсем сама. Може да не е голям храм, но по олтара има сума дреболии, които редовно трябва да чистят от прах. Мислите ли, че изобщо ми остават сили да седя до късно след толкова бъртане?

— Сигурно и пазарувате сама? — любопитства съдията. — Ако се налага всекидневно да слизате и да изкачвате тези стъпала...

— Ходя на пазар само веднъж седмично, за соя, сол и извара. Не идем месо или риба, за голямо съжаление.

— Но аз чувам крякане на гъски.

Изражението и изведнъж омекна.

— Аз ги отглеждам. Игуменката ми разреши, заради яйцата. А малките гъсета са толкова сладки... — тя се сепна и след миг продължи, вече по-сопнато: — С какво друго мога да ви бъда полезна?

— Засега с нищо. Хайде, Хун, да видим докъде са стигнали в храма.

— Ама че дръзко и невъзпитано момиче! — възмути се сержантът, когато отново пое през горичката.

Съдията сви рамене.

— Все пак добре, че е тъй привързана към гъските си. Е, радвам се, че поне огледах малкия храм. Изисканата атмосфера на този скит потвърждава още веднъж високото мнение, което съпругите ми имат за игуменката.

Началникът и двама стражници седяха на стъпала та пред централния храмов вход, запотени и раздърпани. Щом зърнаха съдията Ди, веднага скочиха.

— Нищо не открихме, ваше превъзходителство. Готов съм да се закълна, че много отдавна жив човек не е влизал в този прокълнат пуцинак. Няма и помен нито от пътека, нито от разкопки. Останалите ми хора ще опитат да се промъкнат навътре, като заобиколят външната стена.

Съдията Ди седна на един голям камък в сянката на зида и започна енергично да си вее.

— Вие споменахте, господарю, че убиецът трябва да е имал съучастник — подхвана след малко старият му помощник. — А кима двамата не са могли да стъкмят някаква носилка и да смъкнат с нея трупа надолу по хълма?

— Възможно, но не много вероятно. Така е съществувал риск да се сблъскат с други разбойници, а тая порода хора са опасно любопитни. Убеден съм, че онова, което търсим, е в градината.

Откъм нея обаче в момента се завръщаха уморени стражници и клатеха разочаровано глава. Съдията се надигна.

— Става късно. По-добре да се връщаме в съдилището. Запечатай входа на храма, началник! Двама стражници да останат на пост, през нощта нека ги сменят.

ГЛАВА VII

Ма Жун се среща последователно с две жени; новото и страшното го карат отново да хареса познатото

Ма Жун бе обул широки панталони и изкърпена куртка, почти изгубила някогашния си сия цвят, а косата си беше прибрал небрежно с червена кърпа. В това окаяно облекло нямаше да привлича излишно вниманието в северозападния край на града — квартал, обитаван от татари, индуси, уйгури и други чужденци варвари.

Пътят му отне доста време, но поне нямаше блъсканица, тъй като повечето дюкяни бяха затворени за следобедна почивка и рядко се мяркаха хора. След като отмина кулата с барабаните обаче тесните улички изведнъж се оживиха. Явно бедняците бяха изгълтали набързо обедната юфка и сега се завръщаха по работните си места, за да изкарат никой грош за оскъдната вечеря. Едва си пробиваше път сред гъста та тълпа от азиатски кулита и китайски амбулантни търговци, блъскащи се из смърдящите улички, но накрая все пак успя да стигне до ъгъла с казана на Тълби. Зърна я отдалеч, изправена пред иззиданата фурна, да гълчи големия си син, който неумело подклаждаше огъня под огромния железен казан. По малкото дете се бе вкопчило в полите и. Все още беше рано за клиенти. Без да бърза, той пристъпи към нея.

— Ма Жун! — възкликна радостно тя. — Колко се радвам да те видя! Я се виж на какво си заприличал. Да не би началникът ти а те е изхвърлил от работа? Винаги съм казвала, че си твърде кадърен мъж, за да те ползват само като ловец на крадци. Теб трябва...

— Шшт, по-тихо! — спря я той. — Преоблякъл съм се така именно защото съм по служба.

— Пусни ме най-сетне, дяволе проклети! — извика тя на момченцето си и го шляпна, но то продължи да се плете в полите ѝ.

После зарева колкото му глас държи, а голямото. братче изгледа презрително неканения гост и злобно плю в огъня. Ма Жун усети до болка познатия мирис:, на гранясала лой и забеляза, че носът на старата му изгора не е избърсан. Освен това беше започнала да тлъстее. Мислено отправи благодарност към милостивите небеса, че му бяха спестили всичко това. Порови из ръкава си и извади оттам наниз медни грошове.

— Това... — започна той, но тя вдигна ръка и каза нацупено:

— Как не те е срам, Ма Жун, точно ти да ми предлагаш пари — ала в крайна сметка мушна грошовете в ръкава си и продължи: — Мъжът ми ще се върне късно вечерта, затова можем да си побъррим насаме, в стаята ми. Ще оставя момчетата да наглеждат каза на и...

— Казах вече, че съм тук по работа — побърза да се измъкне той. — Един вид давам ти парите срещу, сведения. Нека да поседнем на онази пейка там.

— Хайде де, ела! — настоя тя и решително го хвана за ръката. — Ще ти дам нужните сведения и още нещо в добавка. Разбира се, радвам се, че вече не съм в занаята, но... малко разнообразие от време на време е добре дошло. Нали знаеш какво изпитвам към теб, Ма Жун!

Тя хвърли недвусмислен поглед към вратата, но той я натисна да седне на пейката и сам се настани до нея.

— Следващия път, мила. Сега наистина бързам. Трябва да разбера защо вашите хора са се спречкали със Сенсан, оня известен побойник от махалата до Източната врата. Нещо важно е било, щом Сенсан е останал без глава.

— Нашите момчета не се мешат с китайската паплач — каза тя със свирепост изражение. — И без това не им разбират езика — в следващия миг лицето ѝ се проясни и тя запита: — Помниш ли как ме учеше на китайски, Ма Жун?

— Разбира се, че помня — отвърна той и неволно се ухили. — Гледай сега, аз не казвам, че вашите са направили нещо нередно. Просто моят господар иска да предотврати евентуални усложнения. Дето се вика, държи да има ред в къщата. Хайде, момичето ми, опитай се да си спомниш. Не си ли чувала твоите клиенти да споменават за някакво сбиване в изоставения храм отвъд Източната врата?

Тя замислено бръкна в носа си. После бавно отвърна:

— Единствената по-сериозна новина напоследък бе убийството на един татарски главатар отвъд граница та. Но то беше заради стара вражда — после го изгледа и добави: — Като спомена за храм, та се сетих нещо. Четири преки по-надолу живее една жена, татарска магьосница. Нарича се Тала. Голяма гледачка е, и миналото, и бъдещето са и като на длан. Винаги щом някой от нашите реши да се залови с нещо сериозно, първо ходи нея да пита. Тя знае всичко, Ма Жун, абсолютно всичко. Но пък не винаги казва каквото знае. Напоследък доста народ й има зъб. Разправят, че нарочно давала лоши съвети. Ако й нямаха страха, може би щяха да я... — тя красноречиво прокара ръка през гърлото си.

— Как да я открия?

— Стига си ровил в огъня! — сгълча Тълби по-големия си син. — Ще заведеш господин Ма при Тала! — и когато гостът се надигна, му прошепна бързешком: — Отваряй си очите, Ма Жун, махалата е опасна.

— Ще внимавам. Благодаря за всичко.

От двете страни на кривата тясна уличка, по която го поведе момчето, се редуваха едноетажни къщици с изкъртени стени, надвенатри измазани с кал, с грубо стъкмени покриви от слама. Водачът му посочи отдалеч една по-голяма къща с татарски заострен връх, напомнящ шатра, и припна обратно. Наблизо се виждаха само трима татари, клекнали и опрели гърбове о стената точно срещу къщата на магьосницата. Бяха обути в торбести кожени панталони с широки колани, нагоре мускулестите им тела бяха голи. Обедното слънце пърлеше широките им, гладко обръснати черепи с по един дълъг кичур на тила. Докато Ма Жун минаваше край тях, единият каза на развален китайски на другарите си:

— Напоследък е започнала да приема и всякакви китайски отрепки.

Ма Жун с усилие преглътна обидата, отиде до входа и дръпна мърлявата завеса. В тъмната вътрешност едва се различаваха очертанията на две фигури, сгушени до малък огън, който гореше в малка яма, издълбана направо в пръстения под. Изобщо не му обърнаха внимание и той приседна на ниско столче до самия вход. Трудно беше да различи подробности, тъй като очите му бавно привикваха към тъмнината след ослепителното слънце навън. В

хладния въздух се носеше мирис на чуждоземски благовония, които му напомняха за аптека — може би горяха камфорови пръчици. Загърнатата в наметало фигура, прилекна ла гърбом към него, нареждаше нещо монотонно и неразбираемо. Беше старица, облечена в татарски плъстен жакет. Жената от другата страна на огъня като че седеше на ниско столче. Ма Жун не можеше да различи силуета и, понеже широко наметало я увиваше от главата до петите и се разстилаше по пода. Беше гологлава, буйната черна коса падаше по раменете ѝ и почти закриваше приведеното и лице. Магъосницата търпеливо слушаше думите на старицата, която продължаваше да нарежда монотонната си изповед.

Ма Жун скръсти ръце. Пригответи се за дълго чакане и се зае да огледа оскъдната обстановка. До стената в дъното имаше нисък, грубо скован нар, а от двете му страни — две бамбукови столчета. Върху едното беше сложена пиринчена камбанка с дълга, фино изработена дръжка. От стената над нара в него се вираха две огромни, изхвъркнали от орбитите си очи. Всъщност бяха част от изображение на свирепо божество, по-голямо от човешки ръст, оцветено в ярки багри. Дългата му коса стърчеше над едрата глава, оформяйки своеобразен ореол. Едната ръка размахваше странно на вид ритуално оръжие, лявата стискаше чаша, направена от човешки череп. Тлъсто то червеникаво тяло бе съвсем голо, като се изключи ивицата тигрова кожа, препасана през слабините. Около раменете му се гърчеше змия. Може би от треперещите пламъци по някое време зейналата паст с изплезен език като че се разкриви в ехидна гримаса. За миг на Ма Жун му се стори, че това не е рисунка, а статуя. Не можеше да бъде съвсем сигурен, тъй като около свирепото божество всичко тънеше в чер ни сенки.

Доста обезпокоен, той извърна очи от отблъскваща та гледка и продължи да се озърта. В най-далечния ъгъл на стаята бе струпана купчина боклук. До страничната стена се виждаха нахвърляни животински кожи, зад тях стърчеше голям купел от кована мед. Ма Жун усещаше все по-нарастваща тревога, внезапно му стана хладно и той придърпа краищата на куртката си. Опита се да мисли за нещо приятно и реши, че всъщност преживяванията му с Тълби не бяха чак толкова лоши. Наистина трябваше да и се обади специално някой ден и да и занесе подаръчета. После се размисли за девойката на име

Нефритова Звезда и за тайнственото и послание, открито в аба носовата кутийка. Дали накрая все пак са успели да я спасят и къде ли би могла да се намира сега? Името и звучеше изискано и навяваше представа за изтънчена, спокойна красота... Имаше чувството, че е била твърде привлекателна жена... Вдигна очи и се огледа. Гласът на старицата най-сетне бе замлъкнал.

Наметалото на магьосницата се поразтвори и се подаде бялата ѝ ръка. Тя разбърка огъня с тънка пръчка, после написа с тлеещия край някакви знаци в пепелта, като непрекъснато шепнеше нещо на жена та. Старицата оживено кимаше, после постави няколко омазнени медни гроша до огнището, надигна се на колене с тежък стон и изчезна зад плъстената завеса на входа.

Ма Жун понечи да стане, за да се представи, но гадателката само вдигна лице и той рязко се отпусна назад. Две огромни, пламтящи очи се взираха в него — същите, които го бяха приковали сутринта посред улицата. Тя имаше изящни, но хладни черти, бледни те и устни бяха изкривени в презрителна гримаса.

— Да не би да сте дошли да узнаете дали изгората още ви обича, господин офицер? — запита тя с нисък гърлен глас. — Или пък вашият господар ви е изпра тил да проверите да не би да практикувам забранени магии? — китайският ѝ беше безупречен. Докато Ма Жун се блещеше смаян в нея, тя продължи: — Видях ни днес, господин офицер, бяхте тъй издокаран. Сутринта, докато вървяхте след вашия господар, брада тия съдия...

— Имаш остро зрение — промърмори обезсърчен Ма Жун.

Придърпа столчето плътно до огъня, който вече загасваше, и се зачуди откъде да подхване.

— Говорете, де, какво ви води при мен? Не съм търгувала с крадени вещи. Можете да проверите.

Тя разбърка огъня и махна с пръчката към ъгъла. Ма Жун шумно си пое дъх. Онова, което бе взел за боклук, се оказа куп човешки кости. Два черепа сякаш му се зъбеха оттам с оголените си челюсти. Отгоре пък бяха наредени бедрени кости, до тях се виждаше счупен таз, потъмнял от времето.

— Сякаш сме в гробище! — възкликна той ужасен.

— А нима не живеем в гробище, всякога и навред? — сопна му се Тала. — Та мъртъвците са несравнимо повече от живите. Ние, дето

все още шаваме, сме тук само по силата на безмълвно съгласие. Разумно е да се поддържат добри отношения с мъртъвците, господин офицер. Кажете сега какво ви води при мен?

Ма Жун въздъхна тежко. Нямаше смисъл да го увърта пред тази необикновена жена и започна направо:

— Снощи оттам Източната врата е бил убит скитник на име Сенсан. Той...

— Губите си времето — прекъсна го тя. — В течение съм единствено на онова, което става в тази махала. Както и отвъд границата. Нямам представа, какво се е случило в другия край на града. Все пак, ако държите да узнаете нещо повече за момичето, което току-що изплува в мислите ви, може би ще съм в състояние да ви помогна — и като забеляза озадачения му поглед, побърза да продължи: — Не говоря за оная улична повлекана Тълби, господин офицер. Имам предвид другата, която носи име на скъпоценен камък.

— Ако знаете... коя е Нефритова Звезда и къде... — заекна объркано Ма Жун.

— Не знам. Ала ще попитам мъжа си.

Тя се надигна и отхвърли наметалото от раменете си. Ма Жун едва не припадна от изумление. Източеното ѝ изящно тяло беше чисто голо. Той я зяпна, сякаш парализиран от едва осъзнат, неназовим ужас. Защото бледото, идеално гладко тяло изглеждаше тъй нереално и отдалечено от всекидневието, че прекрасните му меки извивки по-скоро го накараха да потръпне от страх, отколкото да го възбудят като мъж. Когато все пак с огромно усилие на волята успя да отклони очи, видя, че досега тя е седяла не на столче, а на купчина черепи.

— Да — каза Тала със студен безстрастен глас, — това е началото на всичко. Без безумните и суетни човешки домогвания, без заветните ни илюзии.... — после посочи към черепите и добави: — А това пък е краят на самонадеяните планове и лелеяните надежди.

Тя подритна купчината с босия си крак и черепите затрополиха по пода. Подпряла ръце на хълбоците и леко разкращена за миг, магьосницата се втренчи в Ма Жун с дива ненавист. Той се сви ужасен под този поглед, а по тялото му изби студена пот. Сякаш насън едрият мъжага я проследи, докато тя се извърна рязко и откачи една връв от желязна кука, забита в стената. На нея бе нанизана изрисувана завеса, другият край на връвта бе закачен горе, на една от потъмнелите греди.

Завесата се свлече на пода, после се изпъна и раздели хоризонтално стаята на две. Жената тръсна коси и изчезна от другата страна.

Огънят едва тлееше. Ма Жун осъзна, че не успя напълно да схване смисъла на последните думи, но въпреки това те го бяха изпълнили със смразяващо чувство на безнадеждна самота. Взираше се изтръпнал в старинните символи, изписани на завесата, и усещаше главата си съвършено празна. Внезапно рязкото дрънчене на пиринчената камбанка го извади от натрапчивия унес. Тала започна да припява монотонно на някакъв непознат език. Отпърво мелодията се извиси звънко, после заглъхна и се поднови с дрън ченето на камбанката. В стаята стана по-топло, същевременно се разнесе отвратителна воня на гниене, която измести свежия аромат на камфорови пръчици. Започна да го души непоносимо, по гърба му потекоха ручей пот и намокриха куртката му. Песента из веднъж премина в тих стон. Камбанката замлъкна. Той стисна едрите си юмруци в безсилен гняв, а ноктите му се впиха в изтръпналите длани. Стомахът му се преобърна. Тъкмо се уплаши, че неудържимо му се повдига, и въздухът в стаята рязко се пречисти. Свежият мирис на камфор измести непоносимата смрад, а и жегата сякаш намалая. За известно време се възцари пълна тишина. После иззад завесата се дочу изтощеният ѝ глас:

— Дръпни завесата и закачи връвта на куката!

Той се надигна вцепенен и направи това, което му наредиха, без да смее да я погледне. След като окачи връвта и се извърна, я съзря изтегната върху дъсчения нар, извърнала глава на една страна, с притворени очи. Дългите ѝ коси се спускаха чак до пода.

— Ела тук! — заповяда тя, без да го погледне.

Той приседна на бамбуковото столче наблизко. Видя, че тялото и е цялото окъпано в пот. Долната и устна кървеше.

— Твоята Нефритова Звезда е била родена преди двайсет години на четвъртия ден от петия месец в годината на Плъха. Умряла е миналата година на десетия ден от деветия месец. Беше годината на Змията. Смъртта е настъпила от прекършване на врата.

— Как... кой го е сторил... — понечи да запита Ма Жун.

— Предадох всичко, което ми бе съобщено. Казаха) ми и някои неща за самата мен. Без да съм питала. Върви си.

С огромно усилие той събра кураж да измрънка:

— Длъжен съм да ти наредя да ми съобщиш още подробности. В противен случай ще се наложи да те отведа в съда, за да...

Тя уморено протегна ръка, без да го погледне.

— Покажи ми заповедта за арест!

И понеже Ма Жун не отговори, жената внезапно повдигна притворените си клепачи. Той видя, че очи те й са налети с кръв и сякаш не гледаха, все едно бяха на мъртвец. На Ма Жун му се повдигна. Той скочи и се втурна към вратата. Полузаслепен от слънцето, се блъсна в някаква мършава фигура. Беше един от татарите. Останалите двама също стояха посред улицата и му запречваха пътя. Най-високият злобно го блъсна:

— По-леко, кучи сине! Добре ли си прекара с оная вещица?

Целият му потискан досега страх и усещането за провал избухнаха с дива ярост. Замахна с такава сила, че човекът отхвърча като отсечен ствол. Другарите му тозчас си плюха на петите, безпогрешно разпознали у Ма Жун изцъкления поглед на убиец. Заслепен от гняв, той хукна след тях. Минувачите по улицата се отдръпваха панически, за да сторят път на блъващия проклетия гигант. Но след малко той стъпи накриво и се строполи по очи. Бавно се надигна и видя, че е близо до казана на Тълби.

Тя стоеше до фурната и бъркаше чорбата с дълъг черпак. От време на време поглеждаше през рамо и с писклив глас гълчеше големия си сия, който дърпаше за косите вресливото си невръстно братче.

Гневът на Ма Жун постепенно се уталожил. Тази обичайна картина от всекидневието разля някаква приятна топлина в него. Той погледна към слънцето и установи, че още е ранен следобед. Купичка гореща чорба щеше да му дойде добре...

Избърса бързешком прахта от лицето си и с широка усмивка тръгна към Тълби.

ГЛАВА VIII

**Сержант Хун разказва за миналото на изоставения храм;
съдията Ди приема една твърде строга гостенка**

В просторната гостна на съдията Ди всички лампи бяха тържествено запалени, а цял рояк прислужнички окачваха гирлянди с цветни фенери но ниските клони на дърветата в предната градина. Първата съпруга, облечена в блестящ лилав тоалет от брокат с дълги ръкави, целия извезан със сърмени нишки, тъкмо изпращаше последната си гостенка от празничната чайна церемония. След като се поклони за пореден път, тя хвърли тревожен поглед към задната врата на канцеларията. Домоуправителят ѝ беше казал, че съдията се е завърнал преди час от храма, а ето че все още не се явяваше при семейството си. Тя се обърна към третата съпруга, която изглеждаше особено изящна в шумолящата дълга рокля от бял колосан сатен, и каза:

— Много се надявам съпругът ни да се освободи навреме, за да посрещне игуменката. Вечерята започва само след час!

Съвещанието в кабинета на съдията Ди бе към своя край. Магистратът се бе облегал назад в креслото и бавно поглаждаше дългата си черна брада с разперени пръсти. Светлината от сребърния свещник падаше върху измъченото му лице. Сержант Хун се бе свил на бамбуковото столче в дъното, изтощен след душния следобед в храма и последвалото ровене из прашните канцеларски архиви. Тесните му длани лежах в скута и механично свиваха листчето с направените записки. Ма Жун, седнал срещу съдията, изглеждаше мрачен. След като изслуша разказа за търсенето в изоставения храм, той на свой ред описа посещенията си при магьосница та, при което съдията го накара дума по дума да повтори разговора с нея. Въпреки че продължителното му усамотяване с Тълби след загадъчния сеанс го бе уталожило и освободило от натрапчивото опасение, че вече никога не

ще може да се люби с жена, словесното повторение на мъчителната среща с Тала го разстрои повече, отколкото бе склонен да приз нае. Най-сетне съдията Ди проговори:

— Не ми се иска да коментирам твърде мъглявите сведения от тази Тала. Те произтичат от едно измамно учение, поддронващо по твърде низък начин най святото у почтения човек. А относно смразяващите прозрения за девойката Нефритова Звезда смятам, че за магьосницата не е било трудно да узнае връзката ти със случая, Ма Жун. Та нали през цялото време, докато си изчаквал да свърши разговора със старица та, мислите ти са били насочени именно към Нефритова Звезда. Както повечето жени с тази странна професия Тала явно притежава способността да чете мислите на околните... до определена степен, разбира се. Голяма част от успеха им като гадателки зави си от тази способност. Дори не ми се иска да умувам откъде са и известни точните дати на раждането и предполагаемата смърт на момичето.

— Тогава да арестуваме тази вещица и да и строшим кокалите, докато не си признае всичко! — избухна Ма Жун.

Съдията Ди взе една бланка от купчината върху писалището и я попълни с червено мастило. След като положи отгоре големия съдебен печат, поклати скептично глава и заяви:

— Мой дълг е наистина да се опитам да я задържа, но се съмнявам дали ще успеем да го сторим. Тя, разбира се, е напълно наясно, че можем да издадем заповед за арест. Нищо чудно в този момент да пресича границата и вече да е на татарска територия. Още повече че и собствените ѝ сънародници от северозападния квартал са настроени срещу нея. Както и да е, вземи това нареждане, Ма Жун, и го връчи на началника на стражата, като му обясниш къде живее Тала.

След като помощникът излезе, сержантът попита съдията:

— Защо е решила все пак да му подхвърли тези сведения, господарю?

— Нямам представа, Хун. Каквато и да е причината обаче, сега вече знаем, че посланието в абаносовата кутия не е просто шега. Въпреки че не можем да сме съвсем сигурни за истинското му значение...

Той замълча за миг, загледан мрачно в кутията, с която междуременно беше започнал да притиска книгата на бюрото си.

Шлифованият нефритов орнамент проблясваше на свещта със злокобен блясък. Докато подръпваше замислено мустак, очите му блуждаеха по купчината архивни папки върху писалището, но накрая неизменно се връщаха на абаносовата кутия. Когато Ма Жун се върна, съдията се надигна в креслото си.

— Вземи четчица и лист хартия — нареди му кратко той. — Запиши това, което ще ти издиктувам — и когато помощникът потопи четчицата в туша, съди ята продължи: — „Всеки, който е в състояние да даде някаква информация за истинското име и настоящото местонахождение на жена, наречена Нефритова Звезда, изчезнала през деветия месец от годината на Змията, настоятелно е подканен да го стори незабавно, като се обърне към съдилището. Окръжен съдия Ди.“ Тона е всичко, Ма Жун. Отнеси обявлението в канцеларията и нареди на писарите да го препишат трийсетина пъти и още тази вечер да бъде разлепено из града. Публичната разгласа е най-доброто, което мога да сторя за момента във връзка с тази обезпокоителна загадка.

Той се облегна назад в креслото и лаконично нареди на сержант Хун:

— Разкажи на Ма Жун какво си научил за историята на изоставения храм.

— Храмът „Пурпурни облаци“ е построен преди двеста и осемдесет години от индуски монаси. Пари те за строежа били осигурени от местната емигрантска колония, която по онова време била доста заможна. При размириците по границата се е случвало храмът да пострада повече или по-малко, но никога не е бил затварян за дълго. Преди трийсет години обаче отвъд границата пристигнали трима свещено служители от новата вира, придружени от три монахини. Установили се и привлекли част от хората, които заварили. Останалите напуснали отвратени и били заменени от новопривлечени — както татари, така и китайци. Новата вяра се разпространявала като горски пожар сред варварите заселници, които на тълпи прииждали в храма. По-късно, преди петнайсет години, някои от видните местни граждани внесли жалба в окръжния съд срещу непристойните ритуали, извършвани в храма. Магистратът наредил щателно проучване на случая. В резултат игуменът бил окован и изпратен в столицата, оглашените били разгонени, а всички картини, статуи и други култови предмети били публично изгорени на пазара.

— Похвално деяние! — одобри съдията Ди. — Това е единственият правилен подход към тези крайности.

Сержант Хун отново погледна записките си и продължи:

— Тези строги мерки предизвикали брожения сред татарското население, имало дори опити за въоръжен бунт. За да успокои хората, магистратът разрешил на един китайски свещенослужител и на една татарска монахиня, които публично се покаяли, да изградят скит и там да практикуват стария, одобрен от власти те будистки ритуал. Но броят на поклонниците значително намалял. Няколко години по-късно монахинята напуснала, скоро след нея си заминал и свещеникът. Властите запечатали постройката. Преди две години с изместването на главния път към западните васални княжества северно от Ланфан чуждоземските заселници в окръга започнали силно да намаляват. Миналата година магистратът обявил, че възнамерява окончателно да закрие будисткия свят. По същото време обаче внезапно починал известният златар Чан, без да остави наследници. Вдовицата му, ревностна будистка, приела монашеството и помолила да и разрешат да се засели в скита. И наистина, постройката била тържествено осветена за пореден път през есента в годината на Змията, на двайсетия ден от деветия месец. Това е.

— Много интересен разказ, Хун — отбеляза съдията Ди. — Но не хвърля никаква нова светлина върху нашия случай. А аз се надявах да стане дума за старо съкровище, заровено там.

Той въздъхна уморено. За миг в малкия задушен, кабинет се възцари пълна тишина. Сетне Ма Жун бутна шапката си на тила и заяви:

— След като в северозападния квартал не научих нищо ново за убийството, защо тази вечер да не опитам около Източната врата, господарю? Там е пълно с евтини гостилници и кръчми. Сенсан е бил известна фигура сред нехранимайковците, няма на чин да не открия хора, които са го познавали отблизо, и да ги накарам да ми разкажат за него.

— Защо не... — сви рамене съдията. — Не може да няма тукашен главатар на просяците, който да не държи под око всичко, което става в тази прослойка. Опитай се да стигнеш до него.

— Добре, господарю, обаче искам да ви кажа и това, че според мен главата и тялото, които липсват, са заровени някъде край храма.

Вярно, че стражниците претърсиха старателно наоколо, но от разбойническите си години знам, че в тъмното една гора изглежда по съвсем различен начин. Напълно е възможно на ярката светлина хората да са пропуснали подробности, които се набиват на очи именно нощем. Затова мисля довечера да намина там. Един вид да се опитам да огледам всичко с очите на убиеца.

Съдията кимна замислено.

— Разумно предложение, Ма Жун, опитай и това. Нали останаха двама стражници на пост, те ще ти помогнат да си проправиш път през гората. Не забравяй да си сложиш гамаши, и то дебели. Разправят, че там гъмжало от отровни змии — съдията се надигна. — Е, време е да се изкъпя набързо и да се преоблека за тържествената вечеря.

Половин час по-късно съдията Ди влезе в просторната гостна пременен в официалната си роба от зелен бродат, извезана със злато, като на главата си бе сложил висока черна шапка. Идваше съвсем на време — първата му съпруга тъкмо въвеждаше от главния вход игуменката. Отзад вървяха другите две съпруги.

Магистратът побърза да ги посрещне. Поклони се пред гостенката и я поздрави с добре дошла в неговия дом. В отговор тя му се поклони трикратно, с ръце кръстосани в дългите ръкави на широката оранжева дреха. Навела скромно очи към пода, благодари с грижливо подбрани думи за любезната покана. Съди ята я оглеждаше с любопитство, тъй като досега бе зървал само случайно високата й фигура, докато прекосяваше двора му на път към женските покои, в които се провеждаха заниманията по подреждане на цветя. Знаеше, че е около четирийсетгодишна, и си помисли, че все още изглежда много добре, макар и с хладна, някак сурова красота. Главата и раменете й бяха загърнати в широка качулка, която обаче оставяше лицето и с правилни черти открито. Правеха впечатление тънкият и, леко чип нос и присвитите волеви устни.

Петимата седнаха на ниски столчета от резбовано сандалово дърво при квадратна масичка в ъгъла. Шесткрилата входна врата с декоративни решетки бе широко отворена, за да влиза вечерна прохлада. От мястото, на което седяха, се откриваше чудесна гледка към предната градина с разноцветните книжни фенери, просветващи между тъмнозелените листа. Докато две прислужнички пълнеха чашите им с ароматен жасминов чай, друга нареждаше на масата

купички със захаросани плодове и сушени пъпешови семки. Четирите жени изчакваха почтително съдията да подхване разговор.

— Бих искал да предупредя нейно преосвещенство — започна той, — че тази вечеря е просто задушечно семейно събиране. И искрено се надявам, че непренциозните ястия поне донякъде ще ви се понравят.

— Атмосферата на едно тържество се определя по скоро от компанията, отколкото от храната, ваше превъзходителство — отбеляза със строго лице игуменката. — Трябва да ви поднеса смирените си извинения, загдето днес следобед моята прислужничка се е държала с вас непростимо грубо. Трябвало е веднага да ме уведоми за височайшето ви посещение. Тя, разбира се, е глупаво, необразовано момиче от крайните градски квартали. Постарах се да я облагородя, но...

Тя повдигна облата си длан в жест на примирение. Кристалните зърна на малката молитвена броеница на дясната и китка изтракаха приглушено.

— За мен това не беше от съществено значение — успокои я съдията Ди. — Искрах просто да проверя дали снощи не са ви обезпокоили едни скитници, които са буйствали в изоставения храм. От момиче то разбрах, че нито сте чули, нито сте забелязали нещо нередно.

Игуменката вдигна глава и се вгледа в съдията с големите си безизразни очи.

— Храмът ни е бил поругаван от езически ритуали, практикувани тук преди време от заблудени сектанти. Но всемогъщият Буда в своето безгранично милосърдие ще благослови дори и тези отцепници — тя протегна бялата си длан и отпи от чашата с чай. — От друга страна, чудя се дали прислужничката ми ви е съобщила всичко, което знае — и тъй като съдията вдигна учудено вежди, игуменката продължи: — Имам основания да я подозирам в склонност към непристойно поведение. Често е готова да завърже познанство с разбойници, които скитат из околните гори. Онази вечер я залових да разговаря и да се кикоти с някакъв окаян просяк точно пред входната врата. Разбира се, напердаших я с пръчка за назидание, ала се съмнявам, че това ще помогне. Мога само да се моля за спасението на душата и.

През цялото време, докато говореше, ръката ѝ не съзнателно местеше кристалните зърна на броеница та около китката ѝ.

— Не бива да държите това момиче! — възкликна първата съпруга и добави, обръщайки се към втората: — Най-добре е да разпиташ сред твоите познати будисти. Може да ти предложат някоя подходяща девойка за прислужничка на нейно преосвещенство.

Втората съпруга хвърли неуверен поглед към съпруга си. Тя бе приела будистката вяра наскоро след пристигането им в Ланфан. Тъй като не беше особено образована, простите проповеди и колоритните ритуали набързо я бяха завладели. Въпреки че съдията не се противопостави енергично на увлечението ѝ, тя знаеше, че той всъщност се терзае от тази смяна на вярата. Но в момента мислите му следваха съвсем друга посока. Той разсъждаваше, че момичето явно се опитва да разведри скучното си всекидневие, като общува със скитници, и поради това сигурно можеше да му даде ценна информация.

— Наредих на моя помощник Ма Жун довчера да предприеме обстоен оглед на изоставения храм — съобщи той на игуменката. — Вероятно ще се отбие и при вас да разпита прислужничката.

— Най-добре ще е да го стори в мое присъствие, ваше превъзходителство — подчертано строго каза тя. — Ако са насаме с вашия офицер, тя може... да му даде погрешни сведения.

— Разбира се, че ще наредя... А, ето и децата!

Детегледачката въведе в гостната синовете и дъщеричката на съдията Ди, като държеше в обятията си най-малкото дете, набито тригодишно момченце. След като първата съпруга представи отрочетата на игуменката, домоуправителят влезе да извести, че вечерята е готова.

Преместиха се на голямата кръгла маса в другият край на гостната. Съдията седна начело на трапезата точно пред красиво изваяната абаносова олтарна масичка. Над нея бе окачено ръкописното му приветствие, направено по обед — големият йероглиф „дълголетие“. Домакинът покани игуменката да се настани от дясната му страна, лявата бе отредена за първата съпруга, а останалите две седнаха срещу тях. Рожденичката нареди да отведат малките в стаята им. но на момченцето тъй му се харесаха цветчетата,, затъкнати в

златната панделка на косите ѝ, че не искаше да се отдели от тях. Затова тя позволи на детегледачката да поседи още малко зад стола и.

Докато опитваха от студените предястия, домоуправителят тържествено внесе първото блюдо запечена на фурна извара, а най-възрастната прислужничка напълни чашите с вино. Съдията Ди вдигна своята чаша и произнесе на здравица. Тържествената вечеря наистина бе започнала.

ГЛАВА ІХ

Дългът принуждава Ма Жун да изпие немалко ракия; една дупка спасява живота му

Приблизително по същото време, когато съдията седеше сред домочадието си на масата, Ма Жун се изправи на тезгяха на евтина та улична питеепродавница зад Храма на бога на войната. Двамата носачи, които завари да си пийват там, побързаха да си платят сметката и си заминаха. Кръчмарят, висок мъжага с грубиянски вид и широка разпасана куртка, изпод която се показваше косматата му гръд, протегна ръка и премести към дъното мъждукащата газена лампа, която осветяваше сергията.

Ма Жун мигновено се досети, че официалната му черна шапка на съдебен офицер плаши посетителите. Той извади от ръкава си шапа медни грошове и ги постави на тезгяха, като си поръча питие. Кръчмарят посегна да прибере парите, ала помощникът на съди ята бързо ги затисна с едрата си лапа.

— Не бързай, приятелче! Ще трябва да си ги заслужиш. Искам да си поприказваме за Сенсан. Онзи, дето са го убили снощи. Познаваше ли го?

— Има си хас! Изгубих още един постоянен клиент. А тъкмо беше на път да се замогне. Миналата седмица разправяше, че готвел голям удар. Много пара щяло да падне!

— Сигурно е забъркал нещо с някой от ония варвари, нали?

— О, не! Сенсан не придиряше много, но все пак се държеше настрана от ония проклети чужденци.

— Тогава за кого е работил? Силата му беше в мускулите, а не в главата и няма как сам да е измислил нещо.

Събеседникът му сви рамене:

— Според мен ставаше въпрос за изнудване. А за това си го биваше.

— И кого може да е изнудвал според теб?

— Нямам представа. По принцип си беше дърдорко, но за този случай мълчеше като гроб. Каза само, че го чакало цяло гърне с жълтици.

— Къде живееше този нехранимайко?

— Където завърне. Напоследък често нощуваше в изоставения храм. Още едно питие?

— Не, благодаря. Да не би онзи, когото е изнудвал, : също да е нощувал в храма?

— Да не сте полудели? Че кого можеш да изнудиш там? Бялото привидение ли? — кръчмарят плю възбудено на земята.

— Главатарят на просящите може и да знае. Впрочем кой е той сега?

— Никой. В тоя загубен град беднякът едвам свързва двата края, господине. Първо хранениците на оня негодник Чън Моу туриха на цялата търговия мръсните си лапи. После пък се яви брадатият кучи... извинете, исках да кажа настоящият съдия. И държи всичко под око! Господи, току-що ме отмина старият Чоу! Без дори да погледне назад! Чуйте ме, господи не, вървете си, моля ви. Направо ми съсипвате търговията. Ако искате да си поговорите надълго и на широко с някого, потърсете стария главатар на просящите.

Ма Жун побутна към него грошовете.

— Нали току-що каза, че нямало такъв.

— Сега наистина няма, но последният ми беше редовен клиент. Един голям мъжага, същински великан, като че ли от татарски произход. Никой не можеше да му се опре. Но сега остаря и съвсем грохна, нещо го е закъсал със сърцето. Чувах, че живеел в някакво мазе. Много благодаря за парите, но недейте да идвате пак, ако е възможно!

Ма Жун изръмжа нещо и си тръгна. Помисли си, че изнудването наистина би могло да бъде сериозен мотив за двойно убийство. Скритият в храма пакет, който напразно са дирили, вероятно е съдържал разобличителни доказателства. Отначало жертвата се е опитвала да ги открие, но после, като не е успяла, се е стигнало до убийство на двамата изнудвачи.

Следващия час Ма Жун прекара в посещение на още четири кръчми. На излизане от последната вече мърмореше под носа си:

— Ех, защо не е с мен сега Цяо Тай! Друго си е с приятел, и работата върви по-леко. Чудно какво ли прави сега в столицата? Като нищо пак е хлътнал по някоя фуста! Май с доста скоросмъртница се налях, а нищо не научих. Всички разправят едно и също: че Сенсан бил голям скандалджия и побойник и нямал друг приятел освен Алю. Сигурно нищо повече няма да ми каже и оня главатар на просяците. Явно е съвсем изпаднал старецът и мизерува, щом само някогашният му пръв помощник не го е напуснал. Май ще трябва...

В този миг вдигна глава към един висок слаб мъж, който го задминаваше, и позна в него художника Ли Къ.

— Какво ви води в тази част на града, господин Ли?

— Започнах сериозно да се тревожа за моя помощник Ян, господин Ма. Изобщо не се е прибирал. И преди се е случвало да се запие, но винаги ме е предупреждавал. Обикалям кръчмите да го търся. А вие накъде?

— Към стария храм на хълма. Обадете ми се, ако не откриете Ян. Можем да предприемем редовно съдебно издирване. Довиждане.

Ма Жун се запъти към източната врата. Взе от стражите един малък ветроупорен фенер, след това хапна набързо в една от евтините гостилнички край пътя и се почувства напълно готов за изкачването на стръмните стъпала. С падането на нощта бе станало доста хладно, но той все пак успя да се изпоти обилно.

— Чудя се защо ли строят проклетите си храмове все по разни чукари! — промърмори той. — Сигурно гледат да са по-близо до небето.

Щом излезе на поляната пред трикрилата храмова порта, двамина мъже изскочиха иззад кипарисовото дърво, вдигнали тежки тояги. В следващия миг раз познаха Ма Жун, отдадоха чест и доложиха, че засега е първият посетител. Той забеляза с доволство, че единият от тях е Фан, буден момък.

— Възнамерявам да поогледам около храма — съобщи Ма Жун. — Вие си пазете тук. Ще ви свирна с уста, ако имам нужда от нещо. И вие ми свирнете, ако видите някой да се навърта наоколо.

Той прекрачи прага и огледа набързо предния двор, призрачен под бледите лъчи на пълната луна.

„Наляво градината всъщност си е същинска джунгла — помисли си той. — Е, да карам подред. Първо ще огледам главната зала на

храма, сетне ще си представя, че съм убиец с труп и глава на ръце.“

Щом се изкачи по стъпалата на централния вход, откри, че началникът на стражата е запечатал шест крилата врата след посещението на съдията Ди следобеда. Скъса залепената хартия и подпря яко с рамо изметнатата врата, докато с мъка успя да откrexне едното крило. Тъкмо се канеше да пристъпи в просторната зала, изпълнена с непрогледна тъмнина, когато нещо го накара да замръзне на място. Стори му се, че някаква врата се захлопна в дъното на помещението. В следващия миг отново се възцари пълна тишина. Проклинайки наум, Ма Жун запали с огниvото си фенера, вдигна го високо и пристъпи напред. Светлината извади от мрака масивните колони и голямата олтарна маса. Той забърза към малката врата вляво от олтара, защото шумът като че ли бе дошъл оттам. Отвори рязко. Две стъпала водеха на долу към тесен и дълъг вътрешен двор, застлан с плочи. Не се виждаше жива душа.

— Трябвало е началникът да запечата и тази врата — гневно изръмжа той. — А може и да ми се е чуло...

Подуши из въздуха и изведнъж настръхна. В ноздрите го удари същата тежка миризма на тление, каквато беше усетил в дома на Тала.

— Небеса, да не би тук да са заровени липсващият труп и главата? Господарят явно не е претърсвал насам, плочите по пода изглеждат непокътнати, по крити с боклук.

Вдигна фенера над главата си и огледа гредите на тавана.

— Каква е тази ниша над входа? Ако има стълба, човек много лесно може да напъха вътре труп. Нищо чудно убиецът да е направил точно това. Никой не му е пречел, имал е на разположение цяла нощ.

Разтвори двете средни крила на главния вход, подпря ги с камъни и провеси фенера на кожения си колан. Впи пръсти в горния ръб на вратата и се вдигна на мускули, след което намести пръстите на краката си в отворите на железните декоративни решетки. Разкрачен, подпрял по един крак на всяко крило, успя да надникне в тъмната наша. Пред лицето му прелетя тъмен силует и той едва запази равновесие.

— Тия проклети прилепи! Вътре явно могат да се поберат цели ята, че и два трупа отторе. Но няма нито труп, вито глава. А и мирише тъй гадно, както долу в централната зала.

Слезе и угаси фенера. Постоя известно време в пролуката между двете крила, оглеждайки гъсталака отдясно в предния двор.

— Сигурно под този голям дъб с изхвъркнали коренища е бил полегнал добричкият Алю за заслужен отдих. Значи мятам трупа през рамо и слизам в двора. Отсечената глава съм увил, да речем, в пояса си. Или пък поверявам този безценен товар на приятелчето си. После...

Ма Жун прекъсна размишленията си и се вторачи в треволяка зад дъбовото дърво. Прокара уморено ръка по челото си.

— Готов съм да се закълна, че ми се мярна някакъв бял силует. Като че на жена. Доста висока, в дълга била дреха, която се влачеше по земята. Бързо след, нея!

Изтича, но не откри нищо друго зад дъба освен избуял бодлив храст диви бели рози.

— Къде ли изчезна това видение... — запита се той, после се наведе и се вгледа в прекършените стъбла. Разтвори старателно ниските клони и се засмя доволно: — Виж ти, имало пътечка. Поточно, някога е имало, преди време. Цялата е обрасла.

Коленичи и запълзя на четири крака под надвисналия хресталак. Като човек, познаващ безпогрешно гората, лесно проследи изоставената от години пътека. Скоро отново успя да се изправи на крака и продължи да върви безшумно, като час по час спираше, за да се послуша. Не долови нищо особено освен цвъртенето на цикадите и от време на време — рева на нощен звяр. Запали фенера и огледа шубраците. Сто ри му се, че по някои листа има тъмни петна. Беше навярна следа. Изоставената пътека лъкатушеше сред високите дървета и накрая го изведе на малка полянка, откъдето се отклоняваше в друга посока.

— Сигурно води към задния двор на храма. Аз да карам все наляво.

Подуши въздуха. Сред влажния дъх на гниеци лис та се долавяше нежен аромат.

— Бадемов цвят, явно напред има бадемови дървета.

И наистина ги съзря след малко, израсли около стар кладенец. Окапали бели листчета покриваха като снежинки обраслите с мъх камъни. През храстите отсреща се виждаше висока стена. На едно място зидарията беше порутена и зееше дупка, широка около метър.

До кладенеца се издигаше буренясала камара от стари изпочупени тухли и едри камъни. Ма Жун вдигна очи. През клоните на дърветата съзря лявата кула на изоставения храм и на часа разбра къде се намира.

— Този изоставен кладенец е в самото дъно на проклетата градина. Къде ли се завря любезният призрак? Дали не се е промушил през дупката в стената, или пък е тръгнал по другата пътечка, която отминах? Но поне тук го няма, слава на небесата!

Говореше си на глас, за да потисне тревогата си — свръхестественото беше единственото на този свят, което истински го плашеше. Вгледа се внимателно в тъмните силуети на дърветата, но наоколо нищо не шавна. Сви рамене и се обърна към кладенеца.

— Идеално място за съхраняване на нежелани трупове, дума да няма. Виж ти, тъмни петна по ръба на стубела, а надолу по зидарията — морави!

След тона надникна в кладенеца.

— Така като гледам, най-малко седем метра е дълбок. Стените са обрасли, въжето ми се струва изгнило, но май ще издържи поне фенера ми.

Помощникът на съдията завърза фенера и го спусна в кладенеца. Под бръшляновите листа се виеха жила ви лиани, изскачащи отвред през пролуките между старите тухли. Големи парчета от зидарията бяха изпопадали, на места зееха дупки. Той се взря напрегнато в дъното.

— Камънаци и бурени — промърмори разочаровано. — Но сигурно и трупът се гуши някъде там.

Ма Жун изтегли фенера и го закачи на колана си. После се покатери на стубела, залови се здраво за една по-дебела лиана и потърси с пръстите на краката си някаква дупка в зидарията. Беше добре трениран физически, но тук трябваше да внимава за всяко движение, тъй като на много места старите тухли поддаваха и се ронеха под тежестта му. Накрая успя да се спусне най-долу и скочи сред бурените на дъното. Отстъпи веднага настрана, защото десният му крак бе попаднал на нещо меко. Наведе се и по лицето му пробяга доволна усмивка. Беше човешки крак. Ма Жун разтвори стъблата и откри гол, лежащ ничком обезглавен, труп на едър мъж с татуиран

гръб. Помощникът при клекна и насочи светлината на фенера към татуировките, ярко оцветени в зелено, синьо и жълто.

— Доста се е поохарчил — измърмори той. — Тази озъбена тигрова муцуна между плешките е трябвало да го пази от нападение в гръб. Но така и не го е опазила, точно в гръб са го наръгали, под лявата ! плешка. Сенсан е, няма кой друг да е... Гледай ти,; какви мускули на ръцете и на краката! Къде е обаче главата на другия мъж?

Ма Жун опипа тясното пространство наоколо, но откри само вързоп сини дрехи. На едно място зидарията бе изкъртена и в стената на кладенеца се виждаше плитка ниша, висока около един и дълбока над половин метър. Все така приклеknал, той насочи светлината навътре. Право в него се взираше един оцъклен поглед. Едра жаба премигваше с изпъкналите си очи. Ма Жун потръпна.

— Излиза, че убиецът си е занесъл у дома отсечената глава. Е, май е време да излизам. Момчетата ще донесат въжета и носилка, после... Пресвети небеса! Към него със свистене полетя едро парче зидария. Отломъкът профуча на сантиметър от лявото му рамо и тупна тежко върху гърба на трупа. Ма Жун светкавично прекатури фенера и превит на две, се пхна заднишком в нишата. Обви колене с ръце, заби в тях брадичка и успя да се вмести във вдлъбнатината. Още няколко тежки къса се стовариха пред него.

— Спри веднага, глупак такъв! — изкрещя той. — Ох, рамото ми! Стига...

Ма Жун продължи да стене, после умишлено нададе силен крясък, който постепенно заглъхна. Отгоре паднаха още няколко тухли, последвани от обрасли с мъх камъни. Един от тях отскочи от стената и се стовари право върху лявото му ходило. Ма Жун едва сподави рева си. Наоколо забарабаниха малки отломъци, после настана тишина. Остана така свит без крайно дълго, както му се стори, напрегнато заслуша, но като че всякакъв шум бе секнал и той найсетне се реши да изпълзи от заслона си. Разтърка изтръпналите си крака и се вторачи нагоре в пръстена на кладенеца. Увери се, че няма никой, и отново запали фенера.

— Няма да е лесно да те измъкнем изпод тази камара, приятелче... — промърмори той. — Но на мен тя ще ми помогне да изляза. Трябва да потърся благодетеля, който те зави така грижливо.

ГЛАВА X

Съдията Ди и Ма Жун откриват много важна татуировка; пращинки от бои ги насочват по вярна следа

Съдията Ди се взираше напрегнато в обезглавеното тяло на Сенсан, проснато върху голямата маса в моргата. Разбуден по спешност, той все още беше по нощна роба, с вързана коса. Ма Жун стоеше на другия край на масата, вдигнал високо над главата си свещ. Дрехите му бяха съдрани на места и целите изкаляни.

Беше един часа след полунощ. Игуменката си бе тръгнала веднага след вечерята. Съдията изигра няколко партии домино с трите си съпруги, после се оттегли в покоите си придружен от първата. В нейната спалня двамата изпиха две-три чаши чай, припомняйки си щастливите мигове от двайсет годишния си брачен живот, после си легнаха. След време ги разбуди настойчивото чукане на домоуправителя, който ги извести чрез камериерката, че е пристигнал Ма Жун с важно съобщение. Помощни кът незабавно отведе съдията в моргата, като пътьом му обясни как е стигнал до своето откритие.

След дълго мълчание съдията Ди вдигна очи.

— Значи затова по главата на Сенсан не личеше да е бил душен — започна той. — Наръгали са го с нож в гърба. Всъщност другата жертва е била удушена. Имаш ли някаква представа, как те е проследил онзи, който се е опитал да те убие?

— Онзи глупак началникът на стражата пропуснал да съобщи на младия Фан и на другите момчета, че до храма може да се стигне и отзад. А и аз самият съм си виновен — добави той с горчивина. — Трябваше да надникна през оная дупка в стената, преди да се пъхам в кладенеца. Сигурно оттам ме е наблюдавал главорезът. Вероятно се е намирал в главната зала на храма, защото, когато аз влязох там, ми се счу, че се хлопна малката врата до олтарната маса, макар и да не съм съвсем сигурен. Докато стражниците изтегляха трупа от кладенеца,

огледах зад сградата и открих пътека от външната страна на градинската стена. Явно убиецът е вървял все по нея, докато е стигнал до дупката. Няма начин да е бил по дирите ми през градината, без да го усетя. В това съм напълно сигурен.

— Спомена, че си зърнал някаква фигура в бяло.

— Ами... — смръщи се Ма Жун — може да е било от лунната светлина. Привиденията нямат обичай да хвърлят камъни.

Наведен отново над трупа, съдията изучаваше сложния рисунък на татуировките.

— Гърбът е доста натъртен от камъните, които твоят човек е нахвърлял — заключи той. — Както повечето, мъже от тази прослойка Сенсан е бил много суеверен. Под тигровата муцуна има двойка мандаринови патици, символ на постоянство в любовта. Под една та е изписано собственото му име, а под другата... Ма Жун, дай свещта насам! — съдията посочи към малка сини татуировка на кръста. — Гледай, та това е изоставеният храм! Жалко, че кожата е разкъсана от тухла. Но все още се четат четирите йероглифа отдолу: „Много злато, много щастие“ — съдията Ди се из прави: — Сега вече знаем защо убиецът е трябвало да обърка двата трупа. Мотивът за престъплението е татуиран върху гърба на Сенсан! Той е търсел съкровище, скрито някъде в храма. Същото е търсел и убиецът.

— Тази вечер разпитах в града един кръчмар, според когото Сенсан е изнудвал никого, господарю — Ма Жун изложи накратко предположението си за компрометиращи сведения, укрита в храма, и заключи: — В такъв случай думата „злато“ не се отнася до скрито съкровище, а до парите, които този нехранимайко се е надявал да измъкне.

— Разбира се, че ще взема предвид и такава възможност. Случаят е доста заплетен, Ма Жун. Но поне можем да отхвърлим непременно участие на варварин чужденец. Защото вече знаем, че Сенсан е наръган с нож в гърба, а другият мъж е бия удушен. За да бъдат отсечени след това главите им, не се е изисквало кой знае колко умело боравене с татарска бравичка — съдията се замисли за миг и продължи: — Интересно защо убиецът не е хвърлил главата на втората жертва в кладенеца. Казваш, че освен трупа си намерил само някакъв вързоп с дрехи, така ли?

— Ето го там в ъгъла, господарю.

— Добре. Сега ще го отнесем в кабинета ми. Заклучи след нас вратата!

Стъпките им прокълтяха в пустия коридор. Докато вървяха, съдията попита:

— Кой научи за твоето откритие, Ма Жун?

— Никой освен Фая и другия мъж, които пазеха. Обясних им, че никой в съда не бива да узнае. Донесохме тук тялото, увито в одеяло, и аз казах на стражниците, че е труп на разбойник, който сме намерили в гората.

— Чудесно! И колкото по-дълго убиецът мисли, че те е премахнал, толкова по-добре. Утре сутринта още на разсъмване двамата с Фан ще кремирате тялото на Сенсан заедно с отсечената му глава. Голям нехранимайко е бил приживе, но и той има право да се пресели в отвъдното цял-целеничък.

Влязоха в кабинета и съдията Ди се отпусна тежко в креслото си. Помощникът му припали свещта върху писалището със своята и също седна.

— Между другото, господарю — каза той, — когато. снощи влязох в залата на храма, усетих зловоние, което ми напомни вонята на гниене в дома на онази ужасна жена Тала.

— Аз пък не подуших нищо такова вчера следобед. Може да е бил някой умрял прилеп, там ги има със стотици. Понеже отвори дума за магьосницата, дока то вечеряхме, се яви началникът на стражата и съобщи, че Тала е напуснала града или просто се укрива, точно както се опасявах. Стражниците напразно претърсили целия квартал. Тамошните хора в този случай били необичайно отзивчиви. Явно и имат страха и дори я мразят, затова ще се радват да я арестуваме. Знаеш какви са тези варвари. Докато шаманите им се ползват с добро име, ги почитат като богове, но окажат ли се веднъж низвергнати, за тях няма пощада. Тукашните татари вече да са убили Тала, ако не се: страхуваха толкова от нея. Виж, моля те, дали е останало още нещо в чайника.

Докато Ма Жун му пълнеше чашата, съдията продължи:

— По време на вечерята игуменката сподели с мен, че прислужничката и си пада въртиопашка и често се занася със скитниците, които се навъртат около храма. Можеш да отидеш и да се опиташ да измъкнеш нещо от нея. Обаче не бива игуменката да

научава, защото специално ме помоли да присъства на евентуалния разговор. Както се досещаш, пред нея момичето няма да посмее дума да обели — той остави чашата си на писалището и с мъка потисна прозявка та си. — Е, хайде сега да разгледаме дрехите.

Ма Жун донесе вързопа. Преметна през облегалка та на стола си спретната синя куртка и чифт панталони, след което претърси ръкавите. После опипа и по шевовете.

— Нищичко, господарю. Убиецът е помислил за всичко. Съдията се вираше в дрехите, подръпвайки бавно бакенбардите си. Внезапно вдигна глава.

— Нали ми каза, че Ли търсел помощника си Ян, който ненадейно изчезнал? А един шивач споделил с теб, че младежът дружи с разни хаймани и самият той е развеипрах. От друга страна, Алю ни осведоми, че Сенсан кроил нещо с някакъв висок мъж, облечен спретнато в синя дреха и с вид на служител. Може да е малко пресилено като догадка, но не е ли възможно неизвестната жертва да е именно изчезналият прислужник на художника?

— В такъв случай — замислено каза Ма Жун — бихме могли да извикаме утре Ли Къ да огледа трупа. Художниците имат набито око, би трябвало да разпознае формата на ръцете му или общо фигурата, ако е той, и...

Съдията Ди вдигна ръка и каза:

— Не, засега предпочитам да не забъркваме Ли, докато не сме изяснили произхода на абаносовата кутия. Вземи легена от страничната масичка и го напълни догоре с чиста вода — и след като озадаченият помощник изпълни нареждането, съдията продължи: — Сложи го сега пред мен. Така. Вземи куртката и я изтупай над легена с линията ми.

Докато Ма Жун отупваше дрехата, магистратът придърпа свещта към себе си и се вгледа в прахта, която се разстла върху повърхността на водата. След малко даде знак с ръка.

— Достатъчно. Хайде сега и панталоните.

Когато Ма Жун изтупа енергично и тях с дългата дървена линия, съдията каза:

— Дотук добре. Да видим сега какво се получи — той наведе глава над легена и разгледа внимателно водата. — Точно така! — възкликна той след миг. — Наистина е бил Ян. Виж, тези сиви

прашинки отгоре са обикновена домашна прах. Но на дъното, около тези две по-едри парченца, се образува малко червено облаче, а тук, под пръста ми, се разнесе жълта боя, примесена с малко синьо. Това са частици от прахообразните бои на професионален художник. Трябва да са попаднали върху дрехите на Ян, докато е чистел и подреждал статива в ателието на Ли. Направихме някаква крачка, Ма Жун! Той стана и закричи напред-назад из стаята. От сънливостта му не бе останал и помен. Помощникът пръсна игриво по повърхността на водата в легена и от дъното се надигнаха нови цветни облачета. Съдията спря на място. Скръсти ръце в дългите си ръкави и продължи:

— Сега, след като дръзкото предположение наистина се потвърди, Ма Жун, се изкушавам да направя още едно. За мотива на двойното убийство. Не мисля, че версията за изнудване ще се потвърди, поне не в този вид, за който мислиш ти. Но ако приемем, че думата „злато“, татуирана върху гърба на Сенсан, е употребена буквално, тя явно се отнася до златно съкровище, скрито в храма. Ала Хун прегледа старателно старите записки за историята на сградата, без да открие и най-малкия намек за скрито там злато през тези близо три столетия. А и да е имало такова, невъзможно е войниците да не са го открили след прогонването на варварите. Убеден съм, че са разпитали най-подробно обитателите и са преровили щателно околността — той отново седна на мястото си. — Та аз правя следната дръзка догадка, Ма Жун. Търсили са златото на императорския ковчезник. Петдесет тежки слитъка!

— Но тази кражба е станала миналата година, господарю...

— Точно така. Ала крадецът е трябвало да изчака, докато нещата затихнат и властите се откажат от търсенето. Да предположим, че е съобщил на някой съучастник или на главатаря си, че златото е скрито някъде в храма, но без да уточнява точно къде. Да предположим също, че е умрял, преди да го измъкне оттам. Тогава останалите са се озовали в задънена улица. Наложило им се е да претърсят целия храм и голяма част от околността. Ян и Сенсан, заедно или поотделно, са ги издебнали и са научили тайната. Направили са опит да ги изнудят и тук е мястото на твоята версия, Ма Жун. Но и двамата явно са подценили враговете си и в резултат са намерили смъртта си.

Ма Жун кимаше възторжено:

— Мисля, че улучихте право в целта, господарю. Петдесет златни слитъка могат да се скрият по най различни начини: в един голям вързоп, в плоска продълговата кутия, в няколко по-малки опаковки и така нататък. Така става ясно защо са търсили и под подовете и зад ламперията в кулите.

— Точно така. И златото си е още там, Ма Жун! Ако убийците на Ян и Сенсан го бяха докопали, нямаше да объркват двата трупа. Щяха да офейкат със съкровището веднага след премахването на двамата. И не би имало нужда да се опитват на всяка цена да скрият от нас уликата с татуировката. Не би имало смисъл също да се връщат тази нощ в храма и да се опитват да те убият. Да, златото е там някъде и ние трябва да го намерим. Утре сутринта отиваме, Ма Жун. А сега — в леглото.

ГЛАВА XI

Съдията Ди приема двама опечалени мъже, от които не научава много; пристига известие за неочаквана визита

Призори на следващия ден Ма Жун и младият Фан изгориха тялото и главата на Сенсан в тухлената пещ зад помещенията на затвора. Докато закусваше в караулното със сержант Хун, помощникът разказа подробно за премеждието си през нощта. После двамата се явиха в кабинета на съдията Ди. Той повтори накратко своите заключения пред Хун и обобщи:

— Значи сега имаме двойна задача. Да открием из чезналото злато и да хванем убиеца. Тази сутрин ще отидем в храма с... Влез!

В стаята пристъпи началникът на стражата. След като пожела на съдията добро утро, той съобщи:

— Бившият префект, почитаемият У, иска да разговаря с негово превъзходителство по неотложен въпрос. Придружава го господин Ли Мей, сарафинът.

— Бившият префект ли? — запита ядосан съдията. — А, да, сещам се. Срещал съм го веднъж-дваж по служебни поводи в съдилището. Дребен слабават мъж, леко прегърбен, нали? — началникът на стражата кимна утвърдително и той продължи: — Достолепен възрастен господин. Бил е съвестен и почтен служител, но поради неблагоприятно стечение на обстоятелствата кариерата му приключила преждевременно. Чичо му внезапно банкрутирал и господин У по своя воля поел всичките му задължения, въпреки че не е бил длъжен по закон да го прави. Почти се разорил, тъй като чичото скоро починал и У не получил обратно нито петак. Подал оставка, напуснал родния си град и се установил тук, където животът е по-евтин, отколкото в големите градове, а и се плащат по-малко данъци. Другият кой беше... Ли Мей ли каза?

— Да, ваше превъзходителство. Господин Ли е притежател на магазинче за скъпоценности в Източния квартал и освен тона се занимава със сарафство. Приятел е на почитаемия У.

— Става въпрос за брата на Ли Къ, художника, господарю — вметна Ма Жун.

Съдията каза с въздишка:

— Е, иди да посрещнеш гостите, сержант Хун. Въведи ги в приемната, аз междувременно ще се преоблека.

Ма Жун помогна на съдията да облече официалната роба от зелен брокат. Един бивш префект трябваше да бъде посрещнат с подобаващи почести. Докато нагласяше на главата си шапката със стърчащите краища, Ди каза с кисела усмивка:

— Посещението на У идва не навреме, но като опи тен сановник поне ще е в състояние да изложи своя случай кратко и ясно!

Докато крачеше през главния двор, придружен от Ма Жун, за миг се вгледа в небето. Не беше толкова задушно, колкото вчера, денят обещавахе да бъде по-прохладен. Изкачиха широкото мраморно стълбище към главния вход на приемната зала, построена върху издигнатата платформа. Сержант Хун ги чакаше между червените колони и след миг ги въведе вътре.

Щом съдията се появи, двамата мъже при масичката за чай веднага скочиха на краха. По-възрастният пръв излезе напред и се поклони. Имаше бледо продълговато лице, украсено от тънка брадичка и дълги сиви мустаци. Носеше тъмносиня роба, извезана със златисти цветя, на главата си бе сложил висока квадратна шапка от черен сатен със зелен нефритов орнамент отпред. Дока то съдията изреждаше протоколните любезности, успя набързо да огледа високия мъж с широки рамене, застанал зад префекта. Лицето му беше бледо и кръгло, с подпухнали клепачи, и завършваше с къси смолисто черни мустаци и заострена брадичка. Носеше сивата роба и характерната шапчица на търговското съсловие.

Съдията покани префекта отново да заеме мястото си и сам се настани срещу високия гост. Сарафинът остана прав зад стола на У. Ма Жун и сержант Хун седнаха отстрани на ниски столчета. След като един служител им поднесе чая, съдията се облегна назад и попита сърдечно:

— Е, почитаеми колега, какво мога да сторя за вас в тази ранна утрин?

Възрастният господин се взираше с печален поглед в лицето му.

— Дойдох да попитам какви нови сведения са постъпили за дъщеря ми, ваше превъзходителство — и като забеляза недоумяващото изражение на съдията, не търпеливо поясни: — Помислих, че щом вчера сте разлепили публично обяви, може и да сте научили нещо ново за Нефритова Звезда.

Съдията Ди се надигна от стола си и отново напълни чашата на госта си.

— Преди да продължим нашия разговор, може ли да попитам защо господин Ли е с вас?

— О, да, разбира се. Месец преди тя да изчезне, му я бях обещал за съпруга. Той все още не се е оженил за друга, затова има известно право да се интересува от случая.

— Ясно — съдията Ди извади от ръкава си ветрило и го размаха пред лицето си. След малко продължи: —

Всичко това се е случило миналата година, преди моето пристигане в града. Тъй като сведенията ми се основават главно на слухове, ще ви бъда много признателен, ако ми опишете накратко обстоятелствата, при които е изчезнала дъщеря ви. В нашия архив не открихме никакви по-конкретни сведения.

Старият префект се намръщи. Поглаждайки заострената си брадичка с тънки пръсти, той започна:

— Нефритова Звезда е единственото ми дете, родена е от първата ми съпруга, която почина преди няколко години. Много е умна, ала и доста своенравна. Скоро щеше да навърши осемнайсет години и аз избрах тук присъстващия господин Ли Мей за неин бъдещ съпруг. Трябва да поясня, че той ми съдействаше в някои финансови дела и имах възможност да се уверя, че е пряк и високообразован мъж. Освен това и двамата сме родом от една и съща северна провинция. Дъщеря ми прие моя избор. За зла чест обаче наскоро след това назначих за секретар младия студент Ян Мудъ. Той е местно момче, възпитан е, получих за него препоръка от уважавани хора. Уви, поради напредналата си възраст явно губя способността си за трезва преценка. Ян се оказа негодник, Зад гърба ми започнал флирт с моята дъщеря.

Сарафинът се наведе над рамото му и прошепна нещо, но възрастният мъж само поклати енергично глава.

— По-спокойно, Ли, нека го разкажа от моя гледна точка. Дъщеря ми е твърде неопитно и наивно момиче и на Ян не му е било трудно да спечели сърцето и. През нощта на десетия ден от деветия месец след вечерния ориз и съобщих, че възнамерявам да се допитам до гадател коя ще е най-благоприятната дата за женитба та и с господин Ли. Представете си огромното ми изумление, когато тя най-хладнокръвно заяви, че не възнамерява да се омъжва за него, тъй като била влюбена в секретаря ми Ян. Веднага наредих да извикат негодника, ала той си бе тръгнал, затова гневът ми се насочи към дъщеря ми... и беше твърде необуздан, признавам. Кой ли би могъл да се сдържи на мое място? Тогава тя скочи и избяга навън — префектът отпи от чая си, поклащайки печално глава. — И тогава направих още по-голяма грешка, ваше превъзходителство. Предположих, че Нефритова Звезда е отишла при леля си, възрастна жена, която живее близо до нашата улица. Тя е сестра на първата ми жена и дъщеря ми бе много привързана към нея. Реших, че е отишла там да потърси утеха и че на следващата сутрин ще се върне, за да ми се извини. Но когато стана пладне на другия ден, а от нея нямаше и следа, изпратих домоуправителя да я доведе. Оказа се, че изобщо не била ходила там. Повиках Ян, но този негодник заяви, че не знаел нищичко за изчезването ѝ. Нещо повече, имаше наглостта да настоява, че освен обичайната размяна на поздравии изобщо не бил говорил с нея. Казах му, че лъже, и проверих показанието му. Излезе, че наистина бил прекарал въпросната нощ в някакъв вертеп. Все пак го уволних, разбира се. После повиках господин Ли и проведохме най-щателни издирвания, без да жалим средства. Но от Нефритова Звезда нямаше и помен. Най-логично беше да заключим, че е била отвлечена по пътя към дома на леля ѝ.

— Защо не сте съобщили веднага в съда, уважаеми? — попита съдията Ди. — В случай на изчезване властите могат да предприемат множество ефикасни издирвания по канален ред и...

— Преди всичко — прекъсна го префектът — предшественикът ви беше голям глупак, ваше превъзходителство. А и голям страхливец, който не смееше да гъкне пред Чън Моу, този мерзавец, който със сила бе наложил пълната си власт тук — възрастният господин подръпна

гневно брадичката си. — И, второ, аз съм човек на старите принципи, за мен честта на семейството означава много. Не желяех отвличането на дъщеря ми да става публично достойние. С време то господин Ли напълно възприе моята позиция.

— Все още се надявам да се ожена за нея, ваше превъзходителство — промълви сдържано високият мъж. — Каквото и да са и сторили.

— Оценявам вашата вяност, господин Ли — сухо каза съдията, — но сте дали лош съвет на господин У. Единственото нещо, което е трябвало да направите, е било да съобщите за изчезването на девойката, и то незабавно.

Бившият префект прие забележката със смръщено лице и попита нетърпеливо:

— Какво сте узнали за дъщеря ми, ваше превъзходителство? Жива ли е?

Съдията Ди прибра ветрилото в ръкава си и извади оттам няколко листа хартия. Прехвърли ги, докато стигна до записките за посещението на Ма Жун при Тала. Вдигна очи и попита:

— Нефритова Звезда на четвъртия ден от петия месец в годината на Паяка ли е родена?

— Точно така, ваше превъзходителство. Записано е в регистрите, които се намират във вашата канцелария.

— Да, имате право. Е, за съжаление мога да ви кажа само, че получих доста мъгляви сведения относно дъщеря ви. Засега нито съм в състояние да ви успокоя, нито пък бих поел риска да ви разстроя с прибързани заключения. Нищо определено не мога да ви съобщя в момента.

— Разследвайте случая, както намерите за добре, ваше превъзходителство — каза хладно префектът. — Но все пак позволете да отправя една смирена молба към вас. Ако издирването стигне до фаза, в която се налага да предприемете законосъобразни мерки, ще ви бъда много признателен да ме известите предварително за установените факти.

Съдията Ди отпи от чая си. Опитваше се да прецени какво ли има предвид гостът му. Молбата звучеше напълно излишно. Той остави чашата на масата и отвърна:

— При всички случаи можете да разчитате на това, господин У. Дори...

Префектът рязко скочи на крака.

— Благодаря за приема, ваше превъзходителство. Да тръгваме, Ли!

Съдията Ди също се надигна. Придружи гостите до изхода, като пътъом рече на сарафина:

— Чувам, че брат ви бил доста надарен художник, господин Ли.

— Не разбирам от изобразително изкуство, ваше превъзходителство — лаконично отвърна Ли.

Сержант Хун поведе посетителите надолу по стълбището.

— Значи момичето наистина съществува! — възклик на възбудено Ма Жун. — Гадателката сигурно е познавала Нефритова Звезда, след като ми каза точната дата на раждането и. Следователно и последното и съобщение, което намерихме в абаносовата кутия, е автентично, господарю. Пресвети небеса, трябва не забавно да...

— Не бързай толкова, Ма Жун! — съдията Ди бутна назад тежката си шапка и избърса потта от челото си. — Струва ми се, че нещо не е съвсем наред тук. Нямахте да е любезно от моя страна да притисна префекта за повече подробности, но... Сега пък какво има? — изгледа той смаяно посивелия домоуправител, който влезе наново, тътрейки крака, с изписано на изпитото му лице безпокойство.

— Случило се е нещо необичайно в женските покои, господарю. Първата ви съпруга ме изпрати да ви съобщя.

— Казвай де, какво има?

— Преди малко третата съпруга ѝ показала запечатан плик и съобщила, че ѝ го била дала на задния вход една забулена с шал жена, която пристигнала в закрыта носилка. Попитала прислужничката коя е най младата от господарките на дома, и когато ѝ отговорили, че това е третата съпруга, настояла да говори с нея по личен въпрос. Прислужничката я попитала за името, но в отговор тя само подала запечатания плик. Първата съпруга го отворила и намерила вътре визитната картичка на госпожа У, съпруга на бившия префект. Нейно превъзходителство господарката ме изпрати веднага да получа от вас указания.

Съдията Ди повдигна учудено вежди.

— Не бих желал съпругите ми да се забъркват в случай, с който се занимавам — каза той тревожно на Ма Жун. — От друга страна обаче, имам вътрешно усещане, че господин У не ми каза цялата истина. Е, ще трябва да се посъветвам с жена си. Ти кажи на сержант Хун, че ще се видим по-късно в кабинета ми.

ГЛАВА XII

Третата съпруга приема с въодушевление важна задача; накрая разочарованието ѝ е по-силно от радостта

Съдията Ди откри първата и третата си съпруга в будоара. Разказа им накратко за срещата си с префекта.

— Вероятно посещението на госпожа У е свързано по някакъв начин с изчезването на госпожица Нефритова Звезда. Много ми се иска лично да я приема, но тя, разбира се, ще се притеснява да говори пред мен. А аз трябва по някакъв начин да я видя, за да си, съставя представа за личността ѝ... — той подръпваше смутено бакенбардите си.

Първата съпруга бързо се обърна към третата и попита:

— Не можеш ли да я приемеш в твоята част, но така, че съпругът ни да я наблюдава незабелязано и да чува разговора ви?

Според добрия стародавен обичай съдията Ди бе осигурил на всяка от трите си съпруги отделни покои с кухня и лична прислуга. Въпреки че втората и третата свободно сновяха из помещенията на първата в централната част на къщата, самата тя не стъпваше в техните крила. Съдията се придържаше строго към тези утвърдени правила, тъй като бе убеден, че това е начинът да се поддържат спокойствието и разбирателството в семейното огнище.

— Добре тогава... — бавно започна третата съпруга. — Нали се сещате, че кръглият преход между гостната и спалнята ми е преграден само с тънка памучна завеса. Ако покания гостенката да седне до прозореца, а вие самият сте в спалнята, скрит зад завесата...

— Чудесно! — възкликна съдията. — Да вървим!

— Ако не възразявате — каза третата съпруга, — ще ви въведа през задния вход, за да не ви забележат прислужниците. Може неволно да издадат присъствието ви.

— Твърде разумно — одобри първата съпруга. — Желая ви успех!

Третата съпруга изведе съдията и двамата тръгнаха по лъкатушната градинска пътека към нейните по кои, разположени в едно закътано крило на сградата. Докато тя отваряше вратата към гостната, за да го пропусне вътре, той нареди набързо:

— Гледай да я накараш непременно да каже нещо за госпожица Нефритова Звезда. Нали знаеш, че всъщност и е мащеха.

— Много се вълнувам — прошепна тя и му стисна ръката. — Ето, ще я сложа да седне на онзи стол, точно срещу завесата.

Съдията влезе в спалнята и внимателно издърпа памучната завеса. Вътре беше доста сумрачно, капациите на прозореца бяха притворени заради жегата. Той приседна на ръба на широкото легло и в същия миг дочу как жена му плесна с ръце, за да нареди на камериерката, че може да си върви, след като въведе гостенката, а тя ще поднесе чая сама.

Макар и скрит, съдията кимна одобрително. Съпругата му беше умница, а и с изключителен вкус. Той огледа възхитен изящно подредените цветя на масичката. Всеки път, когато пристъпваше тук, откриваше по нещо ново. Окачено на стената стихотворение, написано от нея, нова картина, излязла изпод ръката и, или пък покривчица с изкусна бродерия. Артистичните занимания и доставяха истинско удовлетворение, освен това обичаше да се грижи за обучението на децата. Баща и беше саможив и opak човек и я бе отлъчил от семейството след ужасните й прежеждия в Бънлай, затова съдията бе убеден, че сега тя се чувства защитена и смята първата и втората съпруга за свои по-големи сестри. От гостната долетяха гласове и го изтръгнаха от мислите му.

Третата съпруга въведе висока жена с изискано, небиещо на очи облекло — сива роба и върху нея жакет с дълги ръкави. Копринен пояс с висящи до земята краища пристягаше талията й. Веднага щом камериерката си тръгна, тя свали черния воал, който покриваше главата и, нагъна го, затъкна го в пазвата си и едва тогава се поклони, повдигайки в знак на уважение скритите си в ръкавите ръце.

— От визитната ми картичка сигурно сте разбрали, кои съм, госпожо — припряно изрече тя. — Дълбоко съм ви признателна за

любезното съгласие да ме приеме, въпреки че досега не съм имала честта да бъда представена на ваша светлост.

Високата, грижливо стъкмена прическа без излишни украшения подчертаваше живия израз на лицето и. Съдията прецени, че според класическите разбирания едва ли можеше да се нарече красива: устните и бяха прекалено плътни, веждите — възгъсти, а под големи те будни очи се забелязваха малки торбички. Но определено създаваше впечатление на жена със силен характер. Според него приближаваше трийсет и пет години. Докато водеше своята гостенка към стола до прозореца, третата съпруга задаваше обичайните любезни въпроси. После се настани в креслото и се зае с поднасянето на чая. Би трябвало госпожа У учтиво да я изчака да свърши, преди да започне разговора, но тя се обади нетърпеливо:

— Не бих искала да ви отнемам излишно време, пък и самата аз бързам, тъй като мъжът ми не бива да узнае за моето посещение. Затова моля да ми позволите да пропусна формалностите на етикета и да говоря по същество.

Домакинята наклони грациозно глава и госпожа У продължи:

— Тази сутрин съпругът ми е отишъл при негово превъзходителство, за да ме обвини в съучастие при отвлечането на дъщеря му Нефритова Звезда.

От удивление третата съпруга изпусна чашата и тя се разби на мраморните плочки.

— О, много съжалявам! — възкликна разкаяно госпожа У. — Как можах да постъпя така глупаво, да ви говоря изневиделица за сериозни неща. Разбира се, че трябваше най-напред да ви запозная с предисторията. Моля ви, нека ви помогна да съберем парчетата.

След малко двете заеха отново местата си и госпожа У продължи на право:

— Разбира се, и през ум не ми е минавало да вредя по някакъв начин на дъщеря му. Искане ми се с вас да споделя как точно стоят нещата, защото вие сте омъжена отскоро и ще ме разберете най-добре. Надявам се, че след това ще благоволите да изложите пред съпруга си същината на нашия разговор, за да узнае той какво всъщност се крие в дъното на тази объркана история.

— Нищо не мога да ви обещавам, преди да съм изслушала докрай думите ви, госпожо У — отвърна домакинята с мех, но сдържан тон.

— Разбира се! — нетърпеливо се съгласи гостенката. Учтивостта и започваше осезаемо да се изчерпва. — Нека първо ви съобщя, че наистина обичам съпруга си. Той е два пъти по-възрастен от мен, разбира се, но е благ и внимателен и ми дава сигурността, от която се нуждая. Преди брака с него бях онова, което хората наричат „изоставена жена“, с други думи, не се ползвах с добро име. Но не му е сега времето и мястото за обяснения. Важното е, че когато У се ожени за мен, беше вдовец от три години. Имаше само една дъщеря, Нефритова Звезда. Направо я боготвореше, но, да ви кажа честно, тя не е от най-свестните. Доста безлично девойче на осемнайсет години с преждевременен интерес към момчетата. Искях да я постегна малко, но се намеси баща ѝ и заяви, че сам ще се занимава с възпитанието и. Беше извънредно силно привързан към нея. Може и сам да не го е съзнавал, но аз наблюдавах отстрани и ви говоря самата истина. Разбира се, не съм му го казвала, но все пак го предупредих, че тя застава между нас двамата и затова е най-добре да я омъжим, колкото може по-скоро. Това постави началото на без брой дрязги — тя сви рамене и продължи: — Разбира се, случва се съпрузи да се посдърпат, неизбежно е дори. Но когато разбрах, че момичето си има приятел, сметнах за свой дълг да предупреди баща ѝ, а това преля чашата. Но и това беше нищо в сравнение с кавгата, която ми вдигна, когато дъщеря му избяга с любовника си. Започна да крещи, че аз съм я била убила, че съм била скрила някъде трупа и. После се поуспокои, осъзна, че е наговорил безразсъдни приказки. Но пък започна да развива теорията, че съм организирала отвличането ѝ, за да я продам в някой бардак. Представяте ли си!

— Чаят ви ще изстине — отбеляза третата съпруга и деликатно побутна чашата към нея.

Госпожа У я пресуши наведнъж.

— Аз, разбира се, отхвърлях тези налудничави обвинения, докато ми издържаха нервите, но той явно си го нави на пръста. А пък изобщо не бях у дома, когато тя е изчезнала. Ходих да се видя с една стара приятелка.

— Не смятате ли, че най-добрият начин да докажете невинността си щеше да бъде, ако бяхте съобщили на мъжа си името на любовника ѝ и догадките си за мястото, където са отишли?

Съдията Ди се усмихна. Неговата съпруга се справяше отлично.

— Разбира се, че щях да кажа всичко, ако го знаех — сопна се госпожа У. — Тя се подвърташе около Ян, секретаря на баща ѝ. Но той е почтено момче и изобщо не отвърщаше на задевките и. Не, някой друг е бил, но така и не успях да разбера кой. Баща и я оставяше твърде свободна. А може ли човек да вярва на днешните момичета, че разумно ще овладяват поривите си!

— А няма не помолехте приятелката си да потвърди пред вашия съпруг, че наистина сте били с нея? — невинно попита третата съпруга.

Госпожа У я стрелна с подозрителен поглед.

— Да ви кажа честно — отвърна бавно тя, — тогава ме беше поканил господин Ян. Той е възпитан мъж и бе забелязал, че водя доста самотен и скучен живот. Затова ме изведе на скромна вечеря в една гостилница, където ходи редовно. Без никакви непристойни намеци, разбира се. Но ако съпругът ми беше узнал, направо щеше да побеснее. Той, разбира се, е чудесен човек, но е доста старомодни разбирания — госпожа У въздъхна тежко и продължи: — Ще бъда кратка: днес сутринта мъжът ми внезапно заяви, че трябва да предприеме нещо за издирването на Нефритова Звезда. След цели шест месеца, представяте ли си! Пред полагам, че вашият съпруг го е извикал?

— Наистина не съм в състояние да ви отговоря, госпожо. Той никога не обсъжда с нас служебните си дела.

— Колко мъдро от негова страна! Както и да е, У извика със себе си и Ли Мей. Той е най-добрият му приятел, сарафин и притежател на златарски магазин. Малко е надут, но не е лош човек. Двамата хукнаха към съдилището. След като изслушахте цялата история, надявам се, ще бъдете така любезна да убедите негово превъзходителство да каже на мъжа ми, че е в негов интерес да забрави смехотворните си обвинения към мен. После нека решава загадката за изчезналото момиче и неговия любим, както намери за добре. Той е изключителен следовател, госпожо. Ако пожелае, на часа ще открие двамата бегълци и ще сложи край на тази неприятна история. Надявам се също така У да започне отново да се отнася подобаващо с мен като със съпруга. Ако щете вярвайте, откак онази празноглава никаквица изчезна, не е стъпвал в спалнята ми! Е, това е всичко.

Известно време третата съпруга остана безмълвна, след това продума:

— Ще обмисля това, което ми съобщихте, госпожо. Но трябва още веднъж да ви кажа, че господарят не обсъжда в семеен кръг служебните си въпроси и се съмнявам, че изобщо...

Госпожа У се надигна, потупа свойски домакинята по рамото и усмихнато я увери:

— Всеки мъж ще нададе ухо за думите на красива млада жена като вас. Повярвайте, мила! Хиляди благодарности за вашата любезност и търпение, почитаема госпожо.

И тя отново загърна лицето си с воала. Третата съпруга я придружи до вратата.

Когато се върна и дрънна завесата, съдията забеляза в очите ѝ сълзи.

— Съвсем не се оказа толкова вълнуващо! — промълви изтощено тя.

Съдията я притегли да седне до него и я погали утешително по ръката.

ГЛАВА XIII

Господин Ли Мей се завръща; още едно непредвидено обстоятелство обърква плановете на съдията Ди

Сержант Хун и Ма Жун изслушаха с изумление онова, което съдията им съобщи за посещението на госпожа У. Той прелисти от ново своите записки и заключи:

— Доста безсрамна жена, хитра и проникателна, що се отнася до плътските отношения между половете, но пък абсолютно неспособна да оцени душевността на човек като съпруга си. Той иска да научи какво се е случило с дъщеря му, като същевременно се опитва да защити жена си независимо от не съвсем пристойното и минало. Затова в края на нашия разговор настоя да му обещава, че ще го уведомя за новопоявили се доказателства по случая, преди да предприема законосъобразни действия. Ако случайно разкрия, че жена му наистина е замесена в изчезването на дъщеря му, господин У възнамерява да ме убеди да се откажа от издирването.

— Мислите ли, господарю, че подозренията му имат някакви основания? — запита сержант Хун.

Съдията се замисли, поглаждайки мустаци.

— Нямам ни най-малка представа, признавам си — отвърна накрая той. — Това, което със сигурност знам, е, че теорията на госпожа У за бягството на Нефритова Звезда с неизвестен любовник е пълна безсмислица. Ако наистина си е имала някого, не е възможно мащехата да не го е научила. А доколко мащехата може да е замесена... Тя сподели с жена ми подозренията на мъжа си, негодувайки искрено, но това, раз бира се, не доказва нищо. Беше твърдо убедена, че е дошъл при мен да я обвинява. Госпожа У е извънредно чувствена жена, а продължителната плътска не удовлетвореност тласка такъв тип жени към крайности.

— И все пак не разбирам — запита Ма Жун — защо художникът Ли Къ е наел Ян за домашен помощник, след като старият У го е изхвърлил. А Ян очевидно е ухажвал госпожа У. Би трябвало да научим нещо повече за младежа. В крайна сметка той е втората жертва в храма.

В това време съдията прелистваше записките си. Вдигна очи и каза замислено:

— Интересно съвпадение: името на Ян се споменава във връзка с изчезването на Нефритова Звезда миналата година и пак той е потърпевш в случая в храма, който разследваме в момента. Не ми харесва това съвпадение. Никак! Фактът, че магьосницата Тала е познавала девойката, сочи недвусмислено, че в историята са замесени и татари.

— Бих могъл отново да се видя с Тълби и да я помоля да разпита сред своите сънародници за отвлечено китайско момиче — предложи Ма Жун.

Внезапно му бе хрумнало, че в сравнение с Тала и госпожа У изгората му е направо цвете.

— Да, добра идея, Ма Жун. Може би Нефритова Звезда е била затворена в някакъв долнопробен вертеп в северната част на града. Първо обаче ще трябва да събереш повече сведения за Сенсан. Ако госпожица Нефритова Звезда наистина е била отвлечена, рано или късно ще пипнем негодниците. Но неотложната ни задача в момента е да открием убиеца от храма, преди да е извършил ново престъпление. Дръзкото покушение срещу теб снощи показва колко е опасен.

На вратата се почука и на прага се появи един слуга.

— Господин Ли Мей отново е тук, господарю. Много ще ви бъде благодарен, ако му отделите минутка-две. — Поканете го да влезе — съдията се обърна към двамата си помощници: — Стори ми се преди малко, че Ли има нещо наум, но префекта не му даде да се изкаже.

Щом видя, че магистратът не е сам, сарафинът видимо се притесни.

— Седнете, господин Ли — нареди нетърпеливо съдията. — Тези двама мъже са мои доверени помощници.

Ли Мей седна на стола, който му предложи Хун. Внимателно приглади полите на сивата си роба и като погледна спокойно съдията изпод тежките си клепачи, каза:

— Много съм ви задължен, че благоволихте да ме приемете, ваше превъзходителство. В присъствието на господин У не можех да говоря свободно — той се прокашля. — На първо място бих искал да подчертая, че все още смятам госпожица Нефритова Звезда за моя годеница и възнамерявам да се ожена за нея веднага щом бъде открита, каквото и да ѝ се е случило през тези шест месеца — той стисна решително тънките си устни. После продължи: — Второ, подразбрах, че съзнателно не споделяте с баща ѝ новопоявилите се факти по съдебния случай, за да не го нараните. Напълно съм готов да приема истината, колкото и сурова да е тя — той се вгледа изпитателно в съдията.

— Съжалявам, господин Ли, но мога само да повтора онова, което казах сутринта и на господин префекта — посетителят кимна съдържано и съдията продължи: — Както и да е, вие можете много да ми помогнете в разследването, ако ми разкажете какво точно сте предприели миналата година с префекта, за да откриете девойката.

— На драго сърце, ваше превъзходителство. Тогава отидох лично в южните квартали и се опитах дискретно да науча нещо. Нищо не излезе и тогава наредих на секретаря си, тукашен човек, който познава много хора, да разпита из подземния свят. Но и той удари на камък — сарафинът хвърли бърз поглед към съдията и продължи: — Убеден съм, че госпожица Нефритова Звезда е била отвлечена не от местни хора, а от банда скитници, които са я отвели със себе си — той прокара ръка по морното си чело. — Обърнах се писмено за помощ към гилдиите на търговците на скъпоценности в петте най-близки окръга, като приложих графични копия от портрета на моята годеница. И това не даде резултат — той въздъхна дълбоко. — Негово превъзходителство се оказа съвсем прав, като ме упрек на, че не съм посъветвал господин У да се обърне незабавно към съда. Уповавам се на небесата, че още не е прекалено късно. Ако благоволите да разпратите писма до магистратите...

— Точно това възнамерявам да сторя, господин Ли. Бихте ли ме снабдили с десетина копия от портрета на госпожица Нефритова Звезда?

Въпросът като че ли смути сарафина.

— Да, но... в момента не разполагам с такива, ваше превъзходителство. Но ще направи всичко възможно...

— Добре. Добавете и подробно описание. Впрочем портретите вероятно са били работа на брат ви? Като професионален художник той...

Лицето на сарафина пребледня.

— Аз прекъснах всякакви отношения с него, ваше превъзходителство — каза той. — Съжалявам, но трябва да споделя с вас, че той е твърде разпуснат морално. Дълги години живя в къщата ми и аз изцяло го издържах. Пръста си не помръдваше, само мацаше някакви платна или пък четеше едни такива безумни книги за алхимия и нови философски учения. Нощем играеше комар из разни дупки, пиянстваше по кръчмите или още по-лошо. Движеше се из същите среди, както и госпожа У, затова...

Той млъкна и прехапа устни.

— Госпожа У ли казахте? — запита смаян съдията.

— Не биваше да споменавам името и — отвърна разкаяно Ли. — Но тъй и тъй вече го направих, затова поне да ви кажа, поверително, разбира се, че познавах и мъжа, с когото тя живееше преди брака си с господин У. Беше способен майстор на ковани накити, често съм ползвал услугите му. Но се бе събрал с едни хаймани и сам тръгна по лош път. Когато я изостави, тя дойде да ми се моли за някаква работа, например да я взема за продавачка в моя магазин. Точно тогава я видя господин У и се заплесна по нея. Бях решил да го предупредя с какви хора се е събирала дотогава, но тя ми се закле, че не се е замесвала в нищо нередно, и тържествено ме увери, че ще на прави всичко възможно, за да бъде добра съпруга. Не можех да не призная, че наистина е предприемчива и способна жена, затова премълчах съмненията си и женитбата се състоя, миналата година на петнайсетия ден от петия месец. Убедих се, че нещата вървят добре и тя много му помага. За съжаление двете с Нефритова Звезда не се спогодиха.

— Да, и аз дочух такова нещо. А защо?

— Как да ви кажа, госпожицата е мило момиче, начетено, но съвсем неопитно и наивно. Имаше склонност да разглежда нещата чисто теоретично. Така и не можа да преглътне niskия социален произход на мащехата си и дори открито изразяваше своето неодобрение спрямо брака на баща си. Трябва да ви кажа, че неприязънта беше взаимна. Господин У си даде сметка за това и сам изцяло пое грижата за възпитанието на дъщеря си. Доста странно

положение, ваше превъзходителство: едно младо момиче да няма край себе си, по-възрастна жена, към която да се обърне за съвет.. Затова извънредно много се зарадвах, когато баща и ми предложи да я взема за съпруга. Разбира се, аз съм малко по-възрастен, но според господин У девойката се нуждаеше от търпелив мъж, за да я научи на по реалистично отношение към света. С други думи, да смъкне от раменете му товара, който му се бе паднал след смъртта на майката — сарафинът приглади смолисто-черните си мустаци с връхчето на пръстите и продължи: — Изпитвам искрена любов към госпожица та, ваше превъзходителство, и смея да заявя, че се усещам млад за годините си. Единственото ми увлече ние е ловът, с него поддържам форма.

— Забелязах формата ви. Между другото съгласен ли сте с господин У, че неговият секретар Ян е ухажвал дъщеря му?

— Не, в никакъв случай. Не мога да кажа, че Ян ми е бил особено приятен. И той се отдаваше на същите съмнителни занимания като разпътния ми брат. Но в работата си беше винаги изряден. В крайна сметка той е образован младеж — Ли се замисли за миг, после продължи: — Мисля, че господин У беше развил прекалена мнителност спрямо всички мъже, които познаваха дъщеря му. Госпожица Нефритова Звезда не живееше особено весело, ваше превъзходителство, и това беше още една причина, поради която желаех женитбата ни да стане колкото се може по-скоро.

— Благодаря ви за ценната информация, господин Ли. А сега, ако няма друго, трябва да побързам. Имам да уреждам няколко неотложни въпроса преди началото на съдебното заседание. Ще ви държа в течение на разследването.

След като гостът се поклони и излезе, Ма Жун се обади:

— Изглежда ми порядъчен човек. Трябва да се по стараем да...

Ала съдията не го слушаше. Той промълви замислено:

— Не мога да разбера защо му беше да се връща повторно. Сега, като си припомням какво каза, той всъщност ми зададе само един въпрос: какви нови сведения съм получил. Освен това наблегна на две неща: че твърдо е решен да се ожени за своята избраница и че е хубаво да я търсим в съседните окръзи. Струваше ли си да се връща само за това? Странно наистина.

— Мисля си, господарю — вметна сержант Хун, — че целта му беше да очерни пред нас госпожа У. Съвсем не случайно спомена името ѝ и ни разказа за миналото и.

— И аз имам това усещане, Хун. Но сега трябва да се занимаваме с двойното убийство, приятели. Възнамерявах веднага след закуска да тръгнем към из оставения храм, за да го претърсим обстойно, но посетителите объркаха плана ми. Тръгваме след съдебното заседание. Ще гледам да го приключа колко то може по-бързо, просто ще направя кратко съобщение за убийството в храма и ще заявя, че в момента се води разследване, а Алю е изолиран в ареста до окончателното съдебно решение. Твоето присъствие в залата няма да е необходимо, Ма Жун. През това време иди да потърсиш тъй наречения главатар на просяците. Дори и да е без влияние вече, няма начин да не знае какво става в града. Разпитай го за Сенсан. Направи опит да издириш и човека, който го е татуирал. Сигурно няма да е много трудно, защото напоследък силно намаляха кандидатите да обезобразяват, с рисунки телата си, а с това — и майсторите им. Може, и да е странно, но папачта от простолюдието се люшка в модните си увлечения не помалко от най- префинените куртизанки. Та ако откриеш този човек, попитай го какво е казал клиентът му за татуировката с изображението на храма. Надявам се, че...

В кабинета влезе началникът на стражата, стиснал под мишница две обемисти папки. Положи ги върху писалището и важно съобщи:

— Това са допълнителните данни по случая Као срещу Ло, господарю. Као е уверен, че въз основа на тези сведения ще сте в състояние да излезете с окончателна присъда още на сутрешното съдебно заседание. Донесох ги от канцеларията, ваше превъзходителство, за да ги прегледате предварително.

При тези думи той усърдно избърса прахта от кориците. Това бе комплектът документи, свързани с един проточил се спор за наследство, който се отнасяше за значителни суми. Обичайна практика беше страната, спечелила делото, да даде щедър бакшиш на началника на стражата и на неговите подчинени, затова те той живо се интересуваха от подобни случаи.

— Добре, началник. Погрижи се съдебната зала да бъде подготвена за заседанието — и веднага щом офицерът затвори вратата зад себе си, съдията Ди възкликна разтревожен: — Ама че лош късмет!

Нали поверих делото „Као срещу Ло“ на старшия писар? Той го проучи основно и единствен е наясно с подробностите. Но за беда го пратих в Тонкан. Ще се наложи набързо да прегледаме тези две папки, Хун. Заседанието започва след час. А ти, Ма Жун, гледай да из пълниш каквото ти наредих. Опасявам се, че заседанието ще се проточи до късно следобед!

ГЛАВА XIV

Ма Жун тъгува за своя приятел Цяо Тай; един възрастен великан го насочва по интересна следа

Ма Жун отново навлече старата изкърпена куртка и широките панталони, които бе носил предния ден, когато ходи при Тълби и Тала. Тръгна към пазара и се примъкна до дългата маса на една гостилничка на открито, посещавана от слуги и кулита. Изяде голяма купа юфка, после още една, тъй като се оказа много вкусна. Оригна се доволно, взе една клечка за зъби и се обърна към съседа си хамалин, който чоплеше из своята купа:

— Много ми харесва тази змия на ръката ти. Мойта хубостница иска да си татуирам такава на гърдите, та да мърдала, като вдишвам и издишвам. Иска, та иска, много щяла да я възбужда.

Другият огледа преценяващо широкия гръден кош на Ма Жун..

— Е, скъпо ще ти излезе. Но поне няма да става нужда да ходиш надалеч. Най-добрият майстор има сергия на съседната уличка.

Ма Жун завари майстора на татуировки да подрежда с голямо усърдие бамбуковите си игли. Погледа го известно време, сетне каза начумерено:

— Онази тигрова маска, дето беше изрисувал на гърба на моя приятел Сенсан, никаква работа не му свърши. Убиха си го и не им мигна окото.

— Сам си е виновен, приятелю. Разправях му аз, че тигърът има магическа сила само ако е с червени мустаци. Щеше да му струва още десет медни гроша да ги дорисувам, защото добрата червена боя е скъпичка. Но на него му се видя много и ей ти на какво го сполетя.

— На мен ми каза, че не му трябвали червени тигрови мустаци, защото свещеното изображение на храма, което си татуирал на кръста му, било достатъчно силен талисман. Защо да харчи на вятъра още десет гроша?

— Значи било храм, така ли? А мен излъга, че било къща, която плачела да бъде обрана! Накара ме отдолу да изпиша: „Много злато, много щастие.“ Нито едното, нито другото е получил нещастният глупак! А вие, господине? Да ви покажа ли албума с мостри?

— А, не, благодаря. Не издържам на болка. Много ти здраве!

Той продължи по пътя си, дъвчейки замислено клечка за зъби. Сенсан наистина бе проявил голяма предпазливост по отношение на златното съкровище. Когато излезе пред Храма на бога на войната, Ма Жун тръгна по широките каменни стъпала и купи благовонни пръчици за два гроша от свещеника, задрямал в тясната си кабинка. Запали ги и ги закрепил в бронзовия светилник пред олтара. Там се издигаше огромната позлатена статуя на божеството — свиреп брадат воин, размахал триметров меч.

— Моля те, велики войно, дай ми късмет днес! — промърмори с упование той. — И гледай, ако може, да туриш на пътя ми някоя засукана фуста, че напоследък е голяма суша.

В съседната уличка налетя на еднокрак просяк с протегната ръка. Ма Жун му пусна петаче и го попита как да стигне до мазето на главатаря. Мъжът го стрелна с дълбоко хлътналите си в отпуснатото му лице очи. После се подпря на патериците и му обърна гръб, като закуцук с неподозирана бързина. Ма Жун изруга ядно. Зададе същия въпрос и на двама скитници, ала те само го изгледаха безучастно. Тогав тръгна напосоки из смрадните и шумни улички, оглеждайки се за човек, който би могъл да му посочи тайнствено то свърталище на главатаря. От опит знаеше, че бедняците ревниво пазят тайните си и трудно издават своите на чужди хора. Изморен и ожаднял, прекрачи прага на малка пивница. Седна пред мръсния тезгях и си помисли, че ще трябва да се представи с някаква правдоподобна самоличност. Едва ли никой щеше да заподозре, че не е скитник хаймана, но пък никой не го познаваше и това правеше нещата трудни. Пет шест хамали го изгледаха подозрително. Той се вторачи мрачно в дъното на глинената си чаша и за кой ли път съжали, че Цяо Тай, колега и кръвен брат, не е до него. Една ловко разиграна мнима разправия между двамата щеше веднага да разпръсне подозренията и враждебността.

След като пресуши третата чаша, завесата към улицата се разтвори и в кръчмата се вмъкна някаква повлекана. Хамалите явно я

познаваха и я посрещнаха със солени закачки. Единият я дръпна за ръкава на захабената роба, но тя го отблъсна с груба ругатня.

— Долу ръцете! Работя само нощем, денят е за спане. Дошла съм да нагледам старата си майка, отново е започнала да храчи кръв, а няма кой да се погрижи за нея. Налей ми едно, плащам в брой.

— Аз те черпя — каза дрезгаво Ма Жун.

— Защо? Кой си ти?

— От Тонкан съм. Братовчед на Сенсан.

Хамалите отново го огледаха изпитателно.

— Да не си дошъл да прибиращ наследството? — изсмя се ехидно един от тях. Останалите захихикаха подигравателно.

— Не, ще му уреждам вересиите — отвърна мрачно Ма Жун. И тъй като те внезапно замлъкнаха, добави: — Някой иска ли да ми помогне?

— Сумата е непосилна за хора като нас, страннико — продума тежко един старец. — Стражниците хванаха Алю и, разбира се, ще му отсекаат главата. Но не го е убил той. Нито пък никой от нашите. Това е работа на ония проклети чужденци.

— Не ме интересува кой е, важното е да го пипна по-: скоро. Тукашният главатар дали няма да ми помогне?:

— Няма да ти свърши работа — обади се проститутката. — Похубаво поразпитай момичетата наоколо... Плащаш десет гроша и всичко си остава скрито-покрито — тя допи чашата си. — Но ако държиш, питай и главатаря. Май веднъж съм мяркала Сенсан да се навърта около него.

Ма Жун се надигна и плати и за двамата.

— Заведи ме при него — каза той на жената. — Ще получиш десет гроша.

— И без пари ще те заведе. Сенсан може и да не беше стока, но го уби някакъв гаден чужденец, а това не е за преглъщане.

Хамалите изръмжаха одобрително. Тя го поведе из близките улички, докато накрая спря на ъгъла на малка неугледна пресечка.

— На другия край ще видиш една стара военна барака. Войници няма отдавна, но момичетата си останаха, с копелетата, естествено. Там в мазето ще намериш главатаря. Желая ти успех.

Уличката беше застлана с изкъртен калдъръм, къщите от двете страни бяха от дялан сив камък. Личеше си, че някога са били

обитавани от заможни хора, но сега във всяка бяха наблъскани по няколко бедняшки семейства. На Ма Жун му се налагаше час по час да се навежда, за да избегне мокрото пране на бамбуковите пръти, закрепени между прозорците на горните катове. Обитателите седяха на пейките от вън, пиеха чай и шумно обсъждаха проблемите си. Жените им надничаха от горните прозорци, вслушваха се в разговорите и подмятаха по нещо. Към края на улицата стана по-тихо, около казармената барака се мяркаха само неколцина минувачи. Дървената врата на паянтовата постройка бе затворена, иззад спуснатите капаци на прозорците не долиташе никакъв звук. Жените вътре явно отдъхваха след напрегнат нощен труд.

Когато застана пред фасадата, Ма Жун забеляза ниска тъмна врата към мазето. Наведе се и се взря в мрака. Стръмни стъпала от грубо издялани камъни се спускаха надолу.

Ма Жун слезе на площадката и в лицето го лъхна тежка миризма на отпадъци. Тъмното мазе беше широко не повече от три метра, но поне четири пъти по-дълго, по протежение на цялата фасада. Слаба светлина идваше от сводестия прозорец под таванските греди, почти на равнището на улицата. В дъно то върху ниска дървена масичка мъждукаше свещ. Нямаше нищо друго освен едно бамбуково столче. Не се виждаше жив човек. Ма Жун тръгна към свещта и забеляза, че тук-там по плесенясалата каменна сте на се стича влага.

— Стой, не мърдай! — изпищя писклив глас току над главата му.

Той отскочи и се огледа. Пред железните решетки на прозореца смътно се очертаваше малък тъмен силует. Ма Жун пристъпи нататък и едва сега различи едно съвсем дребно старче, седнало със скръстени крака в нишата под свода. Напълно плешивото му теме, дългият клонест нос и мършавата шия, подаваща се от купчината дрипи, му придаваха удивителна прилика с лешояд, готов да се спусне върху жертвата си. В ръцете си държеше тояжка със зловеща на вид метална кука в края. Две пламтящи кривогледа очички се взираха в Ма Жун.

— Недей! — извика предупредително той. — Дошъл съм да говоря с главатаря. Трябва да се посъветвам с него.

— Пусни го да мине, Криво око! — проехтя басов глас откъм дъното на мазето. — Някои си вадят хляба с даване на съвети.

Птицеподобният човек на прозореца даде знак с пръчката си, че Ма Жун може да продължи. От улицата се чува стъпки. Дребното

старче обърна глава и се залепи за решетките. Изведнъж с невероятно ловко движение преметна оръжието в другата си ръка и го промуши през железата. Изтегли мигновено пръч ката обратно, откачи от куката една набучена таханова питка и доволно я задъвка. Ма Жун се приближи до масата и благодари на съдбата, че куката не се бе забила в собствения му врат.

Напрегна очи, но така и не успя да различи зад масата друго освен тъмна сводеста ниша с две масивни каменни колони от двете страни. Дясната сякаш всеки момент щеше да рухне, в нея зееха големи дупки, пълни с черни паяжини.

— Сядай! — нареди същият глух глас.

Щом Ма Жун седна на ниското столче, от тъмното се подаде косматото ръчище и умело оправи фитила на свещта с палец и показалец. Пламъкът се извиси и гостът успя да види, че онова, което бе взел за камара порутена зидария, всъщност е безформеният силует на брадат великан. Той седеше зад масата, опрян върху издадения постамент на колоната. Широкият му превит гръб се вместише точно във вдлъбнатината, останала след срутването на част от тухлите. Рошавата сивокоса глава беше без шапка. Дълги сплъстени кичури падаха по високото набраздено чело. Изпод проскубаните вежди в Ма Жун се бяха вторачили две големи белезникави очи. Мъжът носеше окърпена куртка, напълно изгубила цвета си с времето.

— Името ми е Шаопа — представи се гостът с дрезгав глас. — Идвам от Тонкан и съм братовчед на Сенсан.

— Лъже, Монахо! — изкряска старчето откъм прозореца. — Сенсан никога не е говорил за никакви братовчеди.

— Лаоу си гледа живота — побърза да продължи Ма Жун, — затова аз поех задължението да открия негодника, който уби Сенсан.

— Защо идваш точно при мен, Шаопа!

— Защото в Тонкан ми казаха, че тук ти си главният.

— Беше! — изпищя отново кривогледият и избухна в кикот.

Великанът се наведе, докопа под масата парче тухла и замери старчето. То рязко престана да се киска и нададе вик на болка. После се замята нагоре-надолу под свода на прозореца подобно на изплашена птица в клетка. Човекът, когото бяха нарекли „монах“, огледа Ма Жун от горе до долу.

— В тялото приличаш на Сенсан — отбеляза той. — Не зная кой го е убил, но знам какво търсеше.

— Голяма полза, няма що! — сопна се Ма Жун. — Златото от храма, разбира се. Но онзи мръсник, убиецът, ще изплюе точно къде го е скрил. Само да го пипна веднъж.

Другият не отвърна нищо. Огромната му длан бавно поглади дървената плоскост на масата, по която бяха издълбани геометрични фигури и някакви причудливи символи. Монаха вдигна свещта и се вторачи в плетеницата от линии, навел голямата си глава, от която висяха сиви кичури. Най-накрая се изправи.

— Не, изрисувал съм тук вече твърде много диаграми и чертите започват да се оплитат — въпреки че: гласът звучеше грубо, Ма Жун бе поразен от речника му на образован човек. — Не мога да ти кажа много нещо, Шаопа. Нищо конкретно. Но ще ти дам един добър съвет: намери златото, а за убиеца забрави!

— Не мога да го забравя, но ще се възползвам от съвета първо да пипна златото. Ти колко ще искаш?

— Две трети.

— Да не си полудял? Половината! Трябва да делия и с Лаоу, не забравяй!

— Както ти делиш с мен, Монахо — провикна се старчето от прозореца.

— Съгласен! — Монаха порови из прокъсания си; ръкав и постави на масата малка дървена плочка, изписана с някакви непонятни знаци. — Иди тази нощ. в скита, Шаопа. Той е до големия червен храм, на: хълма отвъд Източната врата. Всеки ще ти каже къде е. Прехвърли се през стената и почукай четири пъти на слугинската врата, една малка тухлена постройка, вляво от портата. Покажи тази плочка на момичето, наричат го Пролетно Облаче.

— Нощно Облаче е по-правилно — изсмя се кривогледият.

Монаха го замери с камък, но не улучи и старчето се задави от кикот.

— И твоите очи не са много по стока от моите, Монахо — викна подигравателно той.

— У нея ли е златото? — запита Ма Жун.

— Още не, Шаопа. Но с нея ще бъдеш близо до целта. Заедно не може да не го намерите.

— Че ако е така, защо не идеш сам?

— Щото не може да направи и една крачка — присмя се кривогледият. — Ако не му пускам по някоя коричка, да е пукнал от глад като краставо куче. А някои още му викат главатар!

— Малко съм слаб в краката — изръмжа монахът. — Ревматизмът ме върти до мозъка на костите. Гръбнакът и краката ми се изкривиха. Но все още мога да яздя кон, пък и мозъкът ми е наред. Не си въобразиш вай, че можеш да ме измамиш!

— Ами Ян? Той няма ли да получи дял?

Мъжът отсреща се почеса през дългата сплъстена брада и се втренчи в Ма Жун с безцветните си очи.

— Значи и за Ян си разбрал... Той изчезна. Гледай да не изчезнеш и ти като него, Шаопа. Не зная кой е очистил братовчед ти, но добре си е свършил работа та. Иди тази нощ в скита.

— И не пропускай да навириш краката на оная фуста! — извика кривогледият. — Евтина мръсница!

Монаха се надигна заплашително, подпрян на мускулестите си ръчища. Ма Жун прецени, че е по-висок от него самия поне с пет сантиметра. Но гръбнакът на този великан беше превит и раменете му висяха неестествено надолу.

Дребното човече се замята из сводестата ниша на прозореца, черните му дрипи се развяваха като проскубани криле.

— Извинявай, Монахо! Извинявай, главатарю! — вре щеше то. — Млъквай най-сетне, Криво око! И повече да не си се обадиш! — изръмжа великанът и се отпусна тежко на седалката си, а на Ма Жун каза: — Довиждане, Шаопа.

Облегна се отново на колоната, а главата му клюмна върху гърдите. Ма Жун стана, махна с ръка за сбогом към старчето на прозореца и излезе на стълбището. Тръгна към съдилището, подсвирквайки си весела мелодия. Пътешествието му бе отнело целия следобед, вече се здрачаваше, но пък бе оползотворил времето си. Игуменката беше предупредила съдията, че прислужницата ѝ общува със скитници, а сега бе научил също, че момичето е подставено лице на главатаря на просяците. Очертаваше се интересна нощ!

Когато пред погледа му се изпречиха двата огромни червени лампона, осветяващи портата пред Храма на бога на войната, той

отново изтича по широките стъпала и запали благовонни пръчици. Наистина, божеството се бе оказало благосклонно към него.

Пристигна в трибунала и началникът на стражата го осведоми, че съдията е в кабинета си със сержант Хун. Двамата разговаряли с художника Ли Къ. Ма Жун бързо се отправи към стаята си, изми се и облече чисти дрехи.

ГЛАВА XV

Съдията Ди говори за човешката самота; изяснява се произходът на абаносовата кутийка

Старият домоуправител вече палеше един по един фенерите, подредени в редица на мраморната тераса. През отворената врата на библиотеката Ма Жун зърна съдията, изправен до голямата кръгла маса от резбовано абаносово дърво, с кръстосани зад гърба ръце. До него сержант Хун помагаше на художника да развие няколко рула с рисунки. Съдията кимна на младия си помощник на терасата и каза на Ли:

— Наистина съжалявам, че още не сте успели да започнете поръчания от мен крайграничен пейзаж, господин Ли. Но и аз съм чувал, че в нашия затънтен град трудно се намира висококачествена хартия. Разбирам също и нежеланието ви да се захванете с картината, ако не се чувствате в нужното настроение. Но с удоволствие ще разгледам трите пейзажа, които сте изработили миналата година. Предполагам, че те ще са подходящо украшение за една от стените тук. Хун, кажи на домоуправителя да донесе още свещи. Междувременно аз ще се поразходя из градината с моя помощник, за да се насладя на вечерния хлад.

Той отведе Ма Жун до висока каменна пейка под една акация в най-отдалечения ъгъл на терасата.

— Съдебното заседание се проточи до късно следобед — съобщи съдията. — Наложих се да го прекъсна и да насроча нова дата, тъй като ответникът успя да изтъкне нови обстоятелства. Досега не се бях сблъскавал с толкова объркан наследствен спор. Тъкмо се измих и се преоблякох и ето ти го Ли Къ. След малко ще поговоря обстойно с него. А ти какво научи из града?

Ма Жун разказа подробно до какви разкрития е довела следобедната му разходка из крайните квартали. Съдията Ди искрено

се интересува от разговора му с главатаря на просяците, наричан Монаха, и на кара Ма Жун да му го предаде дума по дума.

— Наистина си се справил чудесно, приятелю. По този начин можем да погледнем събитията отвътре, така да се каже. Личността на убиеца си остава неизвестна засега, но чувствам, че се приближаваме все повече до укритото императорско злато. Иди да го търсиш тази вечер с прислужничката. Така е по-добре, отколкото да се явявам аз с цял взвод стражници. Измъкни от нея каквото знае за този главатар. Изглежда ми доста необикновен човек.

Съдията отърси от скута си няколко цветчета и се надигна. Тръгнаха заедно към библиотеката. Стаята беше ярко осветена от нови четири високи свещника. Ли Къ и сержант Хун се бяха изправили пред големи те рула с пейзажи, провесени от горния рафт на библиотеката, като дървените пръчки, прикрепени към долния им край, докосваха пода. Съдията обърна креслото си и седна с лице към картините. Зае се безмълвно да ги оглежда, поглаждайки бавно бакенбарди.

— Да — каза той след малко, — средният пейзаж с туш наистина много ми харесва. Може би другите два са с по-изящен рисунък, но мазките с четката в средния ми напомнят удивително за лекия замах на старите майстори. Картината обхваща огромно пространство. Ако не бяхте вмъкнали този малък остров на хоризонта, човек не би могъл да различи къде свършва морето и къде започва небето.

— Наистина сте тънък познавач на живописата, ваше превъзходителство! — отбеляза трогнат Ли. — Неизменната ми цел е да постигна усещане за дълбочина и пространство, но уви, рядко успявам.

— Ако винаги сполучвахме да осъществим изцяло желанията си — отвърна сухо съдията, — щяхме да започнем да изпитваме пагубното чувство на преси та. Седнете да прием чай, господин Ли.

Старият домоуправител беше влязъл в стаята с огромен поднос. След като отпиха от чашите, съдията Ди продължи:

— Вие сте голям художник, господин Ли. Би трябвало обаче да се ожените, за да предадете след време този талант и на синовете си.

Ли се усмихна леко.

— Семейният живот ще усили чувството на пресита, за което току-що ме предупреди негово превъзходителство. Той ограбва романтиката на любовта, а с това изчезва и художническият подтик.

Съдията поклати нетърпеливо глава.

— Бракът е основна институция в свещения ни обществен ред, господин Ли. Ако беше възможно човек да живее цял живот между четири стени, сигурно би постигнал чистата любов със своята избраница без неизбежните последствия. Но доколкото се налага да живеем в общество, нужно е да се приспособяваме към неговите закони. В противен случай бихте се почувствали напълно смазан. Един наш древен автор сравнява човека с кон от четворка, впрегната в колесница. Вътре в групата си конят има относителна свобода на избора: да препуска по-буйно или по-умерено, да извие глава наляво или надясно, без колесницата да е застрашена от това. Онзи кон, който избяга от впряга си, ще се наслади, разбира се, на абсолютната свобода за известно време. Но когато се умори и се почувства толкова самотен, че отново пожелае да се присъедини към другарите си, няма да успее да намери пътя и вече никога не ще настигне препускащата напред колесница!

При тези думи художникът видимо побледня. Когато посегна към чашата с чай, ръката му трепереше. Настъпи неловко мълчание. Най-сетне Ли вдигна очи и каза:

— Между впрочем, ваше превъзходителство, как. напредва случаят с убийството в храма? Сдобихте ли се с достатъчно доказателства, за да заловите и да осъдите престъпника?

— Засега съм доволен от развитието на нещата — отвърна неопределено съдията. — Нали знаете: бавно. но сигурно.

Той се съсредоточи в чая си, опитвайки се да внуши на госта, че е време да си тръгва. Ли Къ се надигна да си върви, но изведнъж се плесна по челото:

— Ама че съм и аз! Бях си наумил да ви кажа нещо и за малко да го забравя. След като си отидохте вчера, успях да си припомня, че наистина съм виждал онази абаносова кутийка и преди.

— Виж ти! — каза съдията Ди. — Колко интересно! И кога сте се сдобили с нея, господин Ли?

— Преди около половин година, взех я от един стар просяк. Дойде у дома и ми я предложи за няколко медни гроша. Беше покрита с кал, затова не съм забелязал нефритовия орнамент на капака. Намерил я посред гората на склона зад изоставения храм до една заешка дупка. Бях много зает и първоначално понечих да го отпратя.

Но той изглеждаше толкова окаян, че взех кутийката и му дадох пет гроша. Хвърлих я в един кош с вехтории. След време дойде старият антиктвар, който държи дюкянче зад храма на Конфуций, за да купи от мен една стара картина, и тогава му я дадох в добавка, за да закръглим сумата.

— Благодаря ви, господин Ли. Наистина се радвам, че узнах произхода на тази кутийка. Хиляди благодарности, че ми показахте и творбите си. Ще ги за държа няколко дни, ако позволите, и по-късно ще ви уведомя за своя избор. А, да, завърна ли се най-последно помощникът ви Ян?

— Не, ваше превъзходителство, но го очаквам скоро. Разпитах тук-там и узнах, че се е запил юнашки с двама приятели веселяци. Кой знае колко пари е праросал!

— Ясно. Стана тъй, че се запознах с бившия му работодател, стария префект У. Довери ми, че е уволнил Ян за разпътно поведение.

Художникът ядно тръсна глава.

— Този У е един изветрял дъртак! Също като брат ми. И двамата не са способни да проявят и най-малка търпимост към хора, които не споделят дословно прозаичните им, скучни до смърт житейски възгледи.

— Е, в градината на живота има място за всякакви цветя. А сега, господин Ли, моят помощник ще ви изпрати до входа.

— Значи онази кутийка е била намерена близо до изоставения храм, господарю! — възкликна Ма Жун.

— Да — отвърна замислен съдията. — Много любопитно. Ако Ли казва истината, излиза, че и изчезва нето на госпожица Нефритова Звезда е свързано с храма. А ако просто е искал да ми разкаже една измислица, защо е избрал тъкмо такава? — той бавно погладя брадата си. — А и кой ли му е дал невярната информация, че Ян се е запил някъде с приятели? Младежът е покойник.

Ма Жун сви учудено широките си рамене.

— Лесно е да се обясни, господарю. Както вече ви казах, вчера срещнах Ли, докато обикаляше из пивниците. Знаете какви са кръчмарите... щом разберат, че някой издирва техен клиент, гледат да го отпратят с мъгляви обяснения. Просто избягват да се забъркват в чужди проблеми, стигат им техните.

— Трябва грижливо да обмисля всичко това, Ма Жун. Добре ще е да отидеш в скита тази вечер след девет. Дотогава игуменката ще си е казала молитвите и ще спи праведния си сън.

Съдията тръгна по откритата веранда около вътрешната градина и стигна до покоите на своята първа съпруга. През открянатия прозорец долитаха звуците на двуструнна гусла и гръмогласният ритъм на дървено клепало. Щом пристъпи в тъмната гостна, видя група скупчени хора. Всички стояха с лице към импровизирана сцена в дъното на помещението — скована кабинка с височина около два метра, обгърната с пищна завеса от червен бродат. Над всичко това се издигаше екран от бяла прозрачна материя, осветен отзад с газена лампа. На него се мяркаха дребни пъстроцветни фигурки. От театралната кабинка долитаха напевният глас на разказвача и задушевният съпровод на гуслата. Съдията Ди пристъпи на пръсти в ъгъла и застана зад последните зрители. Това беше представление от театъра на сенките, което първата съпруга бе обещала отдавна на децата по случай вчерашния си рожден ден. Трите му съпруги седяха на дълга пейка точно пред кабинката заедно с децата и бавачката. Зад тях бяха насядали слугите. Дори и готвачките бяха поканени на тържественото представление. Всички следяха действието със затаен дъх.

Скръстил ръце в дългите си ръкави, съдията наблюдаваше живописната гледка. На екрана се мяркаха изисканите силуети на марионетки в приглушени тонове, изрязани от тънък пергамент и окачени на невидими кукички. В момента кукловодът ги беше притиснал плътно към мрежата на екрана, тъй че в подробности да се очертаят изразителните им черти, после ги отдръпна рязко, създавайки впечатление, че изчезват в далечината.

Както обикновено в подобни случаи пиесата беше смесица от различни поучителни легенди, като главното действащо лице обикновено беше Царицата на Западния рай. Сега тя се обръщаше към своите приближени, застанали под приказното райско дърво, на което растяха прасковите на безсмъртието, боядиса ни в яркочервено. Както размахваше ръце в дълги ръкави, Царицата напомняше огромна пъстроцветна пеперуда. После се появи бялата маймуна, която искаше да открадне прасковите. Децата запляскаха с ръце и нададоха радостни

викове, когато маймуната се запремята и започна да върши своите лудории.

Реалният живот, помисли си съдията Ди, май наистина е по-пъстър и от най-богатото театрално представление. Най-неочаквано се появяват съвпадения на различни обстоятелства, недвусмислени до един момент мотиви увисват поради ненадеен развой на събитията, грижливо обмислени планове рухват по някаква приумица на съдбата, хитроумни идеи пропадат в лабиринта от абсолютно непредвидими човешки постъпки. Заради всичко това нямаше смисъл да се тълкуват каквито и да било факти въз основа на предварително създадени мисловни конструкции за евентуалните намерения на убиеца от храма. Трябваше да се вземат предвид многобройни погрешни ходове и случайности.

Съдията замислено кимна. От тази гледна точка вече би могла да се предположи причината, поради която абаносовата кутийка се бе озовала в околностите на изоставения храм. И тогава онези моменти от посланието на госпожица Нефритова Звезда, които до момента му се струваха необясними, щяха да получат най-точната си логическа обосновка. Небеса, ако догадката му се окажеше вярна, разказът на Ли Къ за намирането на кутийката щеше да е най-странният каприз на съдбата, с който се бе сблъсквал!

Гръмкият удар на дървеното клепало извести края на първото действие. Съдията побърза да се измъкне незабелязано.

ГЛАВА XVI

Ма Жун пренебрегва разучаването на един план заради по-съдържателни занимания; край храма отново има труп

Ма Жун реши, че този път ще е по-добре да стигне до изоставения храм по пътеката отзад. Затова излезе от града през Северна та врата. Откри пътеката по стръмния склон без затруднение. Ала на половината път се озова пред кръстопът и му се наложи на няколко пъти да се връща, докато налучка вярната посока и най-сетне излезе на малката полянка горе. Остана за минутка, колкото да си поеме дъх и да се наслади на гледката към града с множеството му трепкащи светлини.

След като навлезе в гората, откри младия Фан, седнал на един пън. Той съобщи на Ма Жун, че другарят му наблюдава горния край на каменното стълбище от другата страна на храма. Фан му показва как да стигне до скита, и се върна на поста си.

Скоро помощникът зърна боядисаната в червено порта. Външната стена не представляваше препятствие за него. Доколкото успя да различи в тъмното, керемидите отгоре бяха съвсем нови и следователно здрави. Нямаше да е трудно да се прехвърли, но той реши да изчака, докато облаците, затулили луната, се разнесат: беше достатъчно и една керемида да бутне, за да прокънти оглушително в тихата нощ. Той опипа слепешком храсталака и измъкна няколко камъка, които струпа в основата на стената вляво от портата. Веднага щом луната изплува, стъпи на купчината и се метна на ръба. Под него беше покривът на слугинската пристройка, точно както му бе казал главатарят. Той скочи чевръсто в застлания с калдъръм двор. Хвърли бърз поглед към светлеещия прозорец на игуменката, пристъпи на пръсти до слугинската стаичка и потропа на вратата четири пъти. Отвътре не се чу никакъв шум и той повтори сигнала, опрял ухо на вратата. Сега вече долови шляпане на боси крака. Вратата се откряна

и той се шмугна в малкото помещение, осветено само от евтин свещник върху бамбукова масичка.

— Ти пък кой си? — прошепна съненото момиче, след като затвори безшумно.

Беше облечена в тънка нощна роба и той забеляза само кръглото ѝ лице и разрошената коса. Ма Жун извади дървената плочка от ръкава си, постави я в малката ѝ топла длан и каза:

— Аз съм Шаопа, братовчед на Сенсан. Праца ме главатарят, каза да ти викам Пролетно Облаче.

Тя пристъпи до масичката встрани и се взря в плочката на светлината на свещта. На масичката имаше още кръгло огледало в метална рамка, до него — счупен гребен. Явно това беше тоалетката ѝ. Ма Жун набързо огледа оскъдната мебелировка. До стената се виждаше просто дъсчено легло, покрито с доста протрита тръстикова рогозка, а до него — паянтов стол от плетен бамбук. На висока лавица край стена та бяха наредени чайник, месингов леген и малък фенер. В задушния въздух се носеше дъх на евтин парфюм.

— Тясно, но уютно — отбеляза одобрително той.

— Гледай си своята работа! — тя се наведе и измъкна изпод леглото ниска масичка, намести я върху рогозката отгоре и след като седна със скръстени крака, направи знак на Ма Жун да се настани от другата страна. Той събу обувките си и последва примера ѝ. Рогозката още пазеше топлината на нейното тяло. Седяха така и се гледаха мълчаливо през масичката за чай.

Той отбеляза със задоволство, че сега, когато бе отметнала кичурите от лицето си, изглеждаше доста хубавка, съвсем от неговия тип: мило закръглено лице, големи влажни очи, трапчинки на бузите и кораловочервени пухкави устни. А когато зърна през прозрачната нощница примамливите извивки на налятата ѝ млада гръд, гостът отпрати безмълвна благодарност към бога воин. Внезапно тя се разсмя.

— Не си много млад, но изглеждаш по-добре от повечето таткови приятели, Шаопа.

— Виж ти, виж ти! — възкликна Ма Жун. — Значи си била дъщеря на главатаря. За мен е чест да работя с теб, принцесо. Нали се сещаш, че съм дошъл да ти помогна да измъкнеш златото. Кажи ми сега как баща ти е научил за него? Сенсан беше доста потаен, поне приживе.

— Много просто. Баща ми го е учил някога да се боксира. Затова братовчед ти се отбиваше от време на време при него, а обеща и дял от съкровището.

— Колко щеше да получи самият Сенсан?

— Една трета, а Ян — две трети. Напълно логично, тъй като Ян привлече братовчед ти. Ян не искаше сам да търси златото, защото разправят, че онзи, който стои в дъното на този план, бил много кръвожаден. Ян се плашеше от него. Имало е защо: виж как този негодник премахна братовчед ти и прати самия Ян кой знае къде. След всичко, което се случи, казах на баща ми, че вече няма да ходя сама нощем да търся из храма. Не отивам и толкоз!

— Много ми се иска да пипна кучия син, който е убил Сенсан. Брат му Лаоу си живее живота в Тонкан, та трябваше аз да дойда, за да уреждам сметките.

— А мен баща ми ме прати да се главя за прислужничка на тази бабичка, за да наглеждам храма. Не че искам да кажа нещо за братовчед ти, ама татко си мислеше, че Сенсан трябва да бъде държан под око.

— Прав е бил. Само не мога да разбера защо негодникът, който е скрил златото в храма, не си го е изровил сам, за да отпраши после, накъдето му видят очите. Защо е изчаквал, докато са се намесили Ян и Сенсан?

Тя сви закръглените си рамене.

— Изглежда, го е заровил някъде наблизо, защото е било крадено, а после по някаква причина не е могъл да си го вземе. Явно е опитвал многократно. Напоследък често разглеждах храма отвътре и мога да ти кажа, че доста труд е хвърлил: на много места е разкъртил подовете. А, успя да претърся и при игуменката.

— Е, откъде пък, принцесо, ти е дошло наум да подозираш една толкова благочестива жена?

— Докато не се знае чие е всъщност златото, не мога да имам вира никому. Викаш „благочестива“, а само да знаеш колко е проклета тази вещица, братко Шао. Ядоса ли се за нещо, на мен си го изкарва, бие ме с палмови пръчки. Сваляй панталоните, вика, поклони се пред бог Буда и се моли за усъвършенстването на твоя характер! А после започва да ме налага, като отмерва всеки удар с броеничката на лявата си ръка. Това ѝ е на нея благочестивостта, братко Шао — тя се изплю

гневно на пода. — Е, щом сега си дошъл, нямам нищо против да потърсим отново из храма. Ето, разучи плана му — тя измъкна изпод рогозката нагънатата скица и я разстла на леглото. — Гледай, това тук е главната зала, точно в средата. От нея ще започнем.

Ма Жун разгледа плана на храма. Той напълно съвпаднаше с описанията, дадени от съдията Ди и Хун.

— Наистина, справила си се чудесно, принцесо!

— Че ти какво си мислиш? Много ме бива да направя план на някоя града. Обикновено се хващам като прислужничка в богата къща и скоро след това скицата е готова. С всичките му подробности, за да могат двама-трима таткови приятели да пошетат нощем като у дома си. Ти се опитай сега да запомниш чертежа. Разполагаме с един час докато игуменката заспи.

Ма Жун сгъна листа и се ухили предизвикателно: — По ми се иска да използваме този час, за да се опознаем по-отблизо, принцесо. Нали казват: не се захващай с нещо, преди да си наясно що за човек ти е съдружникът!

— Първо работата, после удоволствието — сопна се тя. — Ставай от леглото ми и върви да разучаваш чертежа. Аз в това време ще се преоблека. Обърни се нататък и си гледай плана.

Ма Жун спусна нозе на пода и отиде до тоалетната масичка, обърнал гръб на дъсченото легло. Тя изхлузи нощницата си и застанала на колене, потършува под леглото, докато измъкна чифт тъмносини панталони и жакет. Започна да ги облича, но после се разколеба, загледана изпитателно в широкия гръб на Ма Жун. Усмихна се леко, сложи дрехите настрана, коленичи върху нощницата си и започна да си оправя косата. Реши, че сега представлява неустойима гледка, и му подвикна престорено:

— И да не си посмял да се обърнеш!

— Че защо да го правя? — засмя се Ма Жун. — И без това виждам всичко в огледалото. Да знаеш, дори и така гледана, много те бива.

— Ах, ти, негоднико! — тя скочи от леглото и се хвърли към него, опитвайки се уж да му издраска лицето. Той властно я придърпа в обятията си.

Когато накрая наистина се облече, тя взе от лавицата малкия фенер.

— Ще го запалим чак когато влезем в храма. Днес следобед видях двама непознати да се навъртат около портата, изглежда, са пратени да пазят тук след смърт та на братовчед ти. При това положение едва ли убиецът ще посмее да се яви тази вечер. Ала може да налетим на привидението.

— А, не, без такива шегички, принцесо!

— Какви ти шегички! Наистина има привидение. На жена. Виждала съм го вече няколко пъти със собствените си очи. Носеше се безплътно сред дърветата. Една такава висока фигура с нагънато бяло наметало. Не обичам призраци, но този специално не е зъл. Веднъж едва не се сблъсках с него, или по-скоро с нея, а тя не ми стори нищо, само ме изгледа тъжно с големите си очи и отмина.

— Тъжна или не, не ми се иска да я срещам. Сега да тръгваме. С мен ще минеш незабелязано покрай стражниците, на младини бях от горските братя.

Девойката духна свещта и предпазливо откряна вратата.

— Интересно — прошепна тя, — в стаята на старата вещица още свети.

— Сигурно си чете религиозните книги.

— Да, и то на висок глас, както чувам. Е, ако се усети, че ме няма, ще и кажа, че напускам. Да си намери друга, която да пердаши по задника.

Прекосяха двора на пръсти. Тя вдигна внимателно резето, отвори портата и я подпря отдолу с няколко камъчета, за да стои откряната и да не се хлопа. Тръгнаха по пътеката към гората. Когато приближи ха, той и нареди да върви плътно след него и да прави същото, каквото прави той. Ма Жун се вгледа през дърветата в горния край на стълбището, опитвайки се да открие фигурата на стражника. Щеше да бъде много неловко войникът да ги забележи. А, ето къде бил този ленивец! Заспал под един кипарис. Всъщност така беше по-добре, щяха да се вмъкнат безпрепятствено в храма. Той понечи да поведе момичето за ръка, но изведнъж застина. Нещо не беше наред в позата на мъжа: свил колене и разперил настрани ръце. Ма Жун тръгна решително към проснатото тяло и се наведе над него.

— Той... да не е умрял? — прошепна девойката зад него.

— Удушан е отзад с тънка връв — отвърна мрачно той. — Връщай се в стаята си, принцесо! Става опасно за жени. Убиецът явно

отново е тук.

Тя стисна уплашено ръката му.

— Ще остана с теб. И преди съм попадала в опасни положения. Ако започнете да се биете, все ще успея да го халосам с тухла по главата.

— Добре тогава. Убиецът сигурно вече е в главната зала и не бива да влизаме през централния вход. Ще опитаме отзад да се прехвърлим през зида.

— Аз знам една дупка недалеч от главната зала. Ела, ще те заведа.

Тръгнаха покрай външния зид, заобиколиха ъгъла и продължиха по пътеката към задната стена на храма. Щом стигнаха до малката полянка в североизточния край на градината, Ма Жун спря.

— Почакай ме за малко — прошепна той, — ще хвърля едно око.

Той се промъкна край високите дървета, оглеждайки се за Фан, но макар че стигна чак до мястото, където пътеката тръгваше надолу по склона, не от кри следа от него. Подсвирна леко, но никой не отговори. Започна тихичко да проклина. Да не би убиецът да бе премахнал и Фан? Внезапно го обхвана неприятното чувство, че никой го наблюдава. В този миг луната отново се скри зад един голям облак. Ма Жун напрегна очи, но не долови никакво движение под високите дъбове. Тръгна обратно към мястото, където то бе оставил Пролетно Облаче.

— Няма никой — съобщи и Ма Жун. — Остани тук, по добре първо да огледам и западната стена. Ако е чисто, ще дойда да те взема и ще ме заведеш при онази дупка.

Той заобиколи ъгъла, опирайки се с ръка о ронещи те се тухли. Тясната дълга пътека край задната стена на храма беше пуста. Отдясно стръмно се спускаше склонът, обрасъл с гъсти шубраци, а между тях — разхвърляни едри камъни, покрити с мъх.

Застанал на ъгъла, той огледа горния ръб на стена та. На няколко места тухлите бяха изпадали, но дупката, за която бе споменала новата му приятелка, не се виждаше. В далечината зад силуета на западната кула видя купчината зидария, която бележеше от- срещния ъгъл на външната стена, близо до стария кладенец. Ако се наложеше, можеше да заобиколят оттам и после... Той рязко се приведе към земята. В сенките при отдалечения ъгъл се мирна бяла фигура.

Невярващ на очите си, Ма Жун тръгна бързо към нея, но изведнъж застина. Призрачнобялата жена му махаше подканящо с дългата си тънка ръка.

ГЛАВА XVII

Ма Жун пада три пъти за една нощ; съдията Ди се кани да пристъпи към решителни действия

Той се взираше в привидението, вцепенен от изненада. В следващия миг му мина през ум, че предната нощ призракът го бе извел на скритата пътека към кладенеца. Дали пък сега не възнамеряваше да... Ма Жун се втурна напред.

— Братко Шаопа, аз... — извика зад него Пролетно Облаче.

Внезапно привидението вдигна ръце високо над главата си. Лунната светлина озари сребристите ръкави. Ма Жун замръзна на място, не знаеше какво се крие зад този заплашителен жест. Момичето се блъсна задъхано в гърба му. В същия миг от стената полетя лавина от тухли и се струпа на камара току пред краката му. За миг той остана замръзнал, безмълвно вторачен във високата купчина, препречила пътя му.

— Какво стана? Какво...? — попита възбудено девойката зад него.

— Това беше опит да ни убият! — побеснял процеди Ма Жун. — Стой на място и не мърдай!

Той скочи върху камарата от натрошени тухли. Оттук се виждаха ясно ръбовете на дупката в стената над главата му. Метна се пъргаво и се прехвърли в задния двор на храма. В момента, когато се приземяваше, някаква тъмна фигура се шумгна към задната врата на главната зала. Ма Жун изтича до вратата, застана на четири крака и бързо пролази вътре. Свърна надясно с гръб към стената, готов да сграбчи през краката евентуалния си нападател, щом го зърне. Но, нищо не помръдваше в мрака. Той предпазливо опипа наоколо, без да усети нищо. В отсрещния край на помещението нещо светлееше. Сигурно беше металната решетка на шесткрилата входна врата. Отново, долови във въздуха зловонния мирис на разтление. Напрегна слух, но дочу

само припляскването на уплашен прилеп. И все пак беше сигурен, че убиецът се спотайва някъде в тъмната зала. Тук щеше да се състои решителната схватка между двамата. Той си помисли с мрачно задоволство, че за момента има известно предимство, дори и престъпникът да бе въоръжен. Ма Жун имаше зад гърба си десетки подобни схватки в пълен мрак и добре владееше тънкостите и прийомите, подходящи за случая. Освен това благодарение на първото си посещение тук и на подробния план, направен от Пролетно Облаче, имаше съвсем ясна представа за всяко кътче в залата.

Безкрайно предпазливо той се запромъква край каменната стена, опрял о нея дясното си рамо, напредвайки стъпка по стъпка към другия ъгъл. Усещаше всеки мускул напрегнат, готов за бърза реакция при най-слабия шум. Когато наистина стигна ъгъла, пръстите му внезапно напипаха парче плат. Той веднага се хвърли напред, протегнал ръце, за да сграбчи през краката евентуалния си противник. Но не хвана нищо, само си ожули главата в стената. Полузамаян от болката, чу някъде отпред припрени стъпки. Сега пък нещо желязно издрънча о камъка, явно престъпникът носеше меч. За миг Ма Жун остана на пода. Отново опипа наоколо и осъзна какво всъщност се бе случило. Онова, което бе взел за парче плат, най-вероятно е било паяжина, насъбрала прах с годините.

Главата му още бучеше, но знаеше, че трябва да се махне от този ъгъл колкото може по-скоро. Малката врата към коридора с монашеските килии сигурно не беше далеч. Известно време пълзя натам, докато напипа твърда дъсчена повърхност. А сега — към нишата, в която се пазеха ритуалните оръжия. Да, ето ги двете дебели дръжки на алебардите. Но на друго ръцете му не попаднаха. Така вече знаеше и с какво оръжие разполага противникът му — с втората татарска бравичка. Помисли си с кисела усмивка, че все пак е извадил късмет. Бравичката нямаше да е от голяма полза в тъмното, докато алебардата бе чудесно оръжие, най-подходящото за случая. Умееше добре да борави с него. Дългото над три метра копие можеше да прободне кожена броня, острият като бръснач ръб щеше да разцепи на две вражеския череп, а куката от другата страна служеше за сваляне на конник от седлото или за събаряне на бягащ воин на земята. При това той разполагаше с две алебарди наведнъж: едната за бой, другата — за разузнаване в тъмното или за препъване на противника.

Ма Жун се изправи на крака и безшумно пое алебардите от нишата, придържайки ги изправени. Дока то стоеше така неподвижно, изчаквайки глухото бучене в главата му да премине, се опита да се ориентира. Сигурно беше застанал до последната колона в лявата редица. Пред лявата му ръка беше празното място до олтара. Той наведе успоредно на пода алебардата в дясната си ръка и я размаха напред-назад из въздуха. Оръжието не срещна препятствие, той се извърна, за да се увери, че никой не се е притаил в тясното пространство между редицата колони и стената. Вдигна отново двете алебарди нагоре, тръгна на пръсти към средата на залата и спря с лице към главния вход.

Пред него ясно се очертаваше правоъгълникът на шесткрилата желязна решетка. Разбира се, невидимият враг не би минал през тази сравнително осветена част между двете редици колони. Сигурно се криеше зад някоя колона вдясно от входа, значи от лявата страна на Ма Жун. По устните му се плъзна зловеща усмивка. Тръгна предпазливо в тази посока, докато накрая стигна до последната колона в редицата. Препречи от едната и страна първата алебарда, опряна в стената, а втората стисна здраво в ръце. Възнамеряваше внезапно да ритне подпряното оръжие, за да изтрополи по пода, а щом противникът изскочеше напред и фигурата му се очертаеше на светлината от процепите в шесткрилата врата, да го цапاردоса с алебардата, която бе в ръцете му.

Внезапно затаи дъх, защото му се счу слабо шумолене зад колоната, до която беше застанал. В следващия миг покрай нея наистина се стрелна една тъмна фигура, блъсна настрана копието, което той стискаше, и се втурна към изхода. Изненадан, Ма Жун не успя навреме да препречи пътя на беглеца и в следващия миг разбра, че го е изпуснал. Хвърли оръжието на земята и хукна да го гони. Тъмната фигура спря а малко пред входната врата, нещо тежко изсвистя край главата на преследвача и се удари с трясък в пода. После човекът успя да отвори едното крило. Ма Жун се опита да го спре, но се спъна в някакво въже и се просна по очи. Скочи веднага и се втурна към двора отпред, но видя само отдалеч как беглецът се измъква през трикрилата порта. Когато най-после и той дотича при нея, чу само отдалечаващо се трополене по каменното стълбище далеч надолу по склона.

Бълвайки цветисти ругатни, Ма Жун избърса кръвта от лицето си. На челото му беше започнала да се оформи подутина. Върна се в храма и отново взе алебардата. Замушка яростно с нея шесткрилата врата, докато я отвори докрай. Сега вече можа да види, че въжето, в което се бе спънал, всъщност беше тънка и здрава копринена стълба с две големи железни куки на края. Малко по-нататък, до последната колона, лежеше татарската брадвичка, която непознатият метна по него в тъмното.

Ма Жун излезе от залата през предната врата. Намери Пролетно Облаче седнала на оградата над дупката с фенер в ръцете. Покатери се до нея, целуна обляното ѝ в сълзи лице и ѝ помогна да се прехвърли отвън.

— Онзи обесник ми се изплъзна, принцесо. А ти видя ли привидението?

— Привидението ли? Не, нищо не видях. Сигурно защото и без друго примирах от страх. Ей, ама ти изглеждаш ужасно. Дай да ти избърша лицето.

— Не се тревожи за мен. Ще те отведа в скита и после ще огледам за последно, дано го видя това проклето привидение.

Той я прегърна през раменете и тръгна с нея към с кита.

— Ще се видим пак някой от тези дни, принцесо — каза той.

Побутна я леко навътре и хвърли бърз поглед към покоите на игуменката. Прозорецът и вече не светеше. Притегна панталоните си и тръгна към полянка та, където за последен път беше видял Фан да седи на повален дънер. Извири пронизително с пръсти. От говори му само глухият глас на бухал. Запали разтревожен фенера и се зае да претърсва най-старателно треволяка наоколо, изригвайки гневни ругатни, щом някой трънлив шубрак закачеше панталоните му. Знаеше, че Фан в никакъв случай не би се отдалечил по своя воля от поста си.

Едва успяваше да си проправи път през бодливите храсталаци от диви рози, докато излезе на малка просека с десетина тисови дървета в единия край. Тръгна напъряно през тревата, ала единият му крак хлътна в някаква дупка и той падна на земята, удрайки лице в кръгъл камък.

— За трети път тази вечер! — изръмжа ядосан Ма Жун, докато се надигаше с мъка.

Взе с въздишка фенера, за да го запали с огнивото, тъй като бе загаснал. Изведнъж се сепна и сърцето му заби учестено. Окова, което

бе взел за обрасъл с мъх камък, се оказа смачкана човешка глава. Повдигна му се и той с усилие на волята доближи фенера до обезобразеното лице. В същия миг от гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение.

— Благодаря ви, милостиви небеса!

Мъжът не беше Фан. Лицето му беше съвсем непознато. Ма Жун огледа внимателно дупката. Явно беше изкопана наскоро, защото купчината пръст до нея изглеждаше съвсем прясна. После той отново се вгледа в ужасното нещо, което лежеше в краката му.

— Небеса, това сигурно е Ян, убиецът е заровил главата му тук. Но защо му е трябвало отново да я изравя?

Той вдигна фенера и огледа високите тисови дървета. Сред избуялата трева различи фигурата на мъж, а до главата му — смачкан войнишки шлем. Със сподавена ругатня Ма Жун се наведе над проснатата фигура и опипа пулса. Макар и слабо, се усещаше. Ма Жун завъртя предпазливо главата на безчувствения момък и видя на тила му зееща рана. Опипа около нея, внимателно разделяйки слепените от кръв коси.

— Удар отзад! — промърмори той. — Но доколкото мога да преценя, черепът не е пострадал сериозно. Тези шлемове си ги бива. Вярно, че е изтекла много кръв, но това е неизбежно при рани на главата — той вдигна от земята шлема. — Да, негодникът го е улучил с татарската бравичка и само шлемът му е спасил живота. Не бива да се губи време. Трябва незабавно да събудя игуменката и да видим какви лекарства има в аптечката ѝ.

Ма Жун хукна по пътеката към скита. След като тропа известно време с парче тухла по портата, някой надзърна през кръглия отвор. Той различи зачудено то лице на Пролетно Облаче, а зад нея и игуменката. Извади от ботуша си служебната карта, показа я през отвора и се представи на стопанката:

— Аз съм Ма Жун, един от помощниците на съдията Ди, преподобна майко. Намерих наблизо в гората ранен човек, който спешно се нуждае от помощ.

— Отвори! — нареди игуменката на момичето.

Вече вътре в двора, той обясни подробно положението. Игуменката кимна угрижено и каза:

— За щастие тук разполагам с богат набор от лекарства. Грижата за болни и ранени е част от религиозните ни задължения. Моята прислужничка ще ви отведе в кухнята. Там има бамбукова рогозка, която може да послужи за носилка. Момичето ще ви помогне да донесете ранения, яко е. Аз ще се погрижа за човека. Отивам да му приготвя постели в преддверието до моята стая.

Щом влязоха в кухнята, Пролетно Облаче се обърна към Ма Жун с блеснали очи и просьска:

— Лъжец!

Той не знаеше какво да отговори. Богът воин не му бе дал напътствие за това. Все пак двамата понесоха мълчаливо носилката. Тя го погледна изкосо и внезапно каза:

— Добре поне че си хубав, макар и лъжец!

— Е, благодарност и за това — ухили се Ма Жун. — Много сте великодушна, принцесо!

Съдията Ди седеше в кабинета си със сержант Хун и прелистваше папката с финансовия отчет на окръжната управа.

— Пресвети небеса, какво ти се е случило? — възкликна той, когато видя голямата подутина върху челото на Ма Жун и съдраните му кални дрехи. — Сержант, налей му чаша горещ чай!

Ма Жун пое с благодарност чашата и изпи на един дъх освежителната течност, след което започна дългия си разказ. Накрая заключи:

— Игуменката проми много сръчно раната на Фан, господарю. Тя е забележителна жена, през цялото време запази удивително хладнокръвие. Щом намаза с мехлем раната и сипахме лекарство в гърлото му, той дойде в съзнание. Каза, че забелязал на просеката прясно изкопана дупка. Тъкмо зърнал отсечената глава на Ян, когато някой го халосал отзад. Игуменката му даде успокоително и когато си тръгнах, вече спеше. Тя твърди, че ако не развие треска през нощта, ще преодолее кризата — той пресуши до дъно и седмата. чаша, след което добави: — Още не съм казал на началника на стражата за убийството на другия мъж. Как да съобщим лошата новина на хората?

— Нека началникът да ги събере в караулното. После ги увери от мое име, че убиецът ще си получи заслуженото. Кажете им също, че е в техен интерес да пазят убийството в най-строга тайна. Дай нареждане на началника да тръгнат към храма с носилка, за да отнесат трупа на

убития и отсечената глава на Ян. Ма Жун кимна и излезе. Съдията Ди започна мълчаливо да глади брадата си. След малко каза на сержант Хун:

— Загубихме един добър воин, а друг е тежко ранен. Сдобихме се с две важни улики, но за съжаление на твърде висока цена, Хун — той се облакът на масата и се вгледа с невиждащи очи във финансовия отчет пред себе си, потънал в дълбок размисъл. Внезапно вдигна глава и запита: — Защо убиецът изведнъж толкова се разбърза? Месеци наред се е задоволявал търпеливо да претърсва храма. А сега само за два дни извърши най-напред двойно убийство, след това на два пъти направи опит да премахне Ма Жун, уби един стражник и рани друг. Защо е тази трескава дейност?

Сержантът поклати глава с тревожно изражение на изпитото си лице:

— Поради неизвестна засега причина е решил, че съкровището му се изплъзва, господарю, и е изпаднал в паника. Покушение върху офицер от имперска та гвардия не е шега! Всекиму е ясно, че властите няма да се откажат от разследването, докато не заловят убиеца и не го екзекутират по най-суровия начин, предписан в закона. Всички знаят това и нашите стражници могат да изпълняват дълга си, въоръжени единствено с тояги. Ако се разнесе мълвата, че някой се е осмелил да нападне стражник на пост, това би изложило на опасност сигурността на целия ни личен състав, господарю.

— Да, и аз си помислих за тази опасност, Хун. Затова наредих на Ма Жун да вземе мерки стражниците да мълчат.

При тези думи съдията отново потъна в мрачен размисъл. Когато Ма Жун се върна, съдията се стегна, изправи се на крака и възбудено заговори:

— Златото трябва да е скрито някъде нависоко, иначе за какво ще му е на убиеца въжена стълба? Освен това вече знаем, че поне от три различни страни се проявява интерес към съкровището. Първо, това е убиецът, организиран кражбата, второ, Ян и Сенсан, които са се намесили по някое време, и, накрая, главатарят на просяците, комуто Сенсан е обещал част от своя дял.

Както току-що обясних на сержанта, особено ме тревожи неочакваната трескава активност на убиеца. Чудя се дали не би могла да се обясни с внезапната поява на някаква съвсем нова фигура,

напълно необвързана със самата кражба на златото. Ала това предположение се гради единствено на интуицията ми. И, накрая, съществува проблемът с привидението. До тази вечер пренебрегнах мълвата за него с убеждението, че е просто измислица на суеверни и невежи люде. Самият Ма Жун не бе твърдо убеден, че го е зърнал вчера. Но тази нощ се е появило недвусмислено, при това е взело дейно участие в опита за покушение над живота на Ма Жун. Ето защо отсега нататък ще трябва да се съобразяваме и с това тайнствено привидение. Ти как мислиш, Ма Жун?

Помощникът мрачно поклати глава:

— Каквото и да представлява всъщност този призрак, господарю, явно е в съзаклатие с убиеца. Онзи, ден ми ползи скрития път към стария кладенец не за да ми помогне, както лекомислено предположих. Направи го, за да ме подмами към най-отдалечения край на градината, където убиецът ме е чакал зад пролуката на външния зид. Щом са видели, че слизам в кладенеца, са решили, че ако ме убият долу в него, ще си спестят усилието да крият после трупа ми. Тази вечер пък проклетото привидение ме подмамваше с ръкомахане, за да не забележа как убиецът откътва част от стария зид, за да я стовари върху мен. Но призракът допусна голяма грешка, като вдигна внезапно ръце, за да даде знак на убиеца, че съм на подходящото място. Този отривист жест ме сепна, аз се заковах на място и това ми спаси живота, без да пострадам ни най-малко!

Съдията Ди кимна. Прегледа бележките си, после попита:

— А би ли могъл да опишеш привидението по-подробно?

— Как да ви кажа, господарю, и двата пъти я зърнах само отдалеч, на слабата лунна светлина. Мисля, че беше облечена в бяла прозрачна роба с ефирно наметало на главата. Лицето и не се виждаше. В едно съм сигурен — на ръст е доста висока.

— Напълно ли си убеден, че е жена, Ма Жун?

Помощникът подръпна колебливо мустак и накрая каза неуверено:

— Всички говорят за някаква бяла жена пък и тази дреха. Но, разбира се, това не е доказателство. И мъж може да я облече. От друга страна, самата фигура ми се стори по-скоро женска. С широк ханш и тесни рамене. Чакайте да си спомня дали съм зърнал очертания на

женски гърди... Да... или... — той поклати разочаровано глава. — Съжалявам, господарю. Наистина не мога да кажа.

— Не се притеснявай, Ма Жун. Най-важното е, че вече знаем едно, това е човешко създание от плът и кръв. Впрочем гледай да идеш утре заран в скита, за да видиш как е Фан. Ще се срещнем отново тук в кабинета ми след закуска. Трябва да предприемем решителни действия, и то колкото може по-бързо. Убиецът е отчаян и решен на всичко, може всеки момент отново да нападне. Отвори прозореца, Хун. Много задушно стана, май се задава гръмотевична буря. А по това време на годината те са си страшнички. Ще постоя още малко в кабинета, ще се опитам да си събера мислите. Лека нощ!

ГЛАВА XVIII

Ма Жун не успява да спаси живота на една жена; старшият писар разказва как вестта за съкровището е пристигнала в Ланфан

Силната гръмотевична буря, която се разрази над Ланфан няколко часа преди зазоряване, бе прочистила и освежила въздуха. Когато съдията Ди, придружен от третата си съпруга, излезе в градината за кратка утринна разходка, над езерото с множество разцъфтели бели и розови лотоси се стелеше хладна омара. Съдията реши, че ще е добре да изядат сутрешния си ориз в беседката.

Хранеха се в пълно мълчание, наслаждавайки се на свежия въздух и очарователната гледка. След като приключиха, останаха още малко при червените мря морни колони, като от време на време хвърляха недоядени зърна ориз на златните рибки. Порадваха се на ловките движения, с които рибките се стрелкаха из под големите плаващи листа, после третата съпруга заговори:

— Снощи се върнахте у дома много късно, спяхте неспокойно и през цялото време се мятахте насън. Някакви лоши новини ли има?

— Да, изгубихме един стражник, който оставя жена и две дечица, а друг беше тежко ранен. Но съм убеден, че приближаваме към края на този ужасен случай. Липсва ни само последната брънка от веригата и се надявам днес да я открия.

Тя го изпрати до градинската врата.

Съдията завари Ма Жун и сержант Хун в кабинета си. След като му пожелаха добро утро, помощникът започна:

— Току-що се връщам от скита, господарю. Фан вече е по-добре. Игуменката смята, че за десетина дни ще се оправи напълно. Дори предложи дотогава да оста не при нея.

— Чудесно! — каза съдията, докато се настаняваше зад писалището си. — Като че ли наистина е най-добре Фан да остане

засега в скита. Знаете ли, снощи премислих отново всички възможни варианти в нашия случай. Реших, че днес трябва най-напред отново да претърсим изоставения храм, после да проведем подробен разпит на главатаря и неговата дъщеря.

Ма Жун се раздвижи неспокойно на стола. Прокашля се смутено и каза:

— Да ви призная, господарю, останах с впечатление, че Пролетно Облаче действа като съгледвач на баща си и другарите му крадци.

— Същото си помислих снощи и аз, когато видях скицата на храма — отбеляза сухо съдията. Отвори чекмеджето и сложи листа на писалището. Приглади го с ръка и добави: — Трябва да призная, че ще ни свърши хубава работа.

Ма Жун се надигна. Наведе се над писалището и нетърпеливо подхвана:

— По този план мога най-подробно да ви опиша как преследвах снощи убиеца, господарю. Вижте, на това място се промъкнах през дупката в стената. Влязох в храма през малката врата и...

Той продължи да описва преследването из тъмната зала стъпка по стъпка. Съдията го слушаше разсеяно и подръпваше бакенбардите си, втренчен в извивките на чертежа..

-... И тогава краката ми се заплетоха в онази дяволска въжена стълба — продължаваше Ма Жун. — Ето на това място, после...

Съдията внезапно удари с юмрук по масата тъй силно, че чашите иззвънтяха.

— Пресвети небеса! — извика той. — Ето какво било! Защо не се сетих веднага? Докато обикалях храма оня ден, уж добих ясна представа за вътрешното разположение, а съм пропуснал да отбележа такава очевидна подробност!

— Какво?... — понечи да запита сержант Хун.

Съдията дръпна рязко стола си назад и скочи на крака.

— Почакайте малко! Първо трябва да подреда всичко логически. Благодарение на невероятно точната скица на момичето открих липсващото късче от мозайката, приятели. Нека сега да помислим къде точно му е мястото... Да, най-сетне от цялата бъркотия започна да изплува нещо свързано. Но... — той поклати нетърпеливо глава и закричи из стаята с ръце на гърба.

Ма Жун се засмя доволно. По време на днешното си посещение в скита намери сгоден случай да поговори насаме с Пролетно Облаче и тя се показва доста благосклонна към предложението да му стане сериозна приятелка. Това, че неволно беше дала в ръцете на съдията важна улика, може би щеше да заличи от съзнанието на Ди спомена за скорошното ѝ невъзпитано държание. По лицето на сержант Хун също бе изписано задоволство, защото дългият опит му подсказваше, че случаят приближава логичната си развръзка. От коридора долетяха тежки стъпки от ботуши и в стаята се втурна началникът на стражата.

— Току-що при мен беше офицерът, отговарящ за северозападния квартал, ваше превъзходителство — докладва задъхано той. — Там стават размирици. Местните татари хвърлят камъни по магьосницата си и нищо чудно вече да са я пребили. Нашите хора направили опит да се намесят, но тълпата ги погнала с тояги и тухли.

Ма Жун хвърли въпросителен поглед към съдията. Когато той кимна, помощникът скочи енергично, измъкна тежкия камшик от колана на началника и изтича навън. В двора на конюшната двама коняри тъкмо разтъркваха хълбоците на един жребец. Ма Жун се метна на гърба му, както беше неоседлан, и препусна през портата.

Излязъл веднъж на улицата, той премина в галоп. Навалицата се отдръпваше мигновено, щом чуеше тропота на подкованите копита и зърнеше забързания конник. Улиците на северозападния квартал изглеждаха зловещо пусати. Той видя, че над ниските покри ви се стеле дим, и дочу откъслечни крясъци.

Пресечката, в която живееше Тала, бе задръстена от пъстро множество. Стотина татари се блъскаха един в друг с буйни викове и ругатни. Трима индуси тъкмо хвърляха подпалени факли върху сламения покрив на къщата под насърчителните възгласи на няколко размъкнати женища, изправени пред портите от другата страна на улицата. Ма Жун изплющя с тежкия камшик по голите, лъснали от пот гърбове на най-близките татари и пришпори коня си да връхлети безпощадно върху тях. С гневен ропот тълпата на обиколи ездача, но щом видяха униформата, хората започнаха да отстъпват намръщено.

Ма Жун скочи от коня и изтича към жената, просната до вратата на кирпичения зид. Дългата роба на Тала беше станала на парцали, целите подгизнали от кръв, а по нежните ръце, с които бе прикривала лице то си, се виждаха ужасни рани. Земята около тялото беше

покрита със счупени пръти и камъни. Щом Ма Жун коленичи до нея, покрай главата му профуча парче тухла и се разби в стената. Той се обърна и видя полугол татарин да се навежда за втори камък. Бърз като светкавица, Ма Жун скочи на крака и го погна. Успя да го сграбчи за дългата плитка с лявата си ръка, а с дясната го цапардоса по тила с дебелия край на камшика. Блъсна настрана омекналото тяло и изкрещя срещу тълпата:

— Донесете кофи с вода и загасете огъня. Да не искате и вашите къщи да пламнат?

Тала лежеше с разперени настрани ръце. Веждата и бе разцепена от кървава резка, лявата част на черепа беше ударена с тежък камък.

— Сега ще те кача на коня и ще те отведа в... — заговори той.

Тя се втренчи в него с единственото си, налято с кръв зрящо око и прошепна:

— Изгорете... тялото ми.

Внезапно се разнесе трясък, последван от уплашени писъци. Покривът на къщата на Тала се бе срутил. И тогава се показва огромната глава на изрисуваното свирепо божество. Червеното му лице изглеждаше още по-страховито, разкривено от пламъците.

Ма Жун грабна жената на ръце и се отдръпна от стената, тъй като от покрива падаха пламтящи трески. Видя как окървавените и устни се размърдаха, и с усилие долови шепота ѝ:

— Разпилейте праха ми...

Последва кратка агония, цялото ѝ тяло се разтърси в гърчове и после се отпусна безжизнено в ръцете му.

Той положи внимателно мъртвата жена през гърба на коня. Татаринът, когото бе пребил, явно бе отнесен някъде от другарите си. Останалите бяха коленичили с лице към къщата на Тала, обхванати от свещен ужас. Горящата глава на божеството ги гледаше с ехидна усмивка.

— Ставайте веднага, глупаци, и се хващайте да гасите! — изкрещя им Ма Жун.

После се метна пак на коня и препусна към съда, закрепил мъртвото тяло пред себе си. Съдията Ди прие новината за размириците спокойно. Изглежда замислено Ма Жун и сержант Хун, след което каза:

— Тала е била обречена още от мига, в който е приела новата нечестива религия, неизменно водеща до гибел. Имам нареждане да не

се меся във верските разпри на варварите, затова няма да предприема никакви действия срещу обитателите на онзи квартал. Разбира се, веднага ще кремираме тялото на магьосницата според последното и желание.

Силен удар по големия гонг в съдебната зала прекъсна думите му. На съдията той прозвуча като звън, бележещ края на заупокойна молитва в будистки храм, за да призове душите на умрелите в отвъдното.

— Съдебното заседание ще започне всеки момент — каза той. — Най-добре да идеш да си починеш, Ма Жун, защото следобед ще претърсваме храма. А сержантът ще дойде да ми помага в съда. Май отново ни чака дълго съдебно заседание, тъй като случаят Као срещу Ло се преразглежда — сега пък ответната страна представи нов доказателствен материал. В края на заседанието ще дам разпореждане да освободят скитника Алю. Извади служебната ми роба, Хун.

След като уреди изгарянето на трупа на Тала, Ма Жун тръгна право към караулното помещение. Съблече се съвсем гол, седна със скръстени крака на каменния под и накара двамина стражници да го облеят с кофе студена вода. После се качи в таванската си стаичка, както си беше гол, и се хвърли изнемощял на дъсченото войнишко легло. Чувстваше се страшно изморен, защото беше отишъл в скита още призори, само след няколко часа сън, а и напрегнатата нощ в храма бе изцедила докрай силите му. Но щом затвори очи, пред погледа му се яви ужасно обезобразеното лице на Тала. После отново я видя, както стоеше онзи ден пред него — гола, стъпила на купчината черепи... Той се мятеше в леглото и ругаеше отчаяно, докато най-сетне се унесе в безпаметен сън.

Събуди се с натежала глава. Погледна през прозореца и установи, че е късен следобед. Докато преглъщаше купа студена юфка в караулното, един от стражниците му каза, че старшият писар се е завърнал от Тонкан и току-що е минал през портата, запътен към кабинета на съдията Ди. Ма Жун заряза недоядената закуска и изтича към сградата на трибунала.

Съдията Ди се беше разположил зад писалището, до него стоеше сержантът. Старият писар беше седнал на един стол отсреща и изглеждаше както винаги, безупречно изряден и прилежен. Ма Жун също седна, и изгледа удивен множеството бележчици, подредени в

редичка върху писалището, до една изписани с познатия едър почерк на съдията Ди. Най-отгоре се виждаха седем по-големи картончета, с каквито обикновено се бележеха важните места в съдебните папки. Помощникът понечи да се извини за закъснение то, но съдията вдигна ръка да го възпре:

— Идваш тъкмо навреме, Ма Жун, за да чуеш отчета за пътуването на писаря до Тонкан — а на самия служител кимна подканящо: — Продължавай!

— Командирът на военния конвой любезно ме покани да се присъединя към тях, ваше превъзходителство, та наистина пропътувах по-голямата част от пътя насам удобно, а и бързо. Последната отсечка минах на кон заедно с едни търговци на чай. Яздихме цяла нощ. По някое време се разрази гръмотевична буря, но извадихме късмет, защото успяхме да се скрием в горски заслон на един планински рид. А после...

— Доста дълго пътуване — прекъсна го припряно съдията. — Засега ми разкажи само най-съществено то, което си научил в Тонкан. Може да изслушам подробния ти доклад, след като си починеш.

— Благодаря, ваше превъзходителство. Бих искал да започна с това, че съдебният персонал в Тонкан се отнесе към мен изключително любезно. Осигуриха ми най-добрата стая в странноприемницата за високопоставени гости.

— Чудесно, ще изпратя благодарствено писмо на колегата си. Какво научи за престоя на ковчежника там?

— Запознах ме със служителя, който е придружа вал и обслужвал ковчежника. Той ми каза, че задачата му не била никак трудна, защото ковчежникът бил уморен от дългото пътуване и отклонил покана та на магистрата за вечеря. Когато му занесли вечерния ориз, помолил да му изпратят сарач, понеже един от куфарите му се сцепил. След като сарачът си тръгнал, ковчежникът се затворил в стаята да си почива. Не е приемал други посетители и на другия ден заминал — писарят се поклони на сержанта, кой то побутна пред него чаша чай. Отпи няколко глътки и продължи: — Началникът на местната стража издири по моя молба сарача. Нарича се Лю, възрастен, доста словоохотлив мъж. Започнал като златар, но с времето зрението му отслабнало и се пренасочил към кожарския занаят. Спомняше си посещението при ковчежника съвсем ясно, защото

няколко дни по-късно до него стигнал слухът за откраднатото злато, та...

— Да, да, разбира се. Какво се е случило по време на посещението му?

— Ами какво, ковчежникът го завел в спалнята си и му показал спукания куфар. Лю го огледал внимателно и заявил, че коженият материал е твърде доброкачествен и едва ли ще се сцепи повече. Ковчежникът се успокоил от тези думи и платил щедро на Лю. Окуражен от любезността на един толкова високопоставен имперски чиновник, Лю похвалил изящната изработка на златния медальон, който носел ковчежникът, като пояснил, че разбира от тези работи, тъй като навремето бил златар. Дворцовият пратеник казал, че в такъв случай има още работа за него. Извадил от ръкава си специално ключе и отключил куфара с пукнатината. Стоял с гръб към Лю, но той успял да зърне в огледалото за шапки на масата, че куфарът е пълен със златни слитъци. Ковчежникът го затворил и се обърнал към Лю с голям слитък в ръка. Казал, че е твърде дълъг и едва се е сместил, та го бил сложил най-отгоре върху дрехите си и вероятно по тази причина кожата се била сцепила. Попитал Лю дали може да го среже на две, но без да пропадне и прашинка злато. Майсторът имал нужната пила в занаятчийската си чанта и след като свършил, веднага си тръгнал. Ето това е всичко, господарю.

Съдията погледна многозначително двамата си помощници, после полита старшия писар:

— Казал ли е Лю на някой какво е видял?

— За съжаление на доста хора, ваше превъзходителство. Тъй се случило, че златарската задруга провеждала същата вечер обичайната си сбирка, и Лю раз казал на всички за странната поръчка. На тези хорица изключително рядко им се случва да чуят за подобни съкровища в затънтения си град, та започнали да умуват защо един имперски ковчежник пренася през граница такава огромна сума.

— Свършил си чудесна работа! А сега, след като си отдъхнеш, няма да е зле да прегледаш протоколите от вчерашното съдебно заседание, а и от днешното. Трябва да ти съобщя, че делото „Као срещу Лю“ е възобновено.

— Наистина трябва да прегледам тези протоколи, ваше превъзходителство — нетърпеливо каза старият служител. —

Подозирах аз, че и двете страни ще из вадят някакви допълнителни аргументи за решителния момент, особено близките на Као. Но съществува един деликатен спорен въпрос, а именно вторият брак на третия братовчед и...

— Ето ти двете папки — побутна ги нетърпеливо съдията Ди. — Утре отново ще изслушам и двете страни.

Старият писар се надигна и излезе от стаята, стиснал под мишница папките.

— Ковчежникът е допуснал груба грешка — отбеляза сержантът. — Трябвало е да каже на Лю да излезе, докато е вадел златния слитък от куфара.

— Разбира се — каза Ма Жун, — но това не ни приближава ни най-малко към отговора на загадката. Как да разберем кой от многото занаятчии от задругата е донесъл новината в Ланфан? Може например да е бил някой приятел или...

— Това вече няма значение, Ма Жун — прекъсна го съдията. — Важното е, че установихме със сигурност как тайната се е разчула, освен това, че е станало преди пристигането на ковчежника тук и че вестта се е разнесла сред местните занаятчии. Изобщо не ми е нужно да знам останалите подробности.

— Тръгваме ли за изоставения храм, господарю? — попита Ма Жун. — Там, разбира се, пазят четирима стражници, но никак не ми се нрави, че златото си седи ей тъй.

— Засега ще изчакаме. Както обясних на сержанта преди пристигането на писаря, в главата ми вече се оформи някаква теория за случая. Трябваше грижливо да обмисля и да претегля всеки отделен факт и най-внимателно да сравня датите. Те играят основна роля. Затова съм наредил тези листчета тук. Заключениеята си нанесох на тези седем картончета, все едно седем карти за игра. На всяка съм написал по едно име и най-същественото, което се знае за него. Впрочем тези листчета вече не ми трябват — съдията издърпа чекмеджето и ги смете вътре с края на ръкава си. — А сега ще разгледаме внимателно картите. Щом ми съобщиха за пристигането на писаря, ги обърнах обратно, защото старецът има набито око.

И така, всяка карта носи името на един заподозрян.

ГЛАВА XIX

Съдията Ди подрежда карти; Ма Жун е изпратен да доведе един отделен участник в срещата на всички гости

Съдията Ди се изправи в креслото си и заяви със скръстени на гърдите ръце:

— Преди да ви обясня защо подозирам именно тези седмината, поотделно или по двойки, ще ви кажа, че случаят е един. Онзи ден — о, небеса, толкова отдавна ми се струва! — мислехме, че имаме работа с три отделни случая. Двата са отпреди близо година: кражбата на императорското злато и загадъчното послание на девойката Нефритова Звезда. Третият, убийството в храма, датира от онази вечер и днес сутринта се убедих от скицата на Пролетно Облаче, че изчезването на госпожица Нефритова Звезда е свързано с извършените там престъпления. Всъщност става дума за едно-единствено престъпление, приятели мои, но с множество разклонения. Всичко започва с кражбата на златото от ковчезника. Покрай тези петдесет златни слитъка се заплита прелюбопитна сложна мрежа от противоречиви човешки страсти. Налей ми още една чаша, Хун.

Съдията изпи припряно чая, после порови из чекмеджето и извади лист хартия.

— Преди няколко минути отбелязах, че датите представляват особено важни улики в този случай. Ето, подредил съм някои от тях. Погледнете!

Сержантът и Ма Жун придърпаха столовете си към писалището и прочетоха онова, което бе написал.

Преди петнайсет години (година на Заека):

— Властите затварят храма „Пурпурни облаци“, построен е скитът и в него са настанени монах и монахиня, отрекли се от новата вяра.

Миналата година (година на Змията):

- 15X — женитба на господин и госпожа У;
- 2XIII — кражба на златото на ковчезника;
- 20XIII — вдовицата на Чан става игуменка на скита;
- 6.IX — изчезва Мин Ао;
- 10.IX — зов за помощ, изпратен от госпожица Нефритова

Звезда.

Ма Жун вдигна очи.

— Кой е този Мин Ао, господарю? — попита той.

— Не помниш ли какво разказа сержант Хун, след като прегледа оня ден папката с изчезналите? Тогава откри, че братът на ковача Мин Ао е обявил внезапното му изчезване през нощта на шестия ден от деветия месец, и оттогава няма никаква вест за него. После пък от Ли Мей научихме, че госпожа У е живяла, преди да се омъжи за префекта, с някакъв майстор на ковани украшения, който я изоставил преди година. Днес следобед накарах сержанта да разпита дискретно брата на Мин Ао и Хун получи от него потвърждение, че настоящата госпожа У наистина е съжителствала известно време с Мин Ао. Той бил майстор ключар и надарен ковач, но си останал хай мана и негодник — точно както каза Ли Мей, когато спомена за предишния живот на госпожата. Както и да е, засега запомнете тези имена и дати! Те са от особено значение — той се наведе напред и обърна първата карта. — С тази карта представим У Дзунджен, бившия префект. Той е останал почтен през цяла та си служебна кариера. Но в последните няколко години, след като е обеднял и се е оженил за доста проклета жена, характерът му се е променил. Втора та карта е с името на госпожа У. Слагам я до съпруга и. Ще се съгласите, че има голяма вероятност тази двойка да е дочула новината за пристигащото от Тонкан злато. У често е посещавал дюкяна на Ли Мей, а госпожа У е живяла с ковач. Научавайки вест та, те са осъзнали, че това може би е големият шанс в живота им. Жената се е свързала с предишния си любовник Мин Ао, който е откраднал златото и го е заменил с оловни плочки. Този последен ход вероятно е бил замислен от У. Мин Ао успява да скрие златото някъде в храма. Но тогава възниква непредвидено усложнение. Той изведнъж отказва да разкрие къде точно е скривалището — може би от яд, че любовницата му се е омъжила за друг. Или пък е искал сам да сложи ръка на цялото съкровище. Можем само да гадаем за точните причини. Едно обаче е

сигурно: господин и госпожа У за нищо на света не желаят да се примирят. Те оказват натиск върху майстора, нищо чудно да са го изтезавали. След четири дни той е убит и тялото му изчезва безследно. Тогава двойката за почва системно претърсване на храма. Месеци наред няма никакъв резултат. После се появява ново усложнение. Ян успява да изтръгне тайната за съкровището от госпожа У — имаме солидни основания да вярваме, че двамата са били любовници. Може и да я е узнал, шпионирайки господин У. Ян наема Сенсан, за да изнудва семейството на префекта. Тогава съпрузите подмамват Ян и Сенсан в храма и ги убиват.

— Ако тази теория е вярна — възбудено се обади Ма Жун, — тогава онова проклето привидение е била маскираната госпожа У. Но какво се е случило с Нефритова Звезда?

— Според мен тя е открила, че баща ѝ и мащехата ѝ са убили Мин Ао, затова те са взели решение незабавно да премахнат и нея. Мащехата я е мразела, а и за самия баща изчезването и би било начин да се освободи от гузността заради срамната страст, която е изпитвал към дъщеря си. Вчерашните постъпки на двамата дават пълни основания за такива догадки. Съобщението, разлепено из града по мое нареждане, ги е изплашило до смърт. Чудели са се дали вече не разполагам с решителни улики за извършеното от тях убийство на момичето, дали няма всеки момент да ги призова на разпит. Тогава са избрали нападението като средство за самозащита. Жената тича при третата ми съпруга, а той — при мен в отчаян опит да разберат какво съм разкрил, и с много приказки да ме накарат да се усъмня в заключенията си. Версията ми обаче има един съществен недостатък. Господин У е бил в състояние да хвърля камъни по Ма Жун на дъното на кладенеца и да бутне част от порутената зидария на храмовата ограда върху него, но ми се струва неправдоподобно възрастен и слаб мъж като него да удуши силния Ян и да намушка с нож пъргавия Сенсан. Нима би могъл сам да премести трупа на Сенсан и да ти се изплъзне тъй ловко в тъмния храм, Ма Жун? А ти, сержант, имаш ли да добавиш нещо?

Хун поклати отрицателно глава и съдията продължи:

— Ето я сега и третата карта, сарафинът Ли Мей. Той, разбира се, е имал най-голяма възможност пръв да научи новината от Тонкан. Както знаем, госпожа У не е живяла особено благочестиво, преди да се

омъжи за бившия префект. Защо да не допуснем, че е под държала връзка и с Ли със или без знанието на Мин Ао? Когато по-късно господин У се влюбва в нея, Ли Мей насърчава неговия избор: какво по-удобно за него от това да омъжи любовницата си за своя най-добър приятел! У пък е решил да му даде дъщеря си за жена. Още по-добре: Ли ще има млада хубава женичка, а и ще разполага с благовиден предлог, за да продължи тайно връзката си с мащехата. Ли Мей и госпожа У организират кражбата на златото, използвайки Мин Ао за оръдие. Но отново възникват двете непредвидени спънки, за които вече споменах: Мин отказва да разкрие къде точно е закопал златото, затова те го убиват. Нефритова Звезда успява да разбере истината за убийството или за изневерите на мащехата си и на свой ред бива премахната. Госпожа У отдавна я ненавижда, а Ли предпочита златно съкровище пред младичка булка. Що се отнася до двойното убийство в храма, Ли Мей е висок и як мъж в добра физическа форма, която поддържа с лов. Достоен противник за теб при гонитбата из тъмния храм, Ма Жун! Да имаш някакви възражения, сержант?

По лицето на Хун бе изписано колебание. След известно мълчание той каза:

— Но, господарю, как се връзва подобно предположение с опита на Ли Мей морално да опетни госпожа У? Та той направи всички възможно, за да изтъкне съмнителното и поведение в миналото.

— Възможно е да го е сторил умишлено, за да ни заблуди, че няма нищо общо с нея. Ли е знаел отлично, че не разполагаме с абсолютно никаква конкретна улика, и предварително я е подучил какво точно да каже на третата ми съпруга. Значи засега разполага ме с двама заподозрени мъже и една жена. Четвърта та карта отново е свързана с жена. Ето обръщам я и я поставим до тази на Ли Мей.

Сержант Хун се наведе и възкликна изумено:

— Игуменката!

— Да, игуменката. Да не забравяме, че е вдовица на златар, и няма никакво съмнение, че е познавала колегата на мъжа си Ли Мей. Ами ако допуснем, че е имала с него тайна любовна връзка? Според съдебния регистър съпругът и е починал през първия месец от годината на Змията, внезапно получавайки сърдечен удар. Дали не е разкрил случайно изневярата на жена си с Ли, след което въпросната двойка му е помогнала да напусне нашия грешен свят? Мисля, че си

струва подробно да проучим обстоятелствата около неговата смърт. Както и да е, в случая е по-важно, че през месеца, в който е откраднато златото, тя става игуменка на скита: идеално положение за човек, който желае да тършува необезпокояван в изоставения храм за скрито съкровище. И накрая, тя предварително знаеше, че ти, Ма Жун, ще отидеш да огледаш околностите на храма. Самият аз и го съобщих на тържествената вечеря по случай рождения ден. При това тя си тръгна много рано, веднага щом приключихме с последното блюдо. Извини се, че имала главоболие.

— Следователно се е завърнала в храма тъкмо на време, за да ме примами към стария кладенец — горчиво отбеляза Ма Жун. — А снощи, след като е помогнала на неизвестния убиец да срути върху мен цяла грамада откъртена зидария, е разполагала с достатъчно време, за да се завърне в скита, докато аз гонех Ли из тъмния храм. Но тогава какво е мястото на Нефритова Звезда в тази версия, господарю?

— Същото, както и в предишния случай: заварила е на местопрестъплението убийците на Мин Ао.

— Допускам дори, че игуменката се е наслаждавала при убийството на горкото момиче — подметна злобно Ма Жун. — Прислужничката ѝ ми разказа с какво злорадство тази жестока гадина я пердаши с пръчка. А какво, господарю, се е случило с Нефритова Звезда според вас?

— Според думите на Тала — отвърна замислен съди ята — е умряла с прекършен врат. И то на десетия ден от месеца — същия, в който е изчезнала от дома си. Но пък от съобщението в абаносовата кутия излиза, че е починала някъде около дванайсетия ден.

— Датата, която тя посочва в зова си за помощ, ми изглежда правдоподобна — отбеляза сержант Хун. — Държали са я в плен от десети до дванайсети без храна и вода.

Съдията Ди се пресегна към петата карта.

— Тази е с името на Ли Къ, художника. Както виждате, поставил съм го между госпожа У и игуменката. И така... Ли Къ е имал съвършено същата възможност да научи за златото, както и брат му Ли Мей, защото тогава все още е живеел в неговия дом. Пак по тази причина е могъл да срещне там и Мин Ао, и жената, която по-късно става госпожа У — съдията премести картата по-близо до тази на госпожата и загледа оформилата се двойка с доволна усмивка. —

Трябва да призная, че тази комбинация ми допада. Определено! Една чувствена жена, омъжена за престарял мъж, и един безотговорен художник, поклонник на романтичната любов, който се навърта около нея. И двамата наближават средната възраст, когато страстта е дори попламенна, отколкото в младостта.

— Ли Къ също знаеше, че възнамерявам да ходя в храма — промърмори Ма Жун. — Казах му го, когато го срещнах, отивайки към Източната врата. А и първоначално абаносовата кутийка е била притежание на Ли. Освен това той ходи по планините, як е и е издръжлив. Затова така ловко ми се изплъзна в храма.

Съдията кимна, после измести картата на Ли Къ по близо до тази на игуменката и заяви:

— Тази комбинация определено не ми харесва толкова. Но пък да не забравяме онези отблъскващи будистки картини, които рисува Ли. Сигурно навремето подробно е изучил изложените в храбра оригинали, пак там може да се е запознал и с игуменката, която още като съпруга на Чан е била ревностна будистка. Така, минавам на шестата карта, с името на Ян.

— Но той нали е убит! — възкликна учуден сержантът.

— Да не пренебрегваме умрелите, Хун, припомняйки си предупреждението на Тала. Умишлено сложих картата на Ян върху тази на Ли Къ, а до тях — картата на госпожа У. Гледайте, тази комбинация е дори по правдоподобна от онази между Ли Къ и госпожа У. Една неудовлетворена чувствена жена и доста по млад от нея студент бохем живеят под един и същ покрив. Да предположим, че тя е казала на Ян за златото и го е склонила да свърши черната работа. Видяхме трупа на младежа: жилаво момче, способно без затруднения да се справи и с Мин Ао, и с Нефритова Звезда.

— Но по-късно самият Ян е бил убит заедно със Сенсан — възрази сержант Хун.

— Именно! Затова и сложих картата му върху тази на Ли Къ. В месеците след кражбата на златото картината се променя. Госпожа У пренасочва чувствата си към Ли Къ. Заявява решително на Ян, че между тях всичко е свършено и той съответно трябва да забрави за съкровището. Но студентът отказва да се примири. Отива при художника и му заявява, че не дава пукнат грош за бившата си любовница, но си иска половина та от златото. За да може да държи

под око действията на двойката, Ян принуждава Ли Къ да го наеме за прислужник със заплахата, че в противен случай ще разкрие изневярата пред стария префект. Впоследствие обаче решава, че не си струва да се занимава с дребна риба като художника, и намисля сам да при свои всичкото злато. За целта се свързва със Сенсан, изпечен негодник, който му е бил нужен при претърсването на храма. Ала там са били изненадани и убити от Ли Къ и госпожа У — съдията Ди вдигна в ръка шестте карти. Облегна се назад в креслото, разбърка ги и заяви: — Възможни са, разбира се, и други комбинации, но смятам, че засега успяхме да обхванем най-правдоподобните, които трябва да има ме предвид при разследването.

— Остана още една карта, господарю! — обади се Хун.

Съдията се надигна отново.

— А, да, седмата! — обърна я той и тя се оказа изцяло черна. Той я вдигна и отрони бавно: — Първоначално я бях нарекъл „привидението от храма“. Но после реших да я оцветя изцяло в черно. Тази карта всъщност означава „смърт“.

Той мушна черната карта сред останалите, разбърка ги и хвърли колодата в чекмеджето. После скръсти ръце и продължи:

— При обичайния начин на действие би следвало оттук насетне да започнем най-подробни и щателни проучвания. Нормално би било да проследим назад живота на всеки от заподозрените, да разпитаме домашните им прислужници, продавачите от дюкяните, в които пазаруват, и тъй нататък. Това би отнело няколко седмици, ако не и месеци, дори при условие че нашите приятели Цяо Тай и Тао Ган бяха тук и се включеха най-активно. За щастие имаме възможност да използваме далеч по-кратка процедура — той при дърпа към себе си скицата, начертана от Пролетно Облаче, забарабани по листа и заяви: — Благодарение на този точен план ще сме в състояние още тази вечер да проведем решаваща проверка на версиите. Преди половин час изпратих един служител да занесе две писма. Едното е адресирано до господин и госпожа У, другото — до техния приятел Ли Мей, сарафина. По каних ги да се явят след два часа в изоставения храм, за да им съобщя на място резултатите от издирването на Нефритова Звезда.

— Ами Ли Къ и игуменката повикахте ли, господарю? — попита Ма Жун.

— Нея ще доведе лично от скита. И без това мислех да камина, за да видя как е младият Фан. А пък ти, Ма Жун, сега ще отидеш в дома на Ли Къ. Кажу му, че съм наредил да го отведеш в изоставения храм, за да му покажа там нещо, за което друг не бива да научи, и да му искам съвет. Преведи го по задната пътека, за да не види останалите. Ще изчакате зад храма и щом той ми потрябва, ще ти дам знак да го доведеш. Тогава ще влезете през малката задна врата в централната зала.

Ма Жун се надигна веднага, но съдията побърза да добави:

— И го дръж непрекъснато под око. Заподозрян е в убийство!

— Няма да му дам да мръдне — заканително обеща помощникът и излезе.

Съдията също се изправи:

— Хайде, Хун! Трябва да стигнем, преди да са дошли гостите. Искам първо да проверя теорията си, а после — всеки заподозрян поотделно.

ГЛАВА XX

По един, по двама гостите се разотиват, след като са научили истината; Ма Жун изрича горчиви мъдрости

Стражниците при Източната врата се блещеха зяпнали в официалния кортеж. Най-отпред яздеха двама конници, които удряха по малки метални гонгове и крещяха:

— Направете път! Направете път! Минава негово превъзходителство съдията!

Следваха други двама, понесли високи пръти с фенери на върха, върху които се четеше, изписано с едри червени йероглифи: „Окръжно съдилище на Ланфан“. Следваха десет униформени носачи, крепящи официалния паланкин на съдията Ди. Началникът на стражата яздеше отстрани, шествието завършваха десетина конни стражници.

Когато кулитата, скитниците и просяците, струпани покрай сергиите от двете страни на извънградския път, зърнаха кортежа, се събраха на тълпа и тръгнаха след него. Началникът на стражата им изкрещя да се пръснат, но съдията надникна през завеската на паланкина и му каза:

— Нека дойдат, щом имат желание.

Съдията Ди и сержант Хун слязоха от паланкина пред каменното стълбище. Припомняйки си изтощителното изкачване, съдията бе облякъл не официалната си роба, а тънка сива памучна дреха с черни кантове и широк пояс. На главата си бе сложил висока квадратна шапка от черен сатен.

В предния двор на храма стражниците закрепиха от двете страни на трикрилата порта прътите с официалните фенери. Съдията им нареди да чакат на място и тръгна към централната зала, придружен от сержант Хун, началника на стражата и старшия, който носеше два фенера, въжена стълба и кълбо тънко въже.

Останаха в залата доста време. Когато съдията отново излезе в предния двор, лицето му изглеждаше бледо и изпито в заревото на фенерите. Той нареди лаконично на началника на стражата да посрещне гостите и заедно да го изчакат пред храма. На стражниците пък заповяда да внесат вътре факли и да преметат пода на залата. След като даде нарежданията си, тръгна по пътеката към скита, придружен от сержант Хун.

Игуменката им отвори собственоръчно, съдията и благодари от сърце за грижите, полагами за ранения войник, и пожела да го види. Стопанката ги отведе в тясното преддверие на параклиса, където Фан лежеше на бамбуково ложе. Пролетно Облаче бе клекнала на пода до един мангал и разпалваше с ветрило тлеещата жарава под една купа с някаква лековита на стойка. Съдията похвали младежа, задето бе успял да открие заровената глава, и му пожела скорошно оздравяване.

— Никога не са се грижили така за мен, ваше превъзходителство — развълнувано каза Фан. — Игуменката ми смени превръзките, а Пролетно Облаче на всеки два часа ми дава да пия лекарство, за да спадне огънят.

Както забеляза сержант Хун, при тези думи той хвърли нежен поглед към момичето, а то поруменя. Щом отново се озоваха в двора пред храма, съдията каза на игуменката:

— Тази вечер съм поканил няколко души в изоставения храм, за да обсъдим извършеното неотдавна тук убийство. Бих искал да присъствате и вие. В религиозно отношение районът е, така да се каже, под ваша", юрисдикция.

Игуменката кимна мълчаливо, стегна още по-плът но качулката около главата си и тръгна след съдията и сержант Хун.

В двора завариха господин У да крачи нервно напред-назад, сплел ръце зад гърба си. За случая се бе облякъл в тъмнозелена роба с широки черни кантове и висока черна шапка, която му придаваше официален вид. Съпругата му, в тъмна рокля и с черно було около косите, седеше на един голям камък. До нея бе застанал господин Ли Мей.

Съдията Ди представи церемониално господата У и Ли на игуменката. Показа се, че тя познава госпожа У, която неколkokратно се бе отбивала в малкия храм, за да запали благовонни пръчици. Изправена в средата на двора, групата си разменяше обичайните

любезности. Мекото зарево на двата големи фенера вадеше от мрака част от сивите стени на храма, като ги правеше не толкова застрашителни. Да не бяха силуетите на стражниците при портата, всичко щеше да изглежда като светско тържество, организирано нарочно в двора на храма, за да се насладят гостите на вечерния хлад.

— Изключително съм признателен на всички вас, че откликнахте на внезапната ми покана и се отзовахте тъй бързо — обърна се към тях съдията. — А сега бих искал да ме придружите до централната храмова зала. Там ще ви обясня защо държах да дойдете тази вечер.

Той закрачи през двора. Шесткрилата врата бе широко разтворена и те влязоха в залата, която този път бе осветена от множество факли, закрепени в специалните гнезда, издълбани навремето в стените.

Съдията Ди тръгна към олтарната маса в дъното, мислейки си, че преди много години, когато тези стени все още са били покрити с пъстроцветни фрески, а олтарът се е губел под множеството обредни съдове, залата трябва да е изглеждала доста внушително. Той застана с гръб към масата и махна с ръка на съпрузите У да се приближат. Когато те се изправиха пред него, той помоли игуменката да застане от дясната им страна, а господин Ли Мей — от лявата. Междувременно началникът на стражата се бе изпънал до левия ъгъл на олтарната маса, а старшият — до десния. Всички застинаха в очакване. Сержант Хун остана доста по назад, при колоните с шестимата стражници.

Съдията гледаше строго четиримата пред себе си, поглаждайки дългата си черна брада. Най-сетне се обърна към господин У и изрече съдържано:

— С най-дълбоко прискърбие ви съобщавам, че дъщеря ви Нефритова Звезда не е сред живите. Била е умъртвена тъкмо в тази зала.

Веднага след това направи ненадейно няколко крачки наляво и когато се озова до началника на стражата, изрева:

— Отместете масата!

Началникът хвана здраво левия ръб с две ръце, старшият отсреща направи същото откъм своята страна. Съдията впери изпитателно очи в групата пред себе си. Съпрузите У се спогледаха недоумяващо. Ли Мей беше повдигнал зачудено вежди. Игуменката стоеше чинно изпъната, вторачила големите си без изразни очи в

началника на стражата и старшия. Двамата наклониха напред масата, замръзнали в очакване на нови заповеди. След кратка неловка пауза съдията нареди на своите подчинени:

— Достатъчно.

Щом те пуснаха масата, той се върна на старото си място пред олтара и отново се обърна към господин У:

— Дъщеря ви се е влюбила във вашия секретар Ян Мудъ. Не можете да я вините за чувствата ѝ. Остана ла е без майка във възраст, когато най-много се е нуждаела от нея, а прекаленото четене е напълнило главата ѝ с всякакви фантазии и блянове. За обиграния, лишен от скрупули Ян не е представлявало трудност да разпали чувствата ѝ. Трябва да отделите в сърцето си достойно място за светлата ѝ памет, господин У. След бурната сцена помежду ви в онази нощ тя е избягала от къщи. Но не е отишла при леля си, а е дотичала чак дотук, в изоставения храм, защото е знаела, че любимият ѝ често идва насам. Бързала е да му съобщи за вашия отказ да благословите брака им и да потърси съвет какво да правят по-нататък. Ала не е заварила Ян, заварила е друго — убиеца, който тъкмо е оглеждал резултата от ужасното си престъпление. Това е бил същият човек, който е организиран кражбата на петдесетте златни слитъка от императорския ковчезник по-рано същата година, на втория ден от осмия месец в годината на Змията. Той е бил наел Мин Ао, сръчен ключар и майстор ковач, да влезе с взлом и да открадне златото.

Разнесе се сподавен вик. Госпожа У притискаше устата си с длан. Мъжът ѝ я погледа изумено и тръгна към нея, отваряйки уста да я попита нещо, но съдията вдигна ръка, за да го възпре.

— Господин У, за вас не е тайна, че преди да я направите своя жена, съпругата ви е водила нелек живот. Известно време е прекарала с Мин Ао. Брат му съобщил за неговото изчезване на шестия ден от деветия месец, тоест пет седмици след кражбата на златото и четири дни преди бягството на вашата дъщеря. Онзи, който е наел Мин Ао, за да извърши престъплението, му е наредил да скрие слитъците в изоставения храм и майсторът го е сторил професионално, понеже като опитен ключар е разбирал от всякакви тайници в стените, замаскирани скривалища и прочие. Ала по някое време му се е сторило, че е онеправдан с толкова мизерен дял от печалбата, и е отказал да съобщи на своя работодател къде точно е златото.

Предполагам, че отначало онзи се е опитвал да го склони с обещания, после го е заплашвал и накрая...

— Всичко това не ме интересува особено — нетърпеливо го прекъсна господин У. — Искам да знам кой е убил дъщеря ми и как точно е станало.

Съдията Ди се обърна към сарафина Ли Мей.

— Убиецът е брат ви, художникът Ли Къ.

Кръглото лице на Ли Мей пребледня.

— Моят... моят брат! — запелтечи той. — Винаги съм знаел, че не е стока, но... небеса, да стигне чак до убийство!

— Брат ви — продължи съдията — сигурно е посещавал храма години наред, за да изучава подробно будистките изображения. По някакъв начин е научил за съществуването на крипта дълбоко под този олтар. Както всички сте чували, в повечето големи храмове има такива крипти, в които се укриват обредните съдове при размирици, а понякога в тях намират заслони и самите монаси. Ли Къ е подлъгал Мин Ао да слезе в тази крипта, след което му е заявил, че ще го остави там да умре от глад и жажда, ако не каже къде е скрил златото. Това е станало в нощта на шестия ден от деветия месец, същата нощ, в която е изчезнал Мин Ао. Четири дни по-късно, на десети, Ли Къ е отворил криптата, но е установил, че се е престарал — Мин Ао е бил издъхнал, отнасяйки тайната. Вашата дъщеря, господин У, е заварила художника надвесен над зейналото подземие и той се е видял принуден да я блъсне вътре. Двете тела все още са долу. Моля всички да отстъпят назад. Достатъчно, така е добре.

Той пристъпи към началника на стражата и му нареди лаконично:

— Отворете криптата!

Началникът и неговият помощник отново наклониха олтарната маса. След това с явно усилие я отместиха от стената сантиметър по сантиметър. Щом се образува разстояние от десетина сантиметра, от каменния под внезапно се надигна правоъгълен капак с дължина около два метра и се завъртя около ос, успоредна на стената, точно на мястото, върху която бе стояла досега олтарната маса. От зейналата дупка веднага лъхна зловонна смрад на разложение.

По даден от съдията знак началникът на стражата запали фенер, вързан за дълго тънко въже. Докато той го спускаше надолу, съдията

махна с ръка на господин У да пристъпи до ръба на криптата. Застанали един до друг, двамата надникнаха в зловещия отвор. Гладката тухлена стена се спускаше право надолу на дълбочина около шест метра. В дъното се мержелееха купища боклуци, дървени сандъци с различна големина, няколко глинени делви и изпочупени светилници. Отляво се забелязваха останките на жена, легнала възнак. Дългите коси по черепа ѝ бяха разпилени като ореол, а през прогнилите дрипи на някога кафявата и рокля стърчаха бели кости. От другата страна, близо до стената, се виждаше скелетът на мъж, обърнат ничком, с прострени напред ръце. През дупките на съдраните, покрити с плесен ръкави в светлината на фенера проблясваха златни слитъци.

— Слизах долу с въжена стълба — каза съдията Ди. Гласът му звучеше приглушено иззад шала, с който бе затулил носа и устата си. — В стената точно над трупа на Мин Ао има добре замаскиран тайник. В ужаса на последните си земни мигове той го е отворил и обезумял от глад и жажда, е започнал да вади оттам скритите от него златни слитъци и да ги тъпче в ръкавите си. После се е свлякъл мъртъв на земята върху разпиляното злато. Разбира се, преди да под мами Мин Ао в криптата, убиецът щателно я е преровил, подозирайки с право, че това е най-удобното място за криене на съкровище. Но така и не е открил тайника в стената. Когато след време е отворил криптата и е видял мъртвия Мин Ао, не е могъл да забележи златото. Причината, поради която ние сега го виждаме, е, че дрехата е изгнила и проядена от червеи. В онзи момент убиецът не е допускал, че съкровището е под носа му, и се е впуснал без успех да претърсва целия храм.

Господин У отстъпи назад, силно пребледнял.

— Къде е жестокият изверг, умъртвил дъщеря ми? — попита дрезгаво той.

Съдията кимна към началника на стражата, който излезе през малката задна врата. После Ди махна към капака на криптата.

— Както виждате, този капак е направен от изключително здрав дървен материал, като отгоре са налепени подовите плочки. В крайна сметка е станал толкова тежък, че когато лежи на пода, не кънти на кухо, както и да се тропа с крак. От долната страна има противотежест, като равновесието се поддържа от два специални клина. Когато някой наклони масата съвършено успоредно на стената, клиновете се измъкват и капакът се отваря. Изключително находчива конструкция!

В този миг влезе началникът на стражата, повел висок строен мъж. Зад тях крачеше Ма Жун. Веднага щом зърна отворената крипта и скупчените около нея хора, новодошлият закри лицето си с ръце. Твърде късно!

— Ян! — извика госпожа У. — Какво...

Мъжът понечи да се втурне навън, но Ма Жун го сграбчи за ръцете и ги изви назад с ловката хватка на опитен борец. Началникът на стражата бързо му по стави белезници. Стройното тяло на Ян се прегъна безпомощно, после той замръзна, забил надолу отчаян поглед, блед като платно.

— Къде е брат ми? — нахвърли се върху него Ли Мей.

— Покойник е, господи Ли — внимателно каза съдията. — Извършил е две убийства и на свой ред е бил убит.

Той махна властно към началника на стражата. Двамата със старшия спуснаха масата обратно до стената. Капакът на криптата бавно се затвори и след миг стана неразличим от пода. Съдията Ди отново зае мястото си пред олтара.

— А сега ще чуете и цялата история, господин Ли. Да поемем нишката на този объркан разказ. Тъй като брат ви е вече покойник, част от онова, което ще споделя пред вас, е само догадка. Но пък Ян Мудъ е тук, за да попълва някои празнини. И тъй, след като Ли Къ е убил Мин Ао и госпожица Нефритова Звезда, се е заел основно да претърси храма. Знаел е, че тук често идват да нощуват разни скитници и бездомници, а издирването е трябвало да обхване и градината наоколо, затова е потърсил помощ от Ян. Ли Къ цялата истина за съкровището ли ти каза, Ян?

Окованият в белезници мъж го изгледа с блуждаещ поглед.

— Каза ми, че монасите били заронили тук някакво съкровище — смънка той. — Аз... подозирах, че има и нещо друго. Претърсих спалнята му и намерих лист с изчисления за паричната стойност на петдесет златни слитъка, затова...

— Затова си решил, че е по-добре да вземеш цялото съкровище, отколкото някакъв дял, който Ли ти е определил — прекъсна го съдията. — Наел си професионалния бияч Сенсан и заедно сте изработили план как да примамите Ли в храма и там да го убие. Сенсан му е метнал отзад примка на шията и го е удушил. Тогава си пристъпил към втората част на демонския си замисъл. Изчакал си

Сенсан да свърши с Ли и както още е бил надвесен над жертвата, си забил нож в гърба му. А защо е трябвало да изчакаш няколко седмици, докато премахнеш Ли? И защо две последователни нощи се опита да убиеш моя помощник? Защо не изтърпя няколко дни, докато се откажем от безуспешното търсене из храма? Говори, Ян!

Устните на мъжа помръднаха, но от тях не излезе нито звук.

— Кажи ни истината! — изрева съдията.

— Миналата седмица... отново успях да прехвърля документите на Ли Къ, докато беше излязъл някъде. Напоследък имаше навик почти всеки ден да обикаля старите книжарници... Разбрах, че най-сетне е открил онова, което с такова усърдие търсеше. Пакет писма, написан от някогашен игумен на храма, преди повече от сто години. В едно от тях се споменава за построяването на тайник в стената долу в криптата. Когато Ли си купи въжена стълба... разбрах, че трябва да бързам, защото не бих могъл твърде дълго да се представим за него, без да ме разкрият. Трябваше колкото може по-скоро да намеря златото и да напусна града...

— Утре ще разкажеш за всичките си престъпления в съда — прекъсна го съдията. — Началник, отведи обвиняемия с шестима стражници в затвора. Господин У, вчера ме попитахте какви нови улики съм събрал във връзка с изчезването на дъщеря ви, та съм наредил да разлепят обяви из града. Сега вече съм в състояние да ви отговоря. Попаднах случайно на съобщение, написано уж от дъщеря ви, в което се заявяваше, че я държат тук в плен и тя моли за помощ. Листчето беше пъхнато в старинна абаносова кутийка, чийто капак бе украсен с кръгъл зелен нефритов орнамент във формата на архаично стилизирания йероглиф „дълголетие“. Някой бе надраскал от едната му страна думата „вход“, а от другата — „отдолу“. Впоследствие установих, че този йероглиф доста точно възпроизвежда плана на вътрешното разпределение на този храм. Продълговатото поле в средата, както изглежда, бележи централната зала, назъбените кон тури отстрани — монашеските килии, двата право ъгълника — кулите. Кутийката е била избрана именно заради тази прилика, самият орнамент е трябвало да замени подробното описание. С други думи, бележка та удостоверява времето, а кутийката — мястото, от където е било изпратено посланието. Думата „отдолу“, надраскана до задната

стена на централната зала, недвусмислено насочва към криптата под олтарната маса.

— Сигурно дъщеря ми е намерила кутията в криптата — промърмори посърнал префекта. — Но как е успяла да...

Съдията Ди поклати глава.

— Писмото носи нейното име, господин У, но не тя го е писала. При падането в трапа тя си е счупила врата и е починала на място. Номерът с кутията е просто хитър ход, предприет от съображения, които в момента не са от съществено значение. Ала тази умишлена заблуда ми помогна да възпроизведа схемата на престъпленията, защото привлече вниманието ми към криптата. Разбрах, че кутията е била намерена до една заешка дупка, отзад на склона. Тона ме накара да се запитам дали тя не е изход от шахта за проветрение. И наистина, оказа се, че има четири такива отвора, за да не се задушат монасите, когато са се криели дни наред. Онези големи делви долу навремето са били пълни с вода и ориз. Господин У, няма да ви задържа повече. Ще се разпоредя да получите останките на дъщеря си, запечатани в ковчег, за да можете да ги погребете. Дълбоко съжалявам, че животът ѝ е бил прекършен тъй рано. Но небесата изпратиха наказание за нейния убиец. А с това се слага край и на терзанията ви, предизвикани от несигурността, свързана с нейното изчезване.

Префектът се поклони ниско, обърна се и закрачи към изхода, следван от съпругата си. Съдията я настигна и тихо прошепна в ухото ѝ:

— Вчера съпругът ви дойде в съда не за да ви злепостави, госпожо. Напротив, искаше да ви защити. Сега имате възможност да сложите ново начало на брачния си живот. И не търсете вече дребни забавления извън дома. Сама се убедихте, че това понякога води до безчестие и смърт.

Тя кимна и бързо изтича след мъжа си. Когато съдията Ди се върна при олтара, видя там Ли Мей с наведена глава, вторачил поглед в затворения капак на криптата.

— Моля ви да приемете най-искрените ми съболезнования, господин Ли!

Сарафинът се поклони.

— Наистина скърбя за годеницата си, ваше превъзходителство. Все се надявах, че е още жива. И съм ужасно разстроен от позора,

който брат ми хвърли върху целия ни род.

— Дълбока почит ми вдъхват силният ви характер и непоклатимата ви добросъвестност, господин Ли — със сериозен глас изрече съдията. — Род, който включва личности като вас, ще устои пряко всички изпитания.

Ли Мей отново се поклони и тръгна към входа. Игуменката, която досега мълчаливо бе наблюдавала всичко с големите си безизразни очи, поклати бавно глава и каза:

— Този храм е бил обречен да се превърне в сцена на ужасни събития още когато светостта му е била поругана с несправедни обреди. Там, откъдето великият Буда се оттегли, нахлуват зли сили и демони. Незабавно ще се заема с подготовката на церемония за преосвещаване на храма. Довиждане, ваше превъзходителство!

— Изпрати майката игуменка, Ма Жун! — заповяда съдията. После се обърна към началника на стражата. — Четирима стражници да донесат от поста при Из точната врата бамбукови стълби, два временни ковчега за останките, лопати, кирки и още въжета. Ще измъкнем отдолу мъртъвците и златото. Ще трябва и да се почисти основно цялата крипта. Нека сега излезем да изчакаме в двора, Хун. Тук наистина вони непоносимо.

Съдията приседна на един камък под официалните фенери на трибунала, а сержантът се намести до него на нисък пън. През зида долетя гълчава. Скитниците и просяците, залепили се за кортежа, възбудено разпитваха стражниците, които отвеждаха престъпника в затвора, и след това започнаха изумено да обсъждат потресаващите злодеяния.

Сержант Хун дишаше с упоение свежия въздух. Опита се да подреди в съзнанието си събитията, които се бяха нанизали светкавично едно след друго, но все не успяваше да ги свърже в единна верига. Струваше му се, че съдията Ди нарочно оставя някои празноти в хронологията на престъпленията. И все пак най-важното беше, че е открито изчезналото императорско злато. Сержантът се усмихна доволно. Авторитетът на съдията сред висшите кръгове на властта в столицата несъмнено щеше да нарасне. Можеше и да се очаква ново, по-примамливо назначение в друг град, далеч от морната скука в този затънтен край.

— Как възнамерявате да постъпите с държавното съкровище, господарю?

— Тук на място ще увием слитъците в намаслена хартия, Хун, после ще ги пренесем с моя паланкин в сградата на съдилището. Там ще проверим точното количество в присъствието на благонадеждни свидетели.

Съдията млъкна уморено. Мушна ръце в широките си ръкави и се загледа в съвършено симетричния силует на храма, изрязан върху фона на вечерното небе. Сержантът пък започна замислено да подръпва тънката си брадица, подпрял лакът на лявата си длан. След дълга пауза той промълви:

— Днес следобеда сложихте картата на Ян върху тази на Ли Къ, господарю. Нима вече имахте подозрения, че младежът се представя за своя работодател?

Съдията Ди обърна глава и го погледна:

— Да, така беше, Хун. Направи ми впечатление, че макар да умее интелигентно да разговаря за изобразително изкуство — а всеки студент по литература го умее, — този своенравен художник не може да изпълни една поръчка за сравнително кратък срок. Извиненията му прозвучаха доста безсмислено. Авторът на тези прекрасни пейзажи, изложени в ателието на Ли Къ, би се хванал незабавно да изпълни една евентуално добре заплатена поръчка, при това с отдавна разработен сюжет. А и никога не съм чувал от трета та си съпруга оплаквания от липса на качествена хартия в Ланфан. Освен това, когато го посетих внезапно заедно с Ма Жун, забелязах, че боята в купичките до статива беше отдавна засъхнала и покрита с прах, което показваше, че поне няколко дни не е била употребявана. Когато пък заяви, че Ян се е запил с приятели, съмненията ми се затвърдиха, макар и Ма Жун да имаше известно основание — кръчмарите на истина често дават неверни сведения за своите клиенти. И накрая, Хун, поразих ме внезапно избухване от насилие през последните три дни. Станаха три убийства, а помощникът ми бе нападат на два пъти. Имах ясното усещане, че е настанало съществено изменение в цялата престъпна схема, че в гонитбата за златото се е намесил нов човек, който има сериозна причина да бърза, за да напусне колкото може по скоро града с плячката. Всичко това идваше в подкрепа на догадката ми, че всъщност някой се представя за друг. Защото, макар Ян и художникът

да са били известни с разпуснатите си навици, винаги е съществувала опасността някой търговец или амбулантен продавач от квартала да започне да задава неудобни въпроси. След опита с тайната врата на пода в храма, когато се убедих, че господин и госпожа У, Ли Мей и игуменката са невинни, оставаше престъпникът да е Ян.

Сержантът кимна.

— Наистина би било нужно свръхчовешко самообладание, за да не отскочиш, знаейки, че в следващия миг под краката ти ще зейне шестметрова пропаст.

— Точно така. По прищявка на съдбата абаносовата кутия бе отворена не от Ян, нито от Ли Къ, а от мен, и когато видях скицата на храма, нарисувана от Пролетно Облаче, открих пълния смисъл на посланието в нея. А още по-любопитно е, че Ян в старанието си да изглади своето неумение да изпълни поръчката ми за картина опита да ме предразположи, като разказа как точно абаносовата кутийка е попаднала у него, без да подозира ни най-малко какви тежки последствия ще има разказът му за самия него. Странен случай, Хун. Наистина странен! — съдията поклати глава, поглаждайки дългите си бакенбарди.

Сержантът го погледна изкосо. Поколеба се за миг, прокашля се и каза:

— Имате обяснение за всичко, господарю, освен за привидението.

Съдията Ди се сепна от дълбокия си размисъл. Изглежда втренчено Хун и изрече бавно:

— Привидението от храма никога повече няма да се покаже тук, сержант. Станалите събития прекъснаха мистичните, а и по-прозаични нишки, чрез които бе свързано с тази стара обител. Надявам се, за добро. А, ето го и нашия Ма Жун! — усмихна се той, но в следващия миг зърна посърналото лице на едрия си помощник и попита тревожно: — Да не би състоянието на Фан да се е влошило?

— Не, господарю. Той е добре, както сам се убедих, изпращайки игуменката.

Съдията се надигна.

— Чудесно! Чака ни още много работа, Ма Жун. Трябва да се върнем в залата и отново да отворим криптата. Скоро ще пристигнат

стражниците с всичко необходимо, за да извадим двата трупа и златото.

Той закрачи през двора, двамата му помощници тръгнаха след него.

От гърдите на Ма Жун се изтръгна дълбока въздишка и той каза мрачно на сержанта:

— Жените са непостоянни същества!

— Така съм чувал и аз — отвърна разсеяно Хун.

Ма Жун сложи на рамото му широката си длан.

— Младото търси младо, приятелю. Човек се учи, докато е жив. И все пак боли.

Едва сега сержантът си припомни разнежения поглед, който раненият младеж бе отправил към пролетно Облаче, и нейната внезапна руменина. Хун кимна и ускори крачка след съдията.

ГЛАВА XXI

Съдията Ди разговаря с човек, прекрачил в отвъдното; една проскубана врана застива на своя клон

Едва късно през нощта съдията Ди успя да приключи с най-неотложните дела, произтичащи от разкритията в изоставения храм. Златото на ковчежника бе грижливо претеглено и стойността му — изчислена до грош в присъствието на четирима свидетели, уважавани ланфански граждани, спешно призовани в съда. Петдесетте златни слитъка бяха опаковани в пет добре запечатани пакета и при брани в голямата каса на канцеларията. Цяла нощ щяха да ги охраняват шестима стражници, а на сутринта Ма Жун трябваше да отнесе съкровището в префектурата, охраняван от цял взвод конници. От там префектът имаше грижата да достави златото непокътнато в столицата на империята.

Съдията подписа и запечата своя доклад за префекта, като нареди на сержант Хун да го пъхне в голям официален плик. Отиде до стойката с легена в ъгъла и разтърка лицето и шията си с хавлия, натопена в студена вода.

— Случаят е приключен — съобщи той на сержанта. — Не ми се вярва утре в съда Ян да каже нещо неочаквано. Според мен формално ще признае, че е бил подбудител при премахването на Ли Къ, че е убил съдружника си Сенсан и че е отсякъл главите на жертвите, за да подмени телата и да прикрие татуировката, която би ни насочила към храма и заровеното в него злато. Трябва да поеме и вината за убийството на стражника. Мисля, че самият е напълно наясно, че с него е свършено и че нищо не би могло да го спаси от най-суровата екзекуция, предвидена в закона. Докато го заключвали в килията, изглеждал напълно примирен със съдбата си — съдията млъкна. Извади от ръкава си гребен и зареса брадата и бакенбардите си. После изгледа втренчено сержанта и продължи: — И все пак, Хун, предполагам, съзнаваш, че ни остават известни празноти за попълване. Не възнамерявам да продължавам официалното разследване в каквато

и да било посока, ала смятам за свой дълг да се уверя в някои предположения. Ма Жун все още е зает в храма с почистването на криптата. Ако ти не се чувстваш много уморен, бих искал да ме придружиш за едно кратко посещение в града.

— С радост ще ви придружа, господарю — отвърна тихо сержантът, — защото разговорът, предполагам, няма да е от най-приятните.

Съдията Ди се усмихна вяло. Колко тънко старият му другар умееше да отгатва неговите настроения.

— Благодаря ти, Хун. Ще тръгнем така, няма да се преобличаме, но ще излезем през задната врата на съдилището. На улицата ще наемем носилка.

Носачите свалиха двойното кресло пред Храма на бога на войната. Докато съдията Ди се разплащаше с тях, сержант Хун се запъти към двама безделници, седнали на широките стъпала пред каменната порта. Попита накъде да върви, за да стигне до старата казармена барака, в която имало евтин бардак. Те му посочиха пътя и се изкискаха мръснишки.

Съдията Ди и сержант Хун тръгнаха към бедняшкия квартал. Едно хлапе от улицата ги отведе до самата барака на ъгъла. Всички прозорци на разнебитената постройка бяха отворени в този час и от тях се бяха надвесили крещящо гримирани жени. Те си вееха с евтини копринени ветрила и с вулгарни подвиквания канеха минувачите. Но мъжете на улицата не им обръщаха никакво внимание. Събрани на групички, те оживено обсъждаха потресаващите събития в изоставения храм. Явно скитниците, лепнали се за ескорта на съдията Ди, бяха побързали да се върнат, за да разнесат навсякъде из града новината. Съдията раз позна сводестия прозорец с решетка по описанието на Ма Жун и до него — ниския тъмен вход за мазето, напомнящ преддверие на гробница. Той тръгна надолу по стръмните стъпала, следван от сержант Хун.

След врявата отвън тишината, която ги захлупи, им се стори тягостна. Старчето в черно все така седеше на прозореца, опряло глава на бамбуковата тояжка между коленете си. В дъното на помещението свещта хвърляше бледо зарево върху едрата глава на велика на, положена върху скръстените му ръце. Изглеждаше заспал. Щом съдията пристъпи към масата, се разнесе възбуден писък:

— Ей, Монах, виж каква брада! Събуди се, Монахо, гледай!
Тояжката изсвистя заплашително към новодошлите.

— Я стой мирно! — викна предупредително съдията към плешивото човече. — Аз съм окръжният съдия.

Старчето на прозореца се сви като попарено и притисна към решетките крехкото си тяло, а на лицето му се изписа смъртна уплаха. Главатарят бе надигнал глава и вече сочеше към столчето отпред.

— Сядайте, магистрате. Сигурно сте много изморен, защото, както разбрах, сте имали тежка нощ.

Гостът седна, а Хун се изправи зад него. Съдията безмълвно огледа широкото набраздено лице на великана срещу себе си, помръкналите очи и високото чело. После погледът му се спря на сложния рисунък, издълбан върху масата. Той въздъхна дълбоко и разтърка схванатите си колене. Цялата нощ бе прекарал на крак.

— Е, с какво мога да ви бъда полезен? — попита мъжът с дълбок басов глас.

— Нуждая се от няколко съвета — тихо започна съдията. — Не ви наричат току-тъй Монах, нали? Някога наистина сте били такъв, в храма „Пурпурни облаци“. Доста отдавна, когато езотеричните ритуали още са били разрешени. След като властите опразнили храма, сте изградили в съседство скита заедно с една свещенослужителка. Всичко това ме доведе при вас като при специалист по храмовете.

Великанът бавно кимна.

— Да, магистрате, както сам се уверявам, прави са онези, които говорят за вас като за изключително умен мъж. Нито от някакво мнение се нуждаете, нито от съвети. Още по-малко дадени от човек като мен.

— Напротив, нуждая се. Във връзка с една дребна подробност. Отворите на шахтите за проветрение на една крипта нямат ли ситни решетки? За да не влизат вътре плъхове. Зайците, разбира се, дори не ги споменавам.

Главатарят запази пълно мълчание, само широките му приведени рамене се смъкнаха още повече. Той изгледа продължително съдията изпод сивите си вежди, някога рунтави, а сега доста проскубани, и накрая промълви:

— Значи знаете. Наистина сте проникателен, магистрате. Казах го вече, повтарям го още веднъж.

— Забравили сте за тези решетки, но сте допуснали и по-сериозна грешка. Тази работа с кутията не е убедителна. Едно издъхващо от глад и жажда момиче едва ли ще добави и годината след датата. Веднага разбрах, че зовът за помощ не е истински. Освен това, след като схванах, че нефритовият орнамент е трябвало да подсказва къде е затворена пленницата, се убедих, че всичко е измама. Дори да допуснем, че е намерила абаносовата кутийка сред другите отпадъци в криптата и че е разполагала с огниво и свещ, за да си свети, съвсем невероятно е една девойка, обезумяла от страх за живота си, да е в състояние да измисли толкова сложно послание — той кимна към фигурите на масата и продължи: — Много по-вероятно е такава главоблъсканица да се роди в мозъка на човек, дълго размишлявал върху значението на разни магически фигури.

— Че защо ще ми е да пращам фалшиви послания от умиращи девойки, магистрате?

— За да изнудвате убиеца й. Един от вашите просяци е занесъл кутията на Ли Къ и е заявил, че му е по паднала в една заешка дупка на склона зад храма. По този начин престъпникът е трябвало да разбере, че от криптата излиза шахта за проветрение и че онзи, който изпраща кутийката, е в течение на всичко. С други думи, че злодейският план е разкрит, тъй като Нефритова Звезда не е издъхнала на място при пада нето, а преди да умре, е написала това съобщение със собствената си кръв и след това е хвърлила кутийката през шахтата. Оттук обаче разбрах и още нещо: фалшификаторът със сигурност е знаел, че убиецът е пропуснал да се увери в смъртта на блъснатото момиче. Отговорете ми как го научихте?

Мъжът срещу съдията не бързаше да отговори. Изглеждаше потънал в размисъл. Когато най-сетне отвори уста, гласът му прозвуча крайно уморено:

— Тала умря, аз самият бера душа. Защо да не ви кажа всичко, магистрате? Тя е била там в храма онази нощ, на десети. Мистични нишки я свързваха със сърцевината на храма — свещения лотосов цвят, вечен символ на жизнения извор, почитан с жертвени ритуали. При всяко пълнолуние ходеше там да пали свещено дърво. Тала видяла, когато младото момиче влязло в залата, и го последвала. Пред отворената крипта стоял Ли Къ. Блъснал вътре неканената свидетелка

и незабавно спуснал капака. Това ми го раз каза Тала. Не попитала Ли защо го е сторил, Тала не задаваше въпроси.

— Но вчера го е направила — вметна съдията. — Когато моят помощник я посетил, тя се обърнала към своя бог с питане за девойката, след като научила името и. Отговорът бил, че Нефритова Звезда е починала на десети с прекършен врат. И това е самата истина, понеже тази нощ прегледах лично тленните останки. Освен това божеството на Тала добавило, че самата тя ще загине днес. И това се сбъдна.

— Тала беше корава жена, магистрате. По-корава и от мен, и от Ли, и от Ян. Ала нейният бог е още по корав. Тя бе неразривно свързана с него чрез чудно ватите за вас обреди, прехвърлящи границата между живота и смъртта. Попитахте ме преди малко за онази кутийка. Да, изпратих я на Ли, за да го подплаша. И като го подплаша, да ми даде златното съкровище. Ако то беше мое, и Тала щеше да е моя. След своя бог тя принадлежи на мен. На другия ден изпратих при Ли Кривогледия, стар мой помощник, ей го там на прозореца. Но Ли нищо не беше проумял от посланието и отказал да се яви тук.

— Не е трябвало да цапате кутията с хал. Тогава на вратата излязъл Ян и наистина я купил, но нито той, нито Ли и обърнали внимание. По-късно Ли я дал заедно с други вехтории на един антиквар, от когото пък я купих аз. Отначало...

Монахът го спря с ръка.

— Стига вече с тази проклета кутия, магистрате. Да поговорим за Ли. Тала го беше захвърлила, както се хвърля сдъвкано парче захарна тръстика. И се захвана с Ян. Оня ден дойде и каза, че сте по следите и, но това нямало значение. Ян знаел къде е скрито златото, и освен това бил премахнал Ли и помощника му Сенсан. Възнамерявали да избягат през границата. Крайно време било, защото нейните хора се настроили срещу нея, а богът и разкрил, че тя скоро ще умре, за да се слее завинаги с него. Ала този път не му вярваше. Смееше се, докато ми разказваше за предсказанието му. И ето, вече не е сред живите. Последни се смеят боговете. Винаги те, магистрате! — той се вторачи напред с невиждащи очи, после стрелна съдията с поглед и попита: — Какво направих те с трупа и?

— Кремирахме го и пръснахме праха. Това беше последното и желание.

Мъжът вдигна безпомощно ръце:

— Значи съм я изгубил завинаги. Ветровете ще развоят праха и над равнината и ще я превърнат в бяла вещица, която препуска из въздуха. Гола и бяла, на черен жребец до своя господар, червения бог. Ще се носят двамата с вихрушката, когато се надигне внезапно над пустинята, и чуят ли нейния писък, татари те ще се гушат уплашено в шатрите си и ще се молят за пощада. Трябваше да погребете праха и, магистрате.

— Обичаят е — сухо отвърна съдията — прахът на лица без родственици да се разпръсва в полето.

— Вие май не вярвате на думите ми, магистрате? — Нито вярвам в тях, нито ги отхвърлям. Задавате ми безсмислен въпрос. Кажете ми по-добре откъде е дошло в храма златото?

— Не знам. Тала знаеше, но на мен не каза. Някой трябва да го е скрил там миналата година. По мое време го нямаше.

— Ясно. Тала и Ли Къ в храма ли са се запознали?

Дълго време Монаха не каза нищо. Едрата му глава сякаш хлътна между раменете, пръстът му безцелно шареше по издълбаните на масата фигури. Най-сетне проговори:

— Ли беше учен мъж и голям художник, но искаше да знае много, прекалено много. А има неща, които дори умник като вас, магистрате, не бива да научава. Ще ви кажа само едно. Преди двайсет години, когато аз бях четирийсетгодишен, а Тала — двайсетгодишна, двамата бяхме първожреците на храма. Когато след пет години властите ни разгониха, се престорихме, че се отричаме от вярата си, но продължихме тайно да я изповядваме в скита. Бяхме от оглашените, посветени във всички тайнства. Знаехме много за онова, което поради липса на подходящи думи хората наричат „начало и свършек на житейската искра“. Знаех ме наистина твърде много, но за основното не подозирахме, магистрате — че човекът е обречен винаги да обикаля в кръг. Тъкмо когато мислиш, че си стигнал до края, че вече докосваш голямата тайна, изведнъж отново се озоваваш там, откъдето си тръгнал. Тала, върховната жрица, собственичката на всички тайни, се влюби в Ли Къ и ме напусна.

Той внезапно се засмя и цялото празно мазе се огласи от екот. Старчето на прозореца се замята възбудено нагоре-надолу. Монаха престана да се смее и изрече мрачно:

— Вие не се смеете с мен, магистрате. И правилно! Защото най-смешното тепърва предстои. Може би си мислите, че аз, първожрецът на езотеричната любов, съм свил рамене пред безумието ѝ и съм отминал?

Не. Когато реши да се премести от скита в града, я молих да не ме изоставя, магистрате. Молих я! — той се надигна с нечовешко усилие, опрян на яките си ръце, и викна: — Смейте се сега, магистрате! Смейте се на мен!

Съдията посрещна спокойно обезумелия му поглед:

— Не знам какво е изпитвала Тала към вас. Зная само, че е обичала своята дъщеря. Снощи тя подмамила моя помощник до зида в градината, за да го затрупа Ян с тухли. Но в последния миг, когато изведнъж видяла дъщеря ви зад него, тревожно вдигна ла нагоре ръце. Този отчаян жест уплашил моя помощник, той спрял на място и останал жив.

Монахът извърна очи.

— Толкова се надявах — с отпаднал глас каза той, — че Тала ще се откаже от Ян също както се отказа от Ли. Но първо трябваше той да открие златото. Надявах се също да я отвлека далеч от нейния ужасен бог. Защото, макар житейската искра да е почти угаснала в мен, все още владее тайните обреди и знам страшни заклинания — той въздъхна дълбоко и широките му гърди се повдигнаха и отново се свиха. — Да, надявах се да я освободя от оковите и, да я отведа заедно с нашата дъщеря оттатък границата, при народа ни. Ех, как ми се иска пак да поюздя през безкрайната степ! Да летя и да летя дни наред в бистрия сладък въздух на пустинята!

— Спомних си изведнъж — промълви съдията Ди, — че говорих на Ян за коня, отскубнал се от общия впряг, за да препуска на воля, свободен и неукротим. Но идва ден, когато той неизбежно ще се почувства самотен и изгубен — дирите са заличени от вятъра, колесницата се е изгубила зад хоризонта.

Потънал в мисли, Монаха, изглежда, не го чуваше. Когато отново се обади, гласът му прозвуча почти нежно:

— Без своя бог Тала щеше да представлява само една куха обвивка също като мен. Боговете велико душно ни позволяват да пилеем на воля живота си, но никога нищо не връщат обратно. Ала и две кухи стари черупки като нас, стига да се обичат, могат поне заедно да дочакат смъртта. Аз загубих моята Тала и ще трябва да я дочакам сам. Няма да е за дълго — гласът му така заглъхна, че едва се долавяше. Той повдигна глава и прошепна дрезгаво: — Става късно, магистрате. По-добре да си вървите. Освен ако смя тате, че трябва да предприемете срещу мен някакви съдебни мерки или... или пък да ме призовете официално да свидетелствам...

Съдията Ди се надигна, поклати глава и каза:

— За мен случаят е приключен. Няма какво повече да се направи, нито пък да се каже. Нищичко! Сбогом!

Той тръгна към стълбището, следван от сержант Хун. Дребното старче, кацнало под свода на прозореца, се бе загърнало в дрипавата си черна роба с прегърбени рамене и обронена гола глава. Проскубана врана на своя клон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.